

GROOVE

Nummer 9 • 2001 | Sveriges största musiktidning

Motorhomes
Ison & Fille
Skitsystem
Snd

PST/Q VS
PETTER
SVENSKA TEXTER

Chocolate Genius • Mono • The Cooper Temple Clause • Money Mark

Hela landet ligger öppet

Groove säger god jul och gott nytt år, 2001 är slut och musikmässigt har det varit ett otroligt spännande år. Vi ser redan fram emot 2002 då Groove blir en rikstäckande musiktidning med en upplaga på (tycker vi) smått fantastiska 75 000 ex.

Musiktidningen Groove såg ljuset 1995, då var vi ett anspråkslöst fanzine med upptäckar-attityd – helt plötsligt är vi nu själva en etablerad mediaaktör som når musikfrälsta läsare över hela landet. Och detta känns underbart! Därför går jag ut med en uppmaning till just dig: starta ett eget musikfanzine! Gör det vi gjorde. Det är skitkul! Och inte så svårt som man kan tro. Du behöver bara nån kompis som också är galen i musik, sen gör ni intervjuer, fotograferar och recenserar skivor och hittar sätt att publicera allt. Nätet är en bra början, eller testa den utdöda konsten av att klippa och klistra – det spelar ingen roll! Bara gör det! Det behövs fler röster från gräsrotsnivå. Groove startade där och 2002 är vi Sveriges ledande musiktidning. Ge någon du gillar en julkapp – ditt eget musikfanzine.

Lycka till!

chefred@groove.st

Mono	sid. 5
Tre frågor till Money Mark	sid. 5
"Nic has left the building"	sid. 5
Chocolate Genius	sid. 6
"New York Blues"	sid. 6
Skitsystem	sid. 7
Snd	sid. 8
The Cooper Temple Clause	sid. 9
The Motorhomes	sid. 11
Svenska texter:	
PST/Q vs Petter	sid. 12
Ison & Fille	sid. 16
Albumrecensioner	sid. 17
Vinylrecensioner	sid. 18
Demorecensioner	sid. 20

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.st

Bildredaktör
Johannes Giotas, foto@groove.st

Skivredaktör
Per Lundberg Gonzalez-Bravo, info@groove.st

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.st

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B.

Distribution
Karin Stenmar, distribution@groove.st

Web
Ann-Sofie Henricson, Henrik Ragnevi

Grooveredaktion

Mats Almegård	Per Lundberg G.B.
Dan Andersson	Björn Magnusson
Gary Andersson	Thomas Nilson
Niclas Ekström	Mia Olsson
Mattias Elgemark	Thomas Olsson
Fredrik Eriksson	Johanna Paulsson
Moa Eriksson	Tove Pålsson
Johannes Giotas	Daniel Severinsson
Annica Henriksson	Magnus Sjöberg
Johnny Jantunen	Peter Sjöblom
Therese Karlsson	Mathias Skeppstedt
Robert Lagerström	Henrik Strömberg
Karin Lindkvist	Evalisa Wallin

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg
Tel/fax 031-833 855

Elpost info@groove.st

<http://www.groove.st>

Omslag: Petter & PST/Q av Johannes Giotas,

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Geson Skandiatryckeriet AB
Upplaga 55 000 ex.

ISSN 1401-7091

Mono

sid. 5

Chocolate Genius

sid. 6

Snd

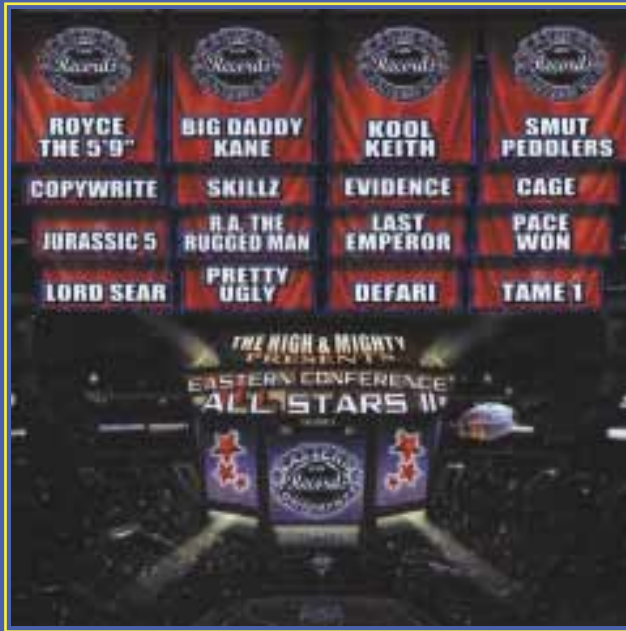
sid. 8

PST/Q vs Petter

sid. 12

TILL ALLA HIPHOP-FEJJOR I HUSET

HIGH & MIGHTY PRES. EASTERN CONFERENCE ALLSTARS

Varför ska du köpa dessa skivor?

Jo, när vi bestämmer vilka skivor som ska annonseras ut i press etc, tar vi inte bara vilken skiva som helst, om det nu var någon som trodde det. Vi tar den eller de skivor som vi tror kommer sälja, de skivor som är bäst helt enkelt. Eftersom Goldhead Music är ett independent bolag så handlar det verkligen om de skivor vi personligen tycker är bäst, eftersom vi bara arbetar med musik vi själva tycker är bra. Med andra ord kan du vara säker på att de skivor som är med i denna annons är skitbra.
BUCK BUCK!

PRINCESS SUPERSTAR - IS

...årets bästa på border

Lloyd Cole

ETC

32 nya Cole-kompositioner plus två covers. I huvudet bl.a. Robert Quine (Lemmy är bl.a.) Matt Johnson (Mr. The The) och medlemmar ur The Negative.

KIT BIS
LONDON

Aphex Twin

Drunkqs

Drunkqs kretsar nya plattan: 30 låtar på 2CD:n! En mix av "Winkelskiter" och andra ambient, allt ytterst rytmiskt och fantastisk!

Le Tigre

Feminist Sweepstakes

Le Tigre nya album utströmer purt rock-attityd i sina friska låtar och allt med samma charmerande personlighet som före.

Organism 12

Bakom Kulliscerna

Nu är det dags för Organism 12 att visa svenska språket och den svenska repertoaren som den är: dess brett i sitt eget ägg. Med spår som glänsar av Chords, Drums, Space, Bellers, Pishi, Leo & PSTQ(M,R,M,S). Allt producerat av Marie & DJ Larys.

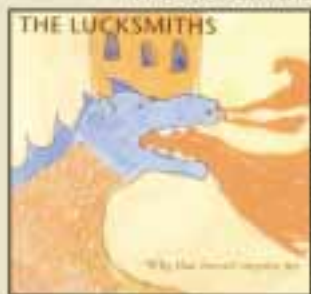
Moldy Peaches

Moldy Peaches

Den här låten är en riktig form av DNY: två låtar-avgivningar och två låtar som från Jonathans Rickman, Royal Trio och 70-tals favoriter som Liz. Young Marble Giants.

The Lucksmiths

Why That Doesn't Surprise Me

Nya albumet med det bästa australiska pop-bandet som The Lucksmiths. En av de som alla tillhör & Schallan-fans. Det är en på Ensamhalsen för en.

Beachwood Sparks

Once We Were Trees

Albumet med 80-tals psychedelia och låtar som Beachwood Sparks gör. Spansant, mestadels skickligt, med lite polstert stert och mangel. Många nya låtar, som en Solo-amer som måste höra.

Soul Togetherness 2001

Blandade artister

Rahman, Patterson, Spinks, John Vokert, Marcia Hines, Al Green, Eric Gadd, Cassie Hinds, Reggie Calloway, Roxanne Johnson... Vi smakar vad, vad är det?

BORDER
MUSIC

www.border.se tel. 031-156800 fax 031-191599

...alltid steget före

Mono

text: Gary Andersson
bild: Johannes Giotas

Varför inte i stereo?

De är fyra väluppfosttrade ungdomar från Japan. De gillar My Bloody Valentine. Och de kan ingen engelska, så de låter musiken tala.

Monos musik är instrumental. Två gitarrer som väver vinande volymmönster över en rullande rytmsektion. Ja, rytmer handlar det inte så mycket om – trummisen Yasunori Takada och den headbangande kvinnliga basisten Tamaki lägger istället ut heltäckningsmattor som Yoda och Takaakira Goto sedan kan utsmycka med sina gitarrkaskader.

Själva tycker de att en sångare skulle förstöra Mono, de tycker att musik kan överföra känslor mycket bättre än ord. De säger att folk gråter på deras konserter ibland.

Ingen i kvartetten talar engelska så jag talar till dem via tolk. De sitter uppradade i en soffas och lyssnar koncentrerat när det pratas engelska och svenska runt dem. De försöker alldeles säkert lära sig engelska. Jag inser ändå snabbt att de inte är några pratkvinnor. Takaakira verkar vara den naturlige ledaren som formulerar deras tankar.
– Känslorna i låtarna baseras på våra liv.

När de spelade i New York nyligen var Sonic Youths femte medlem Jim O'Rourke med. Han är en person de har stor respekt för.

– Jim är en av få människor som på riktigt kan uttrycka sig genom enbart musik, menar Takaakira. Annars gillar jag bara My Bloody Valentine.

Mono är trots spelningar i New York, Sverige och på senaste SXSW-festivalen i

Austin, Texas fortfarande ett okänt band, vilket inte är så konstigt eftersom de bildades förra året. Men de är kraftfulla live. Mono vet vad de vill och när dit, vilket är ovanligt för ett debuterande band. Och de blandar energiskt gitarrmangel med långa smeksamma partier vilket kan få vilken indierockare som helst att torka sig i ögonvrån.

Nic has left the building

Det blev bortåt 45 krönikor. Jag har skrivit en krönika i varje nummer av Groove sedan 1997; det här är min sista. Min huvudsakliga mission under de här åren har varit – till skillnad mot de flesta andra krönikörer, vill jag påstå – att slå ett slag mot alla vulgokommersiella musikytringar och all medioker, lättuggad sörja som sköljer över oss musikkonsumenter. Slå på strålkastarna och jaga månglarna ur templet så att säga.

Vad som var hippt, trendigt, fett, smalt, inne, ute, coolt, hot och allmänt lyssningsvärt lämnade jag åt andra att berätta om.

Men musiken och den industri som omger den har dock inte blivit bättre under de senaste fem åren, snarare tvärtom. Jag må låta som en gnällig gammal säl med halskattarr, men visst fan var det roligare förr. Bland alla Britneys, Westlifes, Smurfhits, E-typer och karaktärlösa MTV-broilers med knackig

engelska saknar jag folk som tar sitt jobb på allvar. Kalla mig pretto, men musik och populärkultur är en så stor del av vår vardag att det är skamligt att nöja sig med reklamradioskval och Absolute fucking music-samlingar.

– Fan, musik är ju viktiga grejer, brukar min vän och kollega Björn säga.

Men allt är inte nattsvart. Självfallet inte. Bland det roligaste med krönikorna har varit alla mejl som har ramlat in. Några läsare har blivit förbannade (särskilt när jag raljerat som värst) och skällt ut mig. Tack för det, jag förtjänade det säkert. Men de flesta har varit ryggdunkande entusiastiska och knutit näven i kapp med mig. Många har sagt till mig att dom tyckte att elakheterna och påhoppet som jag har gjort mig skyldig till har varit kul läsning. Tack för de mejlen också. Det är roligt med uppskattning och det är ni läsare som triggat mig till nya påhopp under årens lopp – ni är medskyldiga! Jag tror (och hoppas) att de flesta insåg att det fanns någon gnutta allvar bland allt tramset.

tre frågor till...

Money Mark, som är aktuell med skivan *Change is Coming*.

Du har gjort ett helt instrumentalt album, varför?

– Jag tyckte att de låtar jag hade passade som instrumentala låtar och jag ville inte röra dom. Men jag tror att mitt nästa album kommer att bli med sång fullt ut. Det är vad jag jobbar med just nu och jag är redan halvfärdig med nästa skiva.

Var får du alla dina sköna melodier ifrån?

– När jag växte upp låg jag mest på mitt rum, lyssnade på skivor och fyllde huvudet med det som jag tyckte var coolt. Melodierna kommer helt enkelt från allt som jag lyssnat på.

Du jobbar bara med musik, hur klarar du dig ekonomiskt?

– Jag kan säga så mycket att jag behöver inte göra skivor för att tjäna pengar, jag gör dem bara för att jag själv vill det. Jag har arbetat med Beastie Boys och det har betalat mina räkningar sedan ett tag. Sedan skrev jag en låt till Santanas senaste album som sålde 25 miljoner, så att göra egna skivor är egentligen bara min hobby.

Björn Magnusson

Nu lämnar jag Groove – en tidning som växt från sketet punkfanzine till en av Sveriges största och viktigaste musiktidningar – och är förbannat stolt över att ha varit med i fem år, stolt över att ha dragit ett litet strå till stacken, stolt över ha suttit längst bak i redaktionsbussen och ropat: "Visa pattrarna!" till musik- och nöjesbranschen. Känns bra.

Tack redaktion, läsare och vänner!

Kärlek.

Niclas Ekström
niclasekstrom@hotmail.com

Bönestund i studion

Det finns faktiskt förnuftiga och personliga artister från USA, jag lovar. Jag vet, för jag har träffat en.

Mannen bakom artistnamnet Chocolate Genius, Marc Anthony Thompson, spekar en hel del när han spelar live, vilket överraskar mig.

– Med begränsad kunskap om gitarr kan man resa världen runt och underhålla sina vänner, skrattar han.

På skiva är han mycket mer allvarlig. På förra plattan *Black Music* sjunger han bland annat om sin döende mamma som i slutet inte ens kom ihåg hans namn.

– *My Mom* spelades in sent en natt, och det gick väldigt fort – allt som behövdes var en tagning. Så är det ibland.

Lika inspirerad och engagerad verkar Marc Anthony vara privat. Han tycker skrivandet är för ensamt, därför samlar han vänner kring sig som han gör musik med. Låtarna är små frön som han sår hos musikerna. Gruppens dynamik leder sedan till att låtarna växer sig starka.

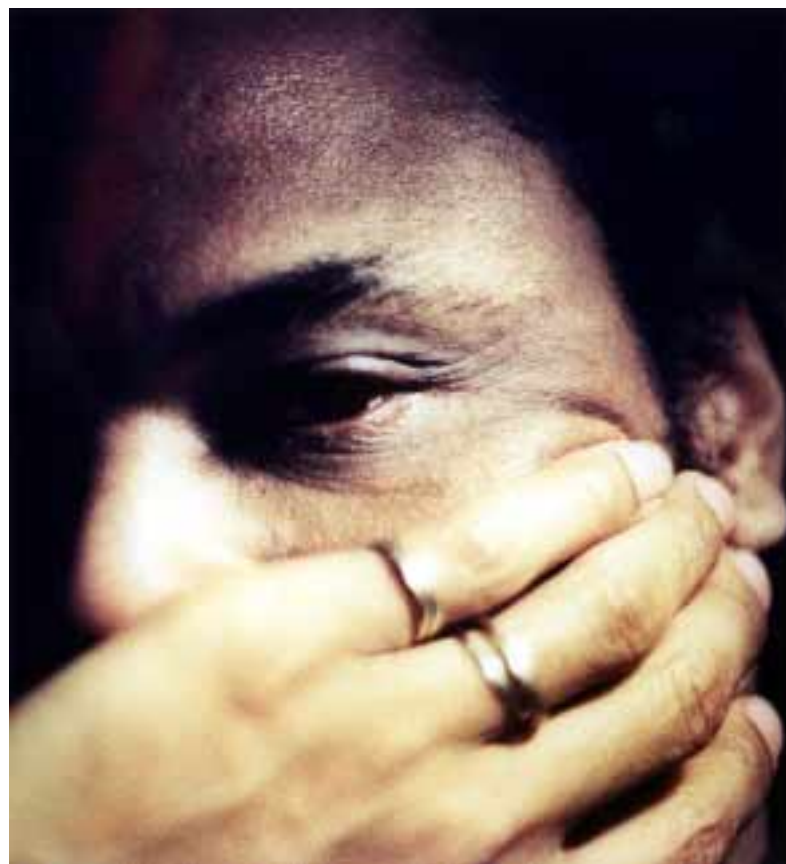
På nya plattan har han även experimenterat mer med tekniken, musiken är mer elektroniskt utformad men låtarna har också en andlig nivå.

– Jag gick i kyrkan varje söndag när jag växte upp, men att plattan heter *God-music* har inte så mycket med religion att

göra. Det ligger en kyrka i mitt kvarter, men jag går aldrig in där – det finns inte mycket Gud i mig. Men någon gång under arbetet kom jag in i en speciell stämning, och när jag sjöng var det lite som att be.

Plattan känns okommersiell och väldigt intim, ljuden och klangerna gör att det ibland känns som man sitter i samma rum som bandet. Även textmässigt är Chocolate Genius öppen, låten *Planet Rock* handlar exempelvis om en vän som dukade under av droger. Men den personliga vibben är helt enligt ritningarna. Så länge Marc Anthony kan sitta hemma i New York med sina vänner och göra musik är allt som det ska. Fast händelserna i hemstaden och president Bushs politik stör honom.

– I New York finns det ett nytt ”normaltillstånd”, folk har vant sig vid denna nya känsla. Men USA verkar alltid vara i krig: först var det ett krig mot fattigdom, sen krig mot droger och nu krig mot terrorism. Som jag ser det hade vi en stor chans att visa att vi inte bara ville hämnas, men den tog vi inte. Självt vill jag inte se en enda amerikansk flagga till.

New York Blues

Sitter med min laptop utanför hus-projekten i norra Brooklyn och tittar på frihetsgudinnan, tittar också på tomrummet som skulle ha varit World Trade Center. Har bott i New York i en månad nu och det är inte bara staden och människorna som är påverkade av händelserna den 11 september, musiklivet är helt ändrat också. När man nu tittar i The Voice för att se vilka som spelar så är det mest välgörenhetskonsserter. Detsamma gäller i hela USA. Det är också intressant att titta på äktheten i vad som görs.

Jag menar, hur många känner egentligen medlidande när den crack-rökande mamman Whitney Houston sjunger i *God Bless America* på en singel. Eller när allas vår Wacko-Jacko sitter inlåst i sitt sagoslott och gråter för barnen. Om du nu är så ledsen varför slösade du 30 miljoner dollar på en medioker comeback-platta istället för att skänka 29 500 000 dollar till diverse barnhem och spelade in en normal platta?

Näh, vad gäller riktiga artister så har detta tagit fram det bästa i dem. Beastie Boys, till exempel, samlade snabbt ihop lite vänner och gjorde sin första konsert på fem år och skänkte alla pengarna till WTC-offren. Konserten gick av stapeln på en klubb och vännerna var The Strokes, Moby, The Roots och ett par oannonserade: Bono och Michael Stipe som sjöng två sånger tillsammans. På tal om The Strokes, jag tror de spelar sin fjärde välgörenhetskonsert nästa vecka och har ytterligare två inbokade innan nyår då de spelar på The Apollo med Guided By Voices. Till och med gamle Hüsker Du-räven Bob Mould lämnade sin själv-valda exil för att göra en ytterst sällsynt spelning för att dra in pengar till en brandstation på gatan där han bor i Alphabet City. Och nämnde jag att arbetarsonen Bruce Springsteen spelar fem kvällar i rad på en klubb i New Jersey för att dra in pengar till de fallna brandmännen.

Thurston Moore har regelbundet skickat e-mail till alla på hans fansida och informerat om vad som kan göras för offren och på tisdag spelar han med gäster en välgörenhetskonsert. På tal om Sonic Youth, hörde härom dagen att Jim O'Rourke

var i Sonics studio ett kvarter från WTC när attacken skedde och var fast i källaren i fyra dagar innan han kom ut.

Men det finns en baksida också, Diana Ross och hennes giriga vänner står nog för den svartaste. Inte nog med att låten de spelade in är horribel, det har kommit fram att bara 15 procent av vinsten går till välgörenhet, resten går till att betala för limousiner och räk-cocktails.

Mathias Skeppstedt, oktober 2001
petshopboy666@hotmail.com

Skitsystem

text: Karin Lindkvist
bild: Therese Karlsson

Skit i systemet

Låtarna heter saker som *Längst ner på samhällsstegen* och *Snutstat*. Samhällskritisk vardagsrealism på svenska. Det hindrar inte att göteborgsbandets stenhårda punk är kultförklarad i utlandet.

Det som brukar kallas kängpunk är en betydligt mer aggressiv variant av punk som ligger långt ifrån Ramones och Sex Pistols. På åttiotalet var engelska Discharge stilbildande och i Sverige fanns band som Anticimex och Mob 47, idag kultförklarade och inspirationskällor till nya generationers punkband.

– Sverige har av tradition alltid varit bäst på kängpunk. Det kanske har att göra med att vi alltid haft en social trygghet här, säger Fredrik Wallenberg, sångare och gitarrist i Skitsystem.

– Eller om det är det nordiska klimatet, finska punken är också jävligt bra, funderar Kalle som spelar trummor.

Skitsystem har funnits i sju år och består även av Alex på bas och sångaren Tompa, mest känd från legendariska death metalbandet At The Gates. För tre år sedan kom fullängdaren *Grå värld/svarta tankar* som blev uppmärksammas utomlands och bandet åkte på turné i USA och Kanada.

– Vi spelade på allt ifrån slutsålda konsertlokaler i Montreal till ett vardagsrum i en crackhåla någonstans. Det var polisvåld, riots och pistolhot, det var bara att dra därifrån, säger Kalle. Jag gick in i bussen för att byta om så fick jag polisens strålkastare i ansiktet när jag stod där helt naken. Dom trodde väl att jag skulle gömma knark.

Skitsystems texter handlar inte sålän om just poliser och polisbrutalitet. ”Vågar du lita på det svenska rättssystemet/Där mördarna går fria och där offren har gjort fel” är en textrad från låten *Snutstat*.

Är det verkligen så illa?

– När vi var i USA fick vi se riktig polisbrutalitet, dom är mycket hårdare än i Sverige, så där fick vi svar på tal, säger Fredrik. Polisen har mer att oroa sig för där. I Sverige går unga punkare hem till sin mamma och pappa efter konserten, men i USA är det inte så. Det är ett hårdare samhälle på alla sätt.

– Tompa blev pistolhotat i West Philadelphia, minns Kalle.

– Vad gäller texterna hårdnar vi såklart, det är med glimten i ögat men med allvar i botten, säger Fredrik.

Brännande aktuella ämnen i dessa tider av EU-toppmöten, stenkastning och anmälningar mot polisen. Både Fredrik och Kalle var ute på stan under EU-toppmötet i juni. Men att kasta sten är inget de sysslar med även om de kan förstå unga människors frustration över att inte bli hörda. Det finns bättre sätt att förändra samhället på.

– Om jag når ut med mina texter till femtonåringar och får dom att tänka har jag lyckats med min del, menar Fredrik.

Samtliga i bandet har någon period varit arbetslösa och gått på soc eller A-kassa. Inom vissa punkkretsar ses det som fint att stå utanför samhället

och inte jobba, något som Fredrik och Kalle inte riktigt förstår.

– Många av oss födda på sjuttioalet kom ut i arbetslösheten i början på nittioalet. Att gå på soc och supa varje dag, det är så nära utslagning man kan komma. Och man är ändå en del av samhället, fast man är en belastning. Det finns bättre grejer att göra i livet, säger Fredrik.

– Vill man förändra ett ruttet samhälle är det väl bättre att jobba, gärna som läkare eller advokat – ja till och med som polis – även om man har punk-åsikter, fortsätter Kalle.

Även om den politiska biten är viktig för bandet har den aggressiva musiken minst lika stor del i Skitsystem. Politiska teorier är inte så viktiga tycker Fredrik även om han just läst en bok av Chomsky.

När de lyssnar på andras musik blir det allt från Tori Amos och Heather Nova till Neurosis.

– När man lyssnar på Neurosis ska man för övrigt vara naken, ha ett glas whiskey, ett tänd ljus och helt släckt i rummet. Då är man helt utlämnad åt musiken, säger Fredrik.

• **Speed of Sound Enterprise** har legat lågt ett tag. Mycket på grund av att medlemmarna varit inblandade i andra projekt. Nu har bandet samlat på sig ett tiotal låtar. Nytt album under nästa år kanske?

• Följande rykten har nått redaktionen. **Spiritualized** besöker Malmö i början av nästa år. **Ryan Adams** kommer tillbaka med fullt band i mitten av februari. **Walkabouts** spelar på KB i Malmö den 17:e februari. **Hope Sandoval** besöker Skandinavien i slutet av januari. **Petter** drar ut på Skandinavien-turné i februari. **Looptroop** och **MBMA** åker på turné ihop under januari och februari.

• Ni känner väl till att **Toto** kommer till Skandinavien i början av nästa år. De besöker bland annat Jönköping, Oslo och Köpenhamn.

• Nya klubben **Baby Elephant** på Publik i Göteborg kommer varje torsdag att förnöja besökaren med billig och god mat och dryck samt grym musik. Sköna beats i ska-, dub-, electronica- och dancehall-stil. **Baby Elephant** ska inte bara fungera som en vanlig klubb utan mer som ett idéforum eller ett **Speaker's Corner**.

• Redan innan den första snön fallit kan man köpa biljetter till sommarens festivaler. Både **Emmaboda** och **Hultsfred** erbjuder dessa fina julklappar.

• **The Ark** vilar inte. Smälänningarna med Ola "Napoleon" Salo i spetsen invaderar Europa. I Italien är Ark stora och i Tyskland är man på väg. Nytt album lär vi få vänta på.

• Örebro's största och mest säljande band **Millencolin** har avslutat inspelningen av sin kommande platta. Den ska enligt bandet vara hårdare än vanligt.

• Till Musikens hus i Göteborg kommer den 10:e december **Therion** för att göra tillvaron bättre för sina fans.

• Groove noterar att Sony Music bestämt att inte släppa **Stina Nordenstams** nya album *This Is* i DVD-format. De små filmerna som gjorts till varje låt kommer bara användas i promotionsyfte.

• I helgen som gick avslutade **U2** sin världsturné. Larry, Adam, Bono och Edge väljer att sluta där man började, alltså i Florida. Den 101 dagar långa cirkusen är därmed över för den här gången. Det är bara att vänta till nästa.

• Mannen som framgångsrikast förenat punkkattityd med elektronisk musik, **Kid 606**, kommer till Stockholm för en spelning på Fylkingen den 8:e december.

• På en av **Radioheads** inofficiella hemsidor, www.ateaseweb.com, står att läsa om en samling B-sidor med 12-14 spår som kanske kommer att släppas framåt våren.

Mille Plateaux

Frankfurt-baserade Mille Plateaux är ett av de mest ansedda skivbolag som ger ut elektronisk lyssningsmusik. Skivbolaget ger ut musik som inte bara är vacker, utan som också är menad att få lyssnaren att tänka. Namnet Mille Plateaux (tusen plåtar) är taget från titeln på en bok av filosoferna Gilles Deleuze och Felix Guattari. Boken har undertiteln *Kapitalism och schizofreni*. Grundaren av Mille Plateaux, Achim Szepanski, startade bolaget 1994 som en reaktion mot den formulaistiska och kommersiella tyska ravesenen.

Snd

text+bild: Henrik Strömberg

Konst i periferin

– Vi vill utmana konventionerna och se om vi kan skapa något nytt.

Mark sammanfattar varför de gör musik. Det som andra skulle se som oviktiga smådetaljer, det ser bandet som det viktigaste.

Redan från början väckte bolaget uppmärksamhet med släpp från Alec Empire (iskall ambient-jazz) och samlingar som *Modulations & Transformations* och *Electric Ladyland*. Bolagets mest uppmärksammade tidiga grupp var Oval, som bland annat skapade musik av samplingar från en CD-spelares försök att spela trasiga och saboterade CD-skivor. Poängen var att använda ljud som tillverkaren av apparaten inte menade skulle uppstå. Bruket att använda små klickljud har sedan dess utvecklats vidare av andra artister både inom och utanför Mille Plateaux. Artister som Pole, Carsten Nicolai (Alva Noto), Vladislav Delay, Kit Clayton, Dettinger och så vidare har skapat en ny musikgenre som ibland kallas microhouse, andra gånger clicks+cuts, vilket är vad Mille Plateaux benämnde genren genom samlingen med samma namn.

Förutom Mille Plateaux ingår fyra andra skivbolag i Achim Szepanskis konglomerat: huvudbolaget Force Inc. (techno), Position Chrome (drum'n'bass), Force Tracks (house) och det mest experimentella bolaget, Ritornell (ljudkonst).

Henrik Strömberg

De två killarna i Snd, Mat Steel och Mark Fell, sitter på golvet i en utställningshall i Barcelona och försöker förklara hur de började göra musik. Det går lite stapplande i början, de är inte jättevana vid att göra intervjuer.

– Vi satte oss ner och diskuterade vad vi ville göra, säger Mat.

– Och vi sa, vi vill ha lite av det där, lite sänt och så lite sänt där där borta.

Mark gestikulerar som om han plockar ljud i en godisbutik, kanske inte den bästa förklaringen i mannaminne. Det är först efter ett tag som idéerna bakom musiken kommer fram.

– När en konstform utvecklas finns där dom underliga kantområdena som inte riktigt är begripliga, menar Mark. Men med tiden blir det klarare och klarare. Som med drum'n'bass, där man tog breakbeatsen från jazzen och gjorde om det till byggstenen i låten. Bitarna där jazzmusikerna blir som galna är egentligen bara små bitar, som sedan blev till hela saken. Så vi försöker ta dom små bitarna som inte anses vara en låt och göra om dom till hela låtar. Dom små

styckena i början eller slutet av skivor, för oss så är det hela skivan.

Mark värmer till ämnet.

– Det är dom mest utmanande bitarna. Om man tittar på filosofi eller litteratur så är det dom små bitarna emellan, dom oavsiktliga, som berättar mest om vad som pågår.

En annan artist som också intresserat sig för det oavsiktliga är Oval, och fast det inte finns någon större likhet i musiken så faller det sig naturligt att fråga om Snd varit influerade av Oval.

– Det är lustigt, men på den tiden gillade jag inte vad Oval gjorde, säger Mark. Och så fort någon sa att vi lät som Oval så tänkte jag "det gör vi inte alls". Våra referenser kom mer från house och techno.

– Jag lyssnade verkligen inte på Oval, säger Mat.

– Vi lyssnade på Brinkmann, Mike Ink... – Matthew Herbert.

Jag nämner att jag inte kände igen något av musiken de spelade live på Sonar-festivalen i juni.

– Allt var nytt, säger Mark. Vi gjorde låtarna bara för att kunna spela live. Och

det på vårt eget live-system, ett system vi byggt och som vi kan ändra på vilket sätt vi vill.

Ni byggde ett helt nytt system bara för livespelningar?

– Ja. Förut kunde vi bara göra en sorts linjära låtar som börjar på ett visst sätt, och man kan gissa vad som händer när. Medan detta systemet, det är inte linjär mjukvara. Vi manipulerar mönster, vilket man inte kan göra i normala sequencers.

– Det blev en naturlig utveckling av sättet vi arbetar på, inflikar Mat. Allting blir mycket friare.

– När vi började hade vi väldigt fasta mönster där vi manipulerade ljud, och nu gör vi saker där vi manipulerar mönster.

Mark förklarar att de kan ta ett beat och "morfa" över det till ett annat beat, ungefär som man morfar mellan två bilder i filmer. Och mellan de två beatsen så kan det skapas ett helt annat beat i mitten.

– Det är kul att kunna utforska sådana saker.

Allt det här experimenterandet har resulterat i en massa nya låtar, och ett nytt album kommer i början på nästa år.

The Cooper Temple Clause

text: Per Lundberg G.B.

bild: Ed Hepburne Scott

Cirkus Cooper

Från Redding kommer morgondagens nästa stora engelska popband. Bandnamnet kom från att en av medlemmarnas mamma som jobbade som trapetsartist på en cirkus.

– Vi ville ha ett långt namn som ingen skulle komma ihåg, skrattar sångaren Ben Gautrey.

Ben berättar hur han och hans fem kompisar började jamma när de bara var tolv år gamla. Efter att de gått ut skolan stod valet mellan att antingen läsa vidare på universitet eller satsa på musiken.

– Tanken på att fortsätta skolan och göra vad folk sa åt en att göra tilltalade aldrig oss. Vi gick vår egen väg.

Bandet som släpper sin debut i mars har under 2001 mest varit ute och spelat live. Fast mellan livespelningarna hann man med att spela in en skiva.

Tillsammans med producenten Paul Corkett, som tidigare hjälpt band som Placebo, Nick Cave och Cure, har man skapat ett album med en massiv ljudbild. – Vi var lite osäkra på Paul. Han hade ju mest gjort gothband, säger Ben och skrattar när han inser vilka han kallar gothband.

Istället beskriver Ben Cooper Temple Clause som ett eklektiskt band.

– Våra influenser är många. Alla skriver låtar. Det är inte bara en som kommer med en färdig låt. Vi jammar fram våra låtar.

Singeln *Let's Kill Music* är just en låt man jammat fram. Feta gitarmattor som backas upp av ett stadigt komp och som grädden på moset en orgel som maniskt pumpar framåt.

– För det mesta är det ett klassiskt sound men vi jobbar gärna med mer dansanta rytmer. Mycket syntar och beats, menar Ben.

Denna kväll har Cooper Temple Clause turnéavslutning i Southampton och bandet befinner sig på jakt efter sprit.

– I kväll blir det riktigt blött. Vilken vodka ska man köpa? Förresten, tack för att vi fått låna Sven. Han är den förste engelske landslagstränare som har en hjärna, menar Ben.

LIVET ÄR EN FÖROLÄMPNING

En verklig monsterhit!
Sedan urpremiären 1998 har pjäsen dragit fram
som en löpeld på teatrar runt om i världen!

Eldansikte

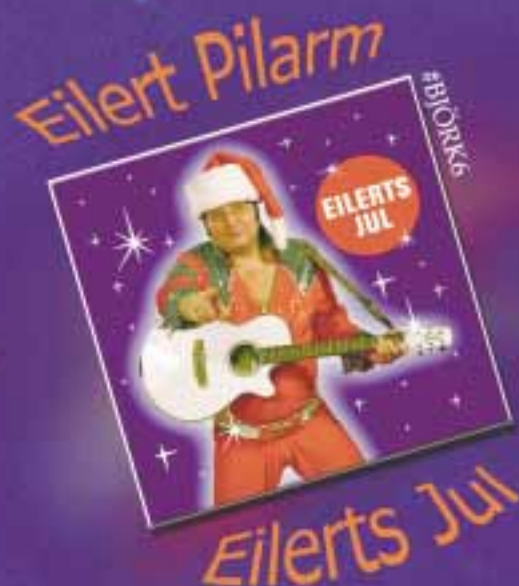
Premiär 29 december 2001 Stora Teatern

Av **Marius von Mayenburg** Regi **Mattias Knave**
Scenografi **Peter Lundquist** Videoprojektioner **Johan Renck/Peter Lundquist**
I rollerna **Sven Ahlström, Linda Källgren, Torkel Petersson,**
Anna Bjelkerud, Ralph Carlsson.

Biljetter 031 - 61 50 50
www.stadsteatern.goteborg.se

STADSTEATERN
PÅ STORA TEATERN 2000-2002

...årets julalbum finns på border

Kultförklarade Eilert Pilarm är tillbaka. Husums egen världskändis släpper nu sitt 4:e album. Han följer här upp sina tidigare försäljningsuccéer med ett fullmatat julalbum. Eilert är Sveriges mest bokade artist och kapetter under år 2001 att komma med över 300 spelningar runt om i landet. Det har varit sådret att ändå Eilert varnade året då han förekommit i många reklam sammanhang såsom Kelda(Arla) & Europolitan. Ni missade väl inte Eilert och Lotta Engbergs duett i Söndagsöppet nyligen? En jul utan Eilert är ingen riktig jul.

Greatest Hits

Eilert Is Back

Live In Stockholm

Johnny B. Goode

BORDER
MUSIC

www.border.se 08 555 0000 08 555 0000

...alltid steget före

Väljer bort läskig vardag

Mycket hände igår. Nya singeln pressades och den tillhörande videon blev färdig. Andra albumet var egentligen klart i augusti men ett ytterligare spår skulle till. Vilket också blev färdigt igår.

I mitten av november, två år efter debuten *Songs for Me (and My Baby)*, börjar The Motorhomes bli aktuella igen. På hemsidan lovar en mystisk måne att The Motorhomes ska återkomma inom en inte allt för avlägsen framtid. Till kommande singeln intro gestikulerar mångubben och rynkar ihop sina skrovliga ögonbryn.

– Han är vår komiska sidekick, säger Petur Mogensen lite kryptiskt. Vi är hela när han är halv.

Mångubben blev till när de satt i studio och har anknytning till kommande singeln video. Den kommer att visa upp en väldigt stereotyp bild av hur ett band lever, och utspelar sig i replokalen där mångubben bor under dagarna då The Motorhomes inte är där.

– Idén på papper var inte klok så det var klart att vi måste göra det.

Petur och Adam Starck, gitarrist, skrattar och ljudet fångas upp av kafésorlet runt omkring.

Om nya skivan, som troligen släpps någon gång efter nyår, säger Adam att det finns stora skillnader jämfört med debut. Första plattan var väldigt homogen och mer av en helhet medan den nya spretar mer, är mer blandad. Och mer rätt på.

– Vi tänkte mer inför förra skivan medan den nya är mer rak musik som vi vill spela, säger Petur. Vi var lite blindare då av att allt var så tufft. Man glömde väl på nåt sätt att musiken är allt. Så mycket annat blev viktigare än musiken. Att vi satt i intervjuer och sa att musiken är det viktigaste blev bara en klyscha till slut.

– Alla visioner och all uppmärksamhet försvinner när pengar kommer in i bilden. Men vi ska inte dissa Sony, så funkade det

nog på alla skivbolag, säger Adam lite uppgivet.

Petur och Adam verkar inte inställda på att lämna skivbolaget. Men ifall att.

– Då släpper vi skivorna själva, kommer det snabbt från Petur. Musiken är det enda vi vill syssla med. Vi skulle ju kunna jobba men det har inte blivit så.

– Det har blivit en läsning, en form av mani, spinner Adam vidare. Vi har fjärrmat oss från tanken på att göra något annat.

– Det är fysiskt och psykiskt omöjligt, instämmer Petur. Allting kretsar runt musiken för oss och det sticker i ögonen på folk.

De pratar vidare om att kompisar kanske har det bättre materiellt men att de också kan ha fastnat i tryggheten. Om man väl börjar jobba och rutar in allting så fastnar man i det, resonerar Adam.

– Det finns något jävligt läskigt med...

Petur dröjer på orden.

– ... vardagen.

Adam berättar om när han hade ett jobb och verkligen hatade att gå dit. Han undvek att prata med de andra på kafferasten, satt bara och ville därifrån mest hela tiden.

– Vi gör det inte lätt för oss men det är så vi vill ha det, tillägger Adam lite allvarligt.

– Vi är musikasketer, skämtar Petur.

Han säger att de egentligen inte kan motivera varför de lever som de gör, det är inget de brukar diskutera eller fundera över eftersom det funkade. Pengar till hyran får de alltid ihop på nåt sätt. Alltid kan man sälja några skivor eller rycka in och jobba på ett lager någon vecka.

– Vi söker nog bara efter ett sätt att må bra, säger Petur.

De har hunnit turnera med Suede, varit på festivaler som Reading i England och Hultsfred och blivit grammisnominerade. Av 150 konserter tycker Adam att det är svårt att välja en enda som var så där bäst. Däremot kommer båda väl

ihåg en spelning i England som de söp bort.

– Vi klarade inte av att stå på scenen, berättar Mattias. När man har en konsert måste man ju fixa det och inte bete sig som vi gjorde.

När bandet kom hem från England förra sommaren spelade de på Hultsfredsfestivalens Pampassscen. Recensionen från Aftonbladet var negativ, rubriken löd "Jämntjock" och skribenten ansåg att The Motorhomes knappast blixtrade av karisma. Det lät bara inte bra, allting var fel, som Adam uttrycker det.

Några veckor senare stod de på Gröna Lunds scen.

– Och allt bara satt som ett smäck, säger Petur. Innan hade man börjat ifrågasätta allt, kanske skulle man börja skolan eller ta ett jobb. Men på den konserten stämde allt. Om det inte gjort det skulle vi nog göra nåt annat idag.

PST/Q VS
PETTER
SVENSKA TEXTER

Petter = MC²

Att två av Sveriges tyngsta emcees båda heter Petter borde vara ett känt faktum. Om inte, nu vet du. Vi sammanförde dem, Björn Magnusson och fotograf Johannes Giotas för att diskutera hiphop på svenska. Mötet blev uppslupet.

När vi på redaktionen för nästan ett år sedan pratade om att sammanföra Petter och PST/Q såg vi framför oss en kollision. Underjorden möter storsäljaren, öst mot väst, Petter vs Petter. Och givetvis är de motpoler på papperet. Petter Alexis är Sveriges obestridda rapkung. Petter Stenqvist, mer känd som PST/Q, är en uppstickare som kastar in sina rim i en cementblandare och ut kommer något som fått Sverige att ständigt flytta skivnålen tillbaka för att uppfatta hans verbala kaskader. Men trots olika stilar är likheterna fler än motsättningarna. Båda är aktuella med nya album. PST/Q har tidigare släppt den uppmärksammade EP:n *Pluralis majestatis* och tillsammans med sin grupp Mobbad barn med automatsvapen gett ut den minst lika omsusade tolvan *Vulgära vovvar*. Under hela året har PST/Q putsat på sin debut *Natt klockan tolv på dagen* och efter flera förseningar släpps den efter nyår. Petter släpper sitt tredje och bästa album nu. Skivan heter kort och gott *Petter* och gästas av bland andra PST/Q.

– Jag hade alltid haft en ganska stark bild av att PST/Q inte gillade det jag gjorde eller på något sätt föraktade det jag gjorde, men så var inte fallet. PST/Q:s syster bor väldigt nära mig på Söder och en dag kom Pee Wee och Eye'N'I över och då var PST/Q med. Vi satt och lyssnade på musik och på kvällen gick vi ut och började snacka om att göra saker ihop. Det var allt från låtar till EP:s. Sedan har vi träffats mer och mer, säger Petter.

Hur kom idén till *Jag pissar på dig* som ni gör tillsammans?

P: När man gör låtar med andra är det sällan man koncentrerar sig så mycket att man verkligen skriver om något. Det är ofta enkla represent rhymes, men jag tyckte att det var kul att göra en sonett till en före detta. Istället för att hålla på

och leka med rhymes på våra olika stilar var det här mycket bättre.

PST/Q: Det blir mycket roligare med ett ämne än om det bara hade blivit massa battle-rim, det är så uppenbart och det är det alla gör. Det var en grym idé och det är klart att jag ställde upp.

P: Jag hade säkert jobbat med PST/Q tidigare om vi hade träffats, men nu kom det här och det var rätt i tiden. Så är det med de flesta som är gäster på min skiva att jag lärt känna dem nu och då känns det naturligt.

Kan ni beskriva varandras stilar?

P: Jag är jätteimpad av PST/Q:s stil för jag tycker den är så jävla invecklad och sedan gillar jag råheten och att

det är på göteborgska. Det finns många rappare som svänger sina dialekter för att det ska vara som Stockholm. Det tycker jag är fel för vad svensk hiphop behöver är nya stilar och jag tycker PST/Q är pionjären när det gäller att föra in en ny stil i svensk hiphop. Det är avancerat och han leker så mycket med orden att man får lyssna flera gånger och tänka.

PST/Q: Då har jag lyckats.

P: När jag satt och skrev min första skiva tänkte jag att folk skulle ta till sig varje ord och varje rad och sedan när man får en recension som är lång som ett finger känns det som: fan har de lyssnat på den? Man vill ju att det ska väcka någon slags uppmärksamhet. Antingen att de älskar det eller hatar det. Men jag skulle aldrig kunna köra texter som PST/Q:s. Jag har ett mycket enklare och rakare flow, mera att det rimmar i slutet. Nu på

senaste tiden har jag börjat med dubbelstaviga rim och det är inte någon stor grej för mig utan det kommer mer naturligt. PST/Q gör det jättemycket och det finns hur många exempel som helst på extrema rhymes som inte rimmar katt och hatt. Precis som Organism 12 som rimmar thugnigger på bögfitta. Okej det är hårda ord, men att man kan få det och rimma är schysst. Det där har Eye'N'I också att han lattjar med betoningar. Jag har alltid varit som en jävla dammsugare och bara går rakt på, för mig blir det mycket rakare, men det är min stil.

Hur ser du på Petters stil?

PST/Q: Nu har ju han lyckats förklara redan. Den är rakare och grejen är att jag inte kan rappa så raka rim som Petter.

Petter: När jag skriver texter till någon annan för att de ska lägga någonting har de skitsvårt och göra det rakt. Och då tänker jag: varför kan de inte göra det? Och jag har väldigt svårt att göra tvärtom.

Vi var inne på skillnader förut, PST/Q – kan du tänka att du vill göra enklare texter ibland?

PST/Q: Det beror på vad det är jag vill ha fram. Om det är något riktigt viktigt så skriver jag oftast det lättare tror jag. Det finns några låtar på min kommande skiva som är lite rakare. Det är mest när man skriver battle-rim som man vecklar in sig något så vansinnigt i orden. Jag har inte fått det att låta bra när jag kör enkelt och inte särskilt snabbt, det är mitt stora problem, jag kan inte köra det när det inte går snabbt. Jag kan få in rader här och där som inte är snabba men jag skul-

le inte kunna gå igenom en hel låt som är prattempo.

Petter: Jag gillar och rappa långsamt och har gjort det jättemycket. Men det är intressant med flow. Jag har undrat när jag har stått i studion: "hur i helvete det kan komma sig att Eye'N'I har det där rabblflowet?", att han kan inte tänka på något annat sätt. Men det är som att man föds med en viss känsla av att såhär ska det låta. Det är precis som Dogge väljer sin stil eller Timbuk, han har ett speciellt sätt att flowa. Supreme är också ett exempel på en rappare som har en egen stil som ingen annan kan kopiera. Den är luftig enkel och skön att lyssna på.

Hur skriver ni?

PST/Q: Lösa rader för det mesta.

Petter: Eye'N'I har nog aldrig skrivit ner en text på papper utan han står inne i studion och kör en rad i taget tills han memorerat hela versen. Thomas Rusiak skriver på papper från början till slut. Jag är mer som PST/Q och sitter och skriver ut ord och rader som jag gillar och sedan sätter jag ihop det.

PST/Q: Det kommer ut mycket ord som rimmar när man sitter och umgås och är packad. Särskilt när vi i MBMA umgås, det går inte att umgås med oss då. Så fort någon säger ett ord tänker vi att det måste vi få in i en rad och den som har det närmsta rimmet får det.

Petter: Jag kan sms:a PST/Q och fråga om han har ett bra rim på simhopp och så kommer han tillbaka med något galet. Just när det är dubbelstaviga rim kan det bli så jävla benga rim tillbaka. Det var Cornelis och Povel Ramel duktiga på. Cornelis på sin tid gjorde dubbelstaviga rim som inte var så jävla uppenbara.

PST/Q: Det är sant och man märker det när man hör poplåtar ibland att det är någon som är lite vassare än vad som är

normalt i sådana genrer. Ibland är folk inne på fyrstaviga rim i en poplåt, men det är jävligt fräckt. Det gäller Povel Ramel, som i och för sig inte gör poplåtar, men det är avancerade rimstrukturer. **Har ni ändrat ert sätt att skriva texter sedan ni började?**

Petter: Jag ändrar mig hela tiden, jag tycker att på den här skivan har jag börjat leka mer och kör med dubbelstaviga rim och det känns skitbra. Och för mig var det så att på första skivan fanns inte så många som gjorde beats. Thomas Rusiak och Sebrec som jag var mycket med på den tiden var upptagna med Sherlock hela tiden och jag fick inte ett enda beat från dem. Jag skrev aldrig på instrumentaler, jag ville skriva på låtar som var mina och jag skrev mycket av texterna till den första skivan utan beats. Det märks otroligt mycket för dels har jag börjat skriva mer till låtarna och suttit med musiken och då har orden poppat upp så där surrealistisk. Jag kan inte bara bestämma att jag ska skriva en låt om julafton. Utan jag kan sitta med en beat och kommer på en refräng och helt plötsligt kan en låt börja handla om bilmekaniker. Under den här skivan har jag skrivit mycket i studion. Det är ungefär som PST/Q, som hade lite idéer när vi spelade in *Jag pissar på dig* tillsammans, men det mesta gjorde han i studion och då tycker jag att det blir bäst.

PST/Q: Det jag gillar bäst är antingen att ha musiken själv så man kan sitta med den innan om man vill skriva noggrant, eller så gillar jag att ha idéer av vad jag vill få sagt och lösa meningar. Sedan kan jag gå in i studion och vet att de här

raderna vill jag ha med. Det är lite olika också, ibland jobbar jag med någon som gör musik och kommer på en idé men skriver inte klart det helt. Jag har ett löst skelett som man kan ändra mycket i och sedan säger jag ungefär vad jag har tänkt mig för hastighet på beaten och ungefär vilken känsla jag vill ha i den. Sedan jobbar vi fram hur musiken ska låta istället. **Inför Sedlighetsroteln sa du (PST/Q) att du ville testa gränser för hur långt det gick att gå med en text?**

PST/Q: Det fick Organism 12 göra istället, han är bättre på att gå över gränsen än vad jag är.

Petter: Man tänker lite på det där som när vi var ute på Babylon By Bus tillsammans och det kom recensioner. Då märkte man direkt hur de ställde sig, det första de angrep var MBMA:s texter och framförallt Organism 12. Men det är hiphop och det är jävligt mycket bättre att han står och säger det i micken än att han köper ett hagelgevär och går och skjuter karringen på posten. Det är det som är rap och det där gör PST/Q också, det går inte att sitta jämte de två för de håller på och snackar sådana rhymes hela tiden. Man blir nästan äcklad.

PST/Q: Fast det har släppt ganska mycket nu, det blir mindre och mindre våldsironi.

Petter: Ni har ju sådana där grejer med bebisar och du vet.

PST/Q: Bebisar i sportbagar. För folk som går runt med bebislik i sportbagar.

Petter: Profilen hade en rhyme på min första skiva som jag censurerade för jag tyckte att den var så jävla vidrig. Han säger "Aldrig sälja ut, hellre så knullar

jag Sara Wedlund, men då får du sticka ut ögonen på mig och ge mig ledhund" och det är en skitrolig rhyme men det är inget schysst mot henne. Jag kände för henne då och tyckte att det var helt onödigt. Det är ett bra exempel på grejer som folk kommer att ha problem med på Organism 12:s nya skiva, men det är inte allvar.

PST/Q: Ibland är det allvar men då hörs det tydligt att detta är en attack mot den människan. Men för det mesta är personerna som råkar illa ut i texterna bara en referens. På min nya skiva har jag inte så många personangrepp, det är nog bara Björn Ulvaeus.

Björn Ulvaeus?

Petter: Han sa att "prata i takt kan vem som helst" och jag gjorde en intervju igår och då frågade någon om hiphopen har fått sin respekt. Då sa jag att hiphopen kommer att få sin respekt den dag Björn Ulvaeus ber om ursäkt för det han sa. Jag tycker att det är så fel för Abba har själva varit i den situationen att de har gjort banbrytande grejer på sin tid.

PST/Q: Han måste ju ha hört precis samma grejer från den äldre generationen när de började med sina grejer.

Petter: Jag tycker att det är ogenomtänkt att säga en sådan grej, det är precis som att de skulle känna sig hotade.

PSQT: Hur mycket kan han ha lyssnat när han kan uttalar sig på det viset?

Petter: Han tycker väl att de var först med att rappa i *Chess* också.

När blir en text klar?

PST/Q: Det blir den aldrig.

Petter: Nej aldrig, den kan alltid bli bättre.

PST/Q: Men man måste lägga av till slut även om man känner att de här två raderna hade jag velat få med. Då kan man fortsätta i all evighet, det är bättre att spara det i så fall.

Petter: Där tror jag att vi är väldigt olika, jag tror att PST/Q har mer att säga och jag känner att jag komprimerar det hellre. Jag gör det hellre kortare än längre. Men jag har också hamnat i situationer när jag sitter med fyra rader som jag tycker är grymma men inte får in. Som när vi spelade in *Veteran* så är första versen en 20:a [takter] och då var det någon som tyckte att jag skulle kapa de fyra sista raderna, men de betydde mycket för mig och jag ville ha dem där. *Ta det tillbaka* lade jag om sex gånger i studion och det har jag aldrig gjort med en låt innan.

Raptexter är väldigt personliga. Går det att ha någon som ger ärlig kritik?

Petter: Collén och Webb var mycket så där att de inte ville att jag skulle rappa massa "tycka synd om mig själv"-rhymes överhuvudtaget. Kom det upp någonting sådant drog de i bromsen direkt. Det viktiga är att veta att de runt omkring inte är några ryggdunkare utan att det är sådana som faktiskt säger dig också. Och det gör folk runtomkring mig. Stenhårt. PST/Q: Man behöver inte ha kritiker i Nöjesguiden eller folk som skickar e-mail till en och berättar vad de tycker om låtarna. Man vet bäst själv vad det är man vill få ut och visserligen lyssnar man på vad andra tycker om det, men samtidigt om någon skickar ett e-mail och säger att den här låten är sådan och sådan då vet jag inte var han kommer

ifrån och jag vet inte varför jag skulle lyssna på honom. Han kanske har en smak som jag inte kan komma överens med överhuvudtaget. Givetvis lyssnar jag hellre på människor som jag känner och vet att de kommer säga till mig om det är dåligt.

Petter: Det är kul för när jag kom med min andra skiva var det så att det skrevs att "han är väldigt inspirerad av southern bounce, *Cash Money*" och jag hade aldrig hört låten *Cash Money*. Jag hörde *Bling Bling* för typ ett halvår sedan. Så är det och jag har inte varit intresserad av det soundet. Jag gjorde en intervju med en journalist för ett tag sedan där jag gick igenom hela skivan och förklarade snabbt vad varje låt handlade om och sedan fick de lyssna på det och då blev det på ett helt annat sätt. Journalisten tyckte att "nu förstår jag verkligen vad du menar". Ibland känns det som man har lust att släppa skivan och i konvolutet skriva tio rader om varför man skrev låten eller varför den blev som den blev. Hur mycket av er själva lämnar ni ut i texterna?

PST/Q: Det är mycket, för texterna hänger på vad man själv tycker om någonting så det är mer självutlämnande än vad det kanske verkar på ytan. Men om man lyssnar på allting är det ens egna åsikter och tankar som kommer ut. Okej, man säger kanske inte sina djupaste hemligheter men det är fortfarande ärligt och det är det jag tänker och tycker som hamnar på skivan.

Petter: För min del är det så här: första skivan var jag helt oskuldsfull, jag visste ingenting och jag bara berättade om all-

ting. Sedan kom den ut och jag trodde inte att den skulle sälja så mycket men så blev det så uppmärksammat och det kändes helt plötsligt som hela Sverige känner en. Då blir man livrädd. Och när jag skrev den andra skivan hade jag upptäckt att jag hade dåligt kontrakt och jag visste inte ens vad royalty var. Under inspelningen av den andra skivan satt jag i massa kontraktstvister och tyckte att skivbranschen var en jävla porrin-dustri. Vilket gjorde att den skivan innehöll väldigt många såna teman.

Man skriver om det som man är inne i under just den perioden. Jag ville inte vara så personlig då men den nya plattan är ännu mera personlig än vad den första var. Nu är det verkligen sanning, *Pissar på dig* handlar om en riktig brudjäväl som jag ber fara åt helvete.

Tänker ni på att texterna ska fungera live?

PST/Q: Mer nu, alltså ställ dig och kör *Suverän* från *Pluralis majestatis* live – det är ett jävla maraton. Den kan jag köra två verser av, sedan orkar jag inte mer.

Petter: Vad tror du man har en backup för?

PST/Q: Att stå på en scen själv är inte så roligt heller.

Petter: Det är få rappare som klarar det, antingen har de en jävla output eller en

stor fanbase. Men jag kan tänka så. Som när jag gör *Den nya stilen* och vi lägger in *Så klart*-beaten och så kommer vi att köra den live. Jag tänker ut sånt redan innan för det blir grymt live. Jag hade ingen aning om det när jag gjorde *Mitt sjätte sinne* – fan, det är ett jävla begravningståg som inte gick att köra på scen. PST/Q: Det är ungefär som min LP, jag har tre livelåtar.

Petter: Det är schysst att lyssna på det hemma och dricka ett par bärs och ligga och softa och såna låtar måste finnas också. Jag älskar rapballader, men vissa låtar är inte liveanpassade.

Kan ni enas om en svensk raplåt som har en bra text?

PST/Q: Jag gillar *Pendelparanoia* [Timbuktu].

Petter: Ja, faktiskt. Den är mästerligt utförd också. Jag kommer ihåg när jag hörde *Stan* för första gången – den hatar jag nu – men när jag hörde den första gången tyckte jag att det var en bra grej med Eminem och den var snyggt upplagd.

PST/Q: Det är en bra låt, bara det att man har tröttnat.

Petter: Men *Pendelparanoia*, ska vi enas om den?

PST/Q: Den kan jag lätt stå för.

Petter: Det är en riktigt bra låt och text.

PST/Q: Det är en bra genomförd konceptlåt, och det är inte alltid så lätt.

Hur är det att skriva om ett ämne som rasism?

PST/Q: Alltså, det är skitsvårt att skriva om, samtidigt är det lite så att vad fan vet jag om det? Jag är svenne och hur ofta blir jag utsatt för rasism? Visserligen kan jag säga att det är helt värdelöst.

Petter: Jag har fått mycket för att jag är svensk och rappar. Det är många som säger att jag fått min framgång på grund av att jag har blå ögon och blont hår [Petter har bruna ögon och mörk stubb]. Jag har skrivit en massa låtar om rasism men det är väldigt svårt att göra det bra. Det finns ingen som tagit ämnet på det sättet som Timbuk gör.

PST/Q: Han har lyckats tackla ett ämne som väldigt svårt och såna ämnen blir lätt pretentiösa och långa föreläsningar för folk.

Petter: Men man vill göra sånt också. Är det viktigt att ha ett budskap i en text?

Petter: Det är det som är det sköna med hiphop att man kan göra precis vad som helst och det finns inga regler. Låten som jag gör med PST/Q har ett budskap på ett sätt men om man tar låten som jag gör med Supreme som bara är "Vad är på G?" – vi håller bara på och larvar oss. Supreme kom upp till Sundsvall och sa att han ville göra en stänkare som man kan kröka till.

PST/Q: Ibland är det bra att ha ett budskap men har man ingenting att säga är det ingen idé för det blir bara krystat och oftast jävligt fel. Musik kan vara musik också, det måste inte hela tiden vara ett vapen.

"Det kommer ut
mycket ord som rimmar
när man sitter och
umgås och är packad."
– PST/Q

Fattiglapp rap

Ska man kort beskriva Sveriges just nu mest intressanta rappare finns nog inget bättre sätt än att citera Ison i *Flash bazaz* från nya EP:n *Tillbaka till gatan*: "Du vet dom två som sätter eld på ett spår/sätter hjul på skiten och ser hur långt den går".

Ison och Fille träffades när de spelade basket i Bredäng och hängde på discon i Skärholmen. En gång fanns det en kvarglömmd mikrofon på fritidsgården som snabbt förvandlades till en open mic. Sedan fortsatte det med oseriösa inspelningar för polarna. Nästa steg blev medverkan på samlingen/fritidsgårdsprojektet *Next Stop: Skärholmen*. Fast när jag frågar om det var deras första officiella release avslöjar Ison att han var med på Sara och Juns *Vi går i plugget*. Jag måste tänka en stund men sen kommer jag ihåg denna förskräckliga minidiscohit. Med risk för att trampa på ömma tår undrar jag försiktigt om inte den var ganska dålig?
– Jo skitdålig, garvar Ison. Dom försvann hårt dom där efteråt.

Ison & Fille är uppvuxna i Stockholmsförorterna Bredäng respektive Vårberg, och de är överens om att detta påverkat dem. Dels för att det är där den enorma mängd slang de använder uppstår, men också för att de känner ett slags utanförskap som gör dem stolta. De missar aldrig

ett tillfälle att representera sina hemorter och gängen HighWon & DirtBagz.

Vad är egentligen skillnaden mellan HighWon och DirtBagz?

– HighWon är polare vi gör låtar med (Ju-Mazz, Hoo-Sam och Sabo) och DirtBagz är våran crew, förklarar Fille. HighWon kommer från haywon som betyder odjur på arabiska.

– När vi spelar in brukar vi vara alla fem och försöka göra stämningen lite skön, då var det nån som sa: "Ni är haywon!", sen har det hängt kvar, förklarar Ison.

En skön grej med Ison & Fille som skiljer dem från många andra rappare är att de har självdistans och att de vågar driva med sig själva (lyssna bara på introet till *Skiter i*). Ison konstaterar med ett garv att de inte har vare sig pengar, bilar eller tjejer och att det är kul att inte vara så seriös hela tiden.

Sedan drar han till med klyschan "vi rappar det vi lever och gör", som i deras fall faktiskt känns befogad. Nästan varje låt handlar om vardagliga ting som att "hänga med HighWon och kicka slang"

eller att "göra varje småmynt till en sedel". När det gäller "sätt att fixa parra" berättar Fille att de absolut inte är några tunga lirare utan att de menar att sälja demoband och göra shower.

– Med fixa stålar menar vi bara för kvällen eller helgen, pengar så alla polare kan softa och må bra, fortsätter Ison.

Trots gemensamma teman har Ison & Fille väldigt olika rap-stilar. Fille kör mest raka och strukturerade rim som "I Vårberg glider runt med keffa jeans hängande/Inget bling-bling men lämnar ändå folk bländade".

– När Fille rappar är det inget svårt att förstå, han lägger bara ner det som det är, förklarar Ison. Redan efter en rad så fattar man.

Matte från Fjärde Världen har jämfört dig med Prodigy i Mobb Deep, han tycker båda har perfekta röster att sampla.

– Är det så. Soft. Man känner sig uppskattad när folk scratchar in saker man sagt, säger Fille och ser nöjd ut.

Isons rap är ett kapitel för sig. Han rimmar lite hur som helst (ibland inte

alls) och han torde vara ensam om att ro i land med verser som "Nattbuss bemanas/Ison jag kallas/Helt borta på vägen till Las Palmas" och "Min stil är rug-gig/lite små-lounge/Fille Ise rymmer från zoo och på väg till din town".

– Det är hans stil, han vet inte ens hur man räknar bars, garvar Fille.

– Jag lägger bara ihop massa saker och försöker få med så mycket som möjligt i samma vers, förklarar Ison lugnt.

Vilket av Filles rim på EP:n tycker du passar in bäst på honom?

– Det där "...lägger korten på bordet/ingen tid för maskerad". Det är en mening där man förklarar Fille, han säger som det är. Är en stämning dålig säger han, om ett beat är nice säger han.

Vad säger du om Ison?

– "När du hör skriken så vet du Ison är här/så ta och axa till din närmaste gen-väg/skynda hit så får du bevitna hype lyrik/pass på one-man show/jag rappar med min publik". Liveshown är det han älskar mest av allting.

2001 lider mot sitt slut och Groove tar en välförtjänt vila. En massa skivor fick som vanligt inte plats i tidningen, därför är vår hemsida www.groove.st ett ypperligt komplement. Där kan du kolla vad vi tyckte om Robbie W, Lars W, Misfits och De La Souls nya skivor. Vi är tillbaka i februari.

Per Lundberg G.B./skivredaktör

AIRPORT GIRL

"Honey, I'm an Artist"

Fortuna Pop!/Border

Det är alltid kul med band som vågar experimentera. Airport Girl lyfter in lite keyboard, theremin, munspel, cello och trumpet vid sidan av gitarrerna. Kul. Och Det börjar riktigt lovande med Rob Prices vackra röst i *This Could be the Start of Something Small*. En gnällig violin smyger in och tankarna förs till Gorky's Zygotik Mynci. Nästa spår däremot, *Power Yr Trip* med raden "I'm a moron but that's the consequence of my teenage boredom", låter mer som The Undertones. Melodiaslingan i instrumentala *Hey! Crayola* turas om med en trumpet och får mig redan att sakna sommaren. *Love Runs Clean* och *Between Delta and Delaware* doftar lo-fi medan *Surf Wave #7* kunde vara gjord av ett surfstompig Pixies.

Honey, I'm an Artist är fullkomligt lysande och blir inte sämre av en titel som *The Foolishness that We Create Through Love is the Closest We Come to Greatness*. En Dino-saur Jr-gitarr ligger i bakgrunden innan låten exploderar av glädje med trumpet och handklapp i bästa Belle & Sebastian-anda. Snuggt är det. Jävligt snyggt. Informationen om bandet är dock knapp. Namnuppställningen består av två led: hardcore och softcore, varav den första innehåller sex namn och den andra fem. Om alla räknas som riktiga medlemmar vet jag inte. De verkar ha slagit ihop två band till ett där Rob Price byter laguppställning beroende på vilken låt han vill köra. Variation blir aldrig tråkigt och jag gör tveklöst tummen upp.

Annica Henriksson

ALPHA AND OMEGA

"Dub Philosophy"

BSI/Border

Stentungt är bara förnamnet när den brittiska duon låter basen mullra och ekoboxarna jobba för högttryck. Det är skön steppers-digidub som gäller vilken ibland påminner om vad Audio Active pysslat med. Jamaica känns med andra ord ganska långt borta och medverkar gör även folk som The Disciples, Teacha, Dub Judah och Nishka.

Robert Lagerström

AROVANE_PHONEM

"Aer (Valid)"

Vertical Form

Det är egentligen rätt lustigt att dessa två artister valt att samarbeta, musiken de gör var för sig är ändå ganska likartad. Arovane gör lugnare, mer melodisk elektronisk musik, medan Phonem satsar mer på krasiga beat-strukturer, annars är det inte så mycket som skiljer dem åt. Och hade det inte förklarats på omslaget vem som gjort vad på *Aer (Valid)*, så hade det varit omöjligt att lista ut vilka låtar som är samarbeten och vilka som är

egna kompositioner. Summan är i detta fallet inte större än delarna. Å andra sidan är den inte mindre heller, skivan innehåller åtta bra låtar som alla som gillar Boards of Canada, Styrofoam eller tidiga Autechre torde kunna ta till sig. Arovane_Phonem kan konsten att kombinera känsliga och fina melodier med medryckande hårt elektroniska rytmer.

Henrik Strömberg

PETER BENISCH

"Soundtrack Saga"

Turbo/Warner

Peter Benischs tredje album är faktiskt jättebra. Ambient techno lever igen. *Love Theme* kanske är väl smörig med sin aaaaAaaaa-sjungande vokallissa, men annars innehåller skivan ypperlig bombastisk electronica. Det hörs att Benisch har klassisk skolning, låtarna blir gärna symfoniska i karaktären, med en klart romantisk prägel. *Soundtrack Saga* gavs ut redan för ett halvår sedan på andra sidan pölen, vi tackar för att albumet äntligen distribueras i Sverige – det är irriterande när svenska artisters alster inte finns tillgängliga i hemlandet.

Henrik Strömberg

BOB MARLEY & THE WAILERS

"Exodus (Deluxe Edition)"

Tuff Gong/Universal

Bob Marley är mer än någonsin en förebild för ungdomar i västvärlden, hans tidlösa musik och medvetna texter fångar kontinuerligt fans hos nya generationer – hans glädje och engagemang smittar fortfarande av sig. Och visst mår man bättre när man hör klassiker som *Natural Mystic*, *The Heathen* och *Jamming*.

Man har här rättat om *Exodus*-plattan och lagt till alternativa låtversioner, livespår och material signerat Lee "Scratch" Perry. Extramaterialet inkluderar bland annat en instrumental, och en utdragen och skön, version, av *Jamming*.

På CD nummer två är förflyttas vi till The Rainbow Theatre i London den 4 juni 1977, dagen efter att *Exodus* släppts i skivbutikerna. Fem lååånga och snortajta spår avslutas med titellåten som aldrig tycks ta slut. Gunget är vattentätt när Robert Nesta Marley går in i trance, rytmsektionens fantastiska brödrar Barrett tuffar på som ett ostoppbart (men inte skenande) lok och jag ryser över hela kroppen. Och textrader som "Open your eyes and look within/Are you satisfied with the life you're living?" kan vem som helst ta till sig.

Som bonus återfinns även *Punky Reggae Party* och Curtis Mayfield-låten *Keep On Moving* som Bob Marley spelade in med gamle kompisen The Upsetter, Lee Perry, i London samma sommar. Dubversionen av *Keep On Moving* remixad av Scratch är klar och har en fräsch krispighet som får mig att

leta efter repeat-knappen.

Sammantaget är *Exodus (Deluxe Edition)* en mycket bra platta som fångar Bob Marley i studion, live och i ommixad version. Orsakerna till att inte köpa den måste vara väldigt få...

Gary Andersson

MARIE BOINE

"Remixed"

Jazzland/Universal

Marie Boine kändes intressant och vital när hon hamnade i det stora rampljuset med 1990 års *Gula Gula*. Det är ett intryck som bestått, trots att folkenren med world music och olika etnotrender fluktuerat väldiga den senaste tioårsperioden. Förmodligen på grund av den integritet hon utstrålar, fjärran från trendtänkande. Detta har nog också inneburit att välförtjänt berömmelse uteblivit i bredare bemärkelse. *Remixed* visar upp en Boine i lite mer modern förpackning. Hennes samiska låtar har bearbetats av Nils Petter Molvaer, Biosphere och Jah Wobble, som utan att göra avkall på låtarnas identitet klätt upp dem i lite modernt trancejazzig kostym. Det låter ofta modern new jazz, men klart dominerat av originalets etniska ursprung. *Remixed* har potential att verka på två sätt: antingen genom att sätta fokus på de ibland hypnotiska stämningar Marie Boine målar upp, och ge henne den uppmärksamhet och uppskattning hon förtjänar, eller att den upfattas som en trist orgie i trancejazz och faller i glömska. Bortsett från ett par långrandiga elektroniska utflykter hoppas jag ändå på det förnämnda eftersom Boines låtar är så starka i sig själva. Och ett par av albumets spår är riktiga höjare, som Biospheres remix av *Älddagasat Ipmilat*.

Magnus Sjöberg

BOLT THROWER

"Honour-volour-pride"

Metal Blade/MNW

Det finns några få band som fortfarande kan få mig att springa till skivaffären då nya plattan kommer. Engelsmännen i Bolt Thrower är ett av dem. Idag då death metal tappat mycket av sin dragningskraft ställer sig Bolt Thrower som en orubbligt gigant som villkorslöst mal vidare utan att tappa inspiration eller kraft. Det har sagts förr men bör sägas igen; Bolt Thrower gör det ultimata soundtracket till en krigs- eller actionfilm. Och det har de gjort i tio års tid nu. De lyckas med konststycket att få detta massiva och svängiga muller att till och med låta romantiskt i sina stunder. Jag hävdar att Bolt Thrower är en kraftig konkurrent till Slayer om vem som är störst, bäst och vackrast i den hårdaste metalskolan, de har inte gjort en enda platta som är dålig. Trodde att jag sedan länge tröttnat på death metal, men jag har i varje fall inte tröttnat på Bolt Thrower. Älskar man musik så är det omöjligt att värja sig mot detta. Jag blir rörd till tårar på

samma sätt som av Elvis Presley, Beethoven, John Coltrane eller Nick Cave. När Bolt Thrower använder den magiska metalstaven suddas inte bara genregrensarna ut, utan *alla* gränser, som om de aldrig hade existerat. Det är just detta som är poängen med stor musik.

Johnny Jantunen

BUSTA RHYMES

"Genesis"

J/BMG

Äntligen släpper Busta ett album som håller rakt igenom, *Genesis* är nämligen helt lysande. Efter bara ett antal knäckande videolåtar från fyra jämmtjocka skivor kommer nu den efterlängtnade fullträffen.

Genesis är kontrollerad, tajt, galen och otroligt svängig. Rappen är sylvass och Busta visar att han behärskar soft stil lika väl som sin hårda patenterade sprintterrap. Men det som imponerar mest är helheten, den otroligt sköna vibben som finns plattan igenom, trots att ett gäng olika producenter och gästartister är inblandade.

Vilka spår som helst på *Genesis* skulle hålla både på dansgolvet och i radions playlist, gunget funkar på valfri volym. Outstanding är ändå Dre-producerade smatterbandet *Break Ya Neck* och seriöst sjuka *Holla*, snuskiga soulspåret *Wife in Law* med Jaheim, ljuva Neptunes-pårlorna *What it is* med Kelis och *As I Come Back* och tuffa Rah Digga-duetten *Betta Stay Up in Your House*.

Till slut tar Busta Rhymes alltså plats på hiphoptronen som väntat på honom ett tag nu. Detta är början på en ny era. Absolut.

Gary Andersson

KASEY CHAMBERS

"Barricades & Brickwalls"

EMI

Unga Kasey Chambers från Australien förvånade och övertygade med debuten *The Captain*. Knappt två år senare släpper hon uppföljaren. Konstaterar att hon utvecklas på alla områden. Bättre sångerska och bättre låtar. Kasey låter mer Steve Earle än Lucinda Williams. Inledande titelspåret är en låt där man undrar om inte Steve är med i bakgrunden. Världen har skadat en ny världsstjärna inom countrymusiken. Kul att hon kommer från ett så icke-country-land som Australien.

Per Lundberg G.B.

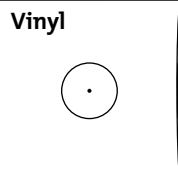
COLUMN ONE

"Electric Pleasure"

90% Wasser

Ut i yttre rymden! 50-talsrobotar! Vocoder-röster från 60-talets framtidsfilmer! Column One är helt insödade på science fiction-nostalg. Det är faktiskt ganska kul. Vad som är betydligt roligare är musiken på albumet. Det är givetvis electro, och inte så lite influerad av Kraftwerk. Men ändå eget. Med en lekfullhet och upptäckarlusta det är svårt att inte bli

Album

Första två plattorna från DJ Taros label Hemmalaget har landat. **Ison & Filles** efter-längtrade EP *Tillbaka till gatan* med musik av Masse, Oskar Skarp och Sekken Thautz (Matte från Fjärde Världen) knacker precis så mycket som man någonsin kunde hoppas. **Paragons** tolv *Rulla... långsamt* har ett titelspår med ett av årets absolut fetaste bounce-beats signerat El Sheriffo. Henok bjunder på ett grymt men märkligt gästspel med rim som "Jag står och softar i centrum/Du sitter och väntar i ett väntrum" och "Du driver klubben/Vi river klubben/Du bygger upp klubben/Vi river klubben/Du bygger upp klubben/Vi river klubben/Du bygger upp klubben/Vi river klubben". De två andra låtarna av Masse och Sekken Thautz är också bra men tyvärr förmår inte Paragon göra det där lilla extra på micken.

Daniel Severinsson

Det är alltför uppenbart, men jag vet inte om det finns någon möjlighet att närma sig **Peter Björn And John** utan att nämna Elvis Costello. Antagligen har de fått höra det till leda vilken smart pop de gör och hur sångaren Peter Morén, till vardags basist i The Plan, får till samma vassa höga toner och vibrato. Och visst är det smart, sådär som det blir när man egentligen inte angriper den klassiska bandsättningen på nytt, utan mest låter god smak råda över resultatet. Och om man ville beskriva bandets egenproducerade fyraspar vinyl-EP *Forbidden Chords* (P B And J Records) så vore just "god smak" inte opassande.

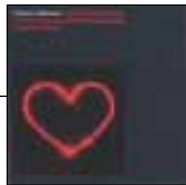
Dan Andersson

Andra släppet för **Smyglyssna** på Vertical Form är mini-LP:n *Departures*. Sex spår ur Henrik Johanssons arkiv, lugnare och mer eftertänksamma än hans nyare material. Och faktiskt betydligt bättre än förra EP:n. Riktigt skön elektronisk lyssningsmusik.

Plong! är ett ganska nytt skivbolag från Köln, och det är givetvis sparsmakad house/techno som gäller. **Rend** är göteborgska Anders Ilar, hans minimalistiska techno på EP:n *Inter* har rätt sköna ljud, men musiken är ganska grovt tilltyd och blir i längden tråkig. *Inane* är bästa spåret. **Dazed** är Köln-bon Gabriel Ananda, med ett flertal tolvor under bältet. EP:n *One* innehåller tre spår varm och svängig techno i sann Köln-anda. Särskilt *Song One* är riktigt bra.

De två sista tiotummarna från skivbolaget Mjäll (Border) är ute nu. **Team Musils** lavendelfärgade EP har både medryckande techno-aktiga låtar och stämningsskapande meditativa stycken. **Peter Lloyds** *The U137 EP* på illgul vinyl är två långa episka stycken, *Jord* och *Rymd*, med byggstenar som break-beats, orientaliska stråkar, sci-fi-syntar och en och annan barnröst. Intrikat.

Henrik Strömberg

charm av. Och när de klämmer i med en uppenbar Depeche Mode-sampling är det inte patetiskt utan bara roligt – Column One kör inte sina samplingar till leda, utan mer som en krydda. Produktionen på *Electric Pleasure* känns nostalgisk och modern på samma gång. Jag längtar redan efter mer.

Henrik Strömberg

ALICE COOPER "Dragontown" **Eagle/Playground**

70-tal: intressant teatralisk skräckrock i kvinno-kläder frontad av en sminkad Alice Cooper – succé! **80-tal:** flirtar med new wave och punk, (*Flush the Fashion* höjdpunkten), avslutas med sleaze och amerikansk mainstreamrock – svajigt! **90-tal:** Nytt skivbolag, nya insatser, speciella serietidningar gavs ut och förhoppningarna byggdes upp – misslyckad comeback med *Last Temptation*. **2000:** Alices riktiga comeback med *Brutal Planet*. Brutalt ljud, tyvärr mer kraft än låtar. Nyhetstexter, allvaret och soundet viktigare än "underhållaren" Alice – sådär! **2001:** Ny platta, mer sammanhållen, större självförtroende, bättre sång, humorn tillbaka. Bitvis catchiga och bra refränger, tillbaka till 70-tals stämningen, *Triggerman* – singelvarning vilket även gäller titellåten. Kul hyllning till Elvis Presley i rockabillylåten *Disgraceland* (Billy Idol möter Glen Danzig!). Tyvärr fortfarande för mycket "transportsträcke-rock", klart förutsägbart och händelsefattigt i längden – sådär!

Framtid: Alice tar på sig rollen som skräckens Frank Sinatra och sätter upp en glitter- och glamourvisionsshow i Los Angeles. Serpentinerna är svarta och ballongerna utformade som dödsallar – show!

Thomas Olsson

DEUS "No More Loud Music – the Singles" **Island/Universal**

Belgiska dEUS tog en period av sabbat efter turnerandet kring senaste albumet *The Ideal Crash*. Förhoppningsvis som för att påminna om bandets existens släpper man nu en samling med deras singelsläpp, inklusive en ny låt, *Nothing Really Ends*, som finns med och stimulerar smaklökarna. Men som helhet känns detta snarare än en aptitretare egentligen bara som en vag doft av svunna skrovmål. För alla som lyssnat till ett dEUS-album har väl märkt att en av de mest framträdande styrkorna hos bandet är förmågan att skapa dynamik i albumet, spänning mellan låtarna. Detta innebär ju också att en samling singlar blott blir brottstycken av den geniala ådran; kontextlös yta, där genvägarna till den större förståelsen inte finns bevarade. För vad är väl egentligen *Via* om den inte följs av *Right as Rain?* Eller *Sister Dew* utan *One Advice (Space)?*

Det mest intressanta med *No More Loud*

Music är egentligen den nya bonuslåten, som ger en fingervisning i hur bandets eventuella framtida alster kommer att ljuda. På gott och ont verkar den mer bångstyriga sidan av bandet vara ett minne blott, enär det spinnas vidare på det mer seriösa soundet som präglade *The Ideal Crash*. Själva låten är kanske lite banalt söt med dEUS-mått mätt, men ändå intressant och relevant. På alla sätt rekommenderas de tre "riktiga" albumen istället, men inte på grund av att denna singelsamling är dålig, utan därför att både bandet och låtarna förtjänar att lyssnas till i deras rätta kontext.

Magnus Sjöberg

DIVERSE ARTISTER "Closer to Heaven" **Epic/Sony**

Den obotliga musikalfjollan Neil Tennants vildeste drömmar besannades i maj i år när Pet Shop Boys musikal *Closer to Heaven* hade premiär i London. Dessutom blev den en oväntat stor framgång. Musiken är till stora delar nyskriven av Tennant/Lowe och den här cast-skivan är därmed ganska obligatorisk för Pet Shop Boys fans. Fast de kommer förstas önska att Pet Shop Boys hade spelat in låtarna själva. Musikalartisterna som framför dem nu låter bara påfrestande och förvånansvärt ofta som Army of Lovers. Eventuellt kommer ett par föreställningar av *Closer to Heaven* ges i Sverige i början på nästa år och möjligtvis kommer de faktiskt vara underhållande, men det är inte särskilt kul på skiva.

Thomas Nilson

DIVERSE ARTISTER "Footprints" **Mpdqx**

Malmö-etiketten Mpdqx samlar trance från många håll och sätter ihop en stämningsfull samlingsplatta. Bäst gillar jag de ganska stillsamma spåren från artister som P-Woland, 12 Moons och Son Kite. Men även Etnoscope tål att lyssnas på.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER "Harlem World" **Heroes & Villains/Playground**

Brittiske hiphop-producenten Mark B åkte till Harlem, grävde i skivbackarna och hittade 17 lekfulla hiphop-spår från 1979-1981: detta blev *Harlem World* med undertiteln *The Sound of the Big Apple Rappin'*. De flesta artisterna blev aldrig kända utanför den egna stadsdelen där de däremot regerade på diverse gatupartyn, mest ryktbara på *Harlem World* är Afrika Bambaataa och Kurtis Blow. Musiken smältes samman av funk, disco och electro. Rappen var charmigt skrytsam, rapparna berättar ofta underhållande skräp och det som slår en är just partystämningen – alla verkar ha grymt kul! Det har jag också!

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Hi-Fidelity Dub Sessions Volume Three" **33RPM/Border**

Det här är en utmärkt samling fylld med modern dubmusik! Den visar vilken bredd denna musikstil fått sedan den föddes i Kingston, Jamaica i slutet av sextioalet. Här trängs Stereotype and Soothsayers mörka drum'n'bass-liknande rytmer med Cotton Bellys mer traditionella reggaedub (med flummig sång, släpiga bas, ställjudande trummor, ekon och polissirener). Andra storheter på skivan är Tosca som gör effektiv klubb-dub och DJ Krush som gör en bubblande *On the Dubble* som skulle funkade bra som soundtrack till Roman Polanskis gamla Paris-thriller *Frantic* (det sorgsna dragspelet får mina tankar att vandra åt det hållet). Men vackrast och vemdigast är Strykes *Ain't no Sunshine*. En svindande kärleksdub som byggs upp av dova bas-toner, svischande syntljud, orgelharmonier och massor av eko-effekter på sången. Lite trist är att vissa låtar har något eller några år på nacken. Annars har jag inget att invända!

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER "On the Rocks" **Chez Music/Border**

Så här i december brukar man mest oroa sig för två saker, julklappsköpen och nyårsfesten. Om vi lämnar det första därhän återstår nummer två: man vet aldrig med vem eller var man ska fira nyår. Det brukar dock lösa sig.

On the Rocks erbjuder lösningen på ett annat problem – festmusiken. Tryck in CD:n i stereon, strö glitter över er och dansa hela natten! På denna samling mixar DJ Neil Aline pumpande house ur bolaget Chez Records två-åriga historia. Skivan är inspelad "live" på New York-klubben Centro-Fly och det är högtaktig dansmusik lyssnaren bjuds på. Här trängs latino- och deephouse med jazzigt afro-inspirerad house. Basen stampar på, hi-hatsen gnistrar, trummorna mullrar och congasen steppar vilt. Vokala inslag trängs med saxofon-solon, orglar och syntar. Det är svettigt, hett och alldeles utmärkt för festen.

Ett extra plus är inledningen: en groovig basgång under ett tjockt lager av filter hörs bakom festsorl och klingande glas. Basen växer sig starkare och en röst viskar sensuellt "let's go now". Musiken tar över helt. Gott nytt år.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER "The Wash" **Interscope/Universal**

Detta soundtrack till komedirullen *The Wash* med Snoop och Dre i huvudrollerna är faktiskt riktigt bra. Xzibit puffar på rejält i funkiga *Get ***** Up with Me* och D12 plöjer sig fram i Eminem-producerade *Blow My Buzz*, dessutom medverkar också (utöver

Snoop och Dre själva) Busta Rhymes med sjuka *Holla*, Bubba Sparxxx, Bilal och Soopafly. Men bäst av dem alla är ändå en tjej. Råtajta Shaunta tar i *Good Lovin'* över rodret helt och hållet i sängkammaren. Låten är het men samtidigt återhållsam, Shaunta viskar nonchalant fram sina snuskigheter över ett coolt Hi-Tek-groove – totalt lysande! Äkta girl power. Shaunta är också med på mer förstående soulspåret *Benefit of the Doubt* tillsammans med Truth Hurts. Annorlunda, men nästan lika bra. Även Toi visar med r'n'b-gunget i *Everytime* att tjejer-na tar täten.

Sammantaget är många av de 17 spåren riktigt bra. Vissa till och med totalt lysande. Västkostgangstahiphopen lever! Fan vad kul.

Gary Andersson

DUNGEON FAMILY "Even in Darkness" Arista/BMG

Jag var tveksam inför den här plattan. Det brukar ofta sluta illa när etablerade grupper som Outkast och Goodie Mob ska lyfta fram sina mindre framgångsrika polare. Dessutom har jag tvångsmatats med så mycket Atlanta-hiphop sista året att jag inte var sugen på mer. Sist men inte minst trodde jag att producenterna Organized Noize Productions sett sina bästa dagar.

Som tur är kommer alla mina farhågor genast på skam. ONP låter bättre än på mycket länge och alla drygt tio medverkande rappare (utom gästande Bubba Sparxxx) är i högform. Alla tänkbara rap- och musikstilar samsas på *Even in Darkness* med den gemensamma nämnaren att allt låter fräscht som en hel buske med nyponrosor. Det här är så bra att jag längtar efter nya Outkast.

Daniel Severinsson

JAD FAIR & DANIEL JOHNSTON "The Lucky Sperms: Somewhat Humorous" Jagjaguwar/Border

Det såg länge ut som om Daniel Johnston lagt sin ostämda gitarr på hyllan för gott. Efter storbolagssatsningen *Fun* från 1994 var det tyst från den serietidnings- och The Beatles-älskande fanatikern från Austin i sex år. Sedan hände någonting. Som från ingens dök *Rejected Unknown* upp förra året. Om det var lika bra som det var en gång i tiden kom lite i andra hand. Han var ju tillbaka. Och han var saknad. För att fylla tomrummet han tidigare lämnat återutgav Jagjaguwar för mindre än ett halvår sedan *It's Spooky* från 1989, ett samarbete mellan Johnston och alternativikonen Jad Fair. Nu återförenas duon för ytterligare ett gemensamt projekt på Indianaetiketten, *The Lucky Sperms: Somewhat Humorous*.

På sina egna skivor är Johnston ganska lättillgänglig. Det handlar i första hand om

storslaget banal popmusik. Tillsammans med Fair växer ljudbilden, inte sällan bortom konventionell uppfattning om takt och ton. När det fungerar skapas stor, primal och känslösam musik. När det inte gör det, blir det sällan mer än oväsen. Och det fungerade oftare för tolv år sedan än vad det gör på *Somewhat Humorous*. Vad jokern i leken, Chris Bultman, tillför är oklart, förutom att han skrivit tre av skivans 20 låtar. Helst skulle man nog vilja se honom ersatt till förmån för mer utrymme åt Johnston. Oftare än inte gäller detsamma för Fair.

Dan Andersson

FREEHEAT "Retox" Outafocus/Border

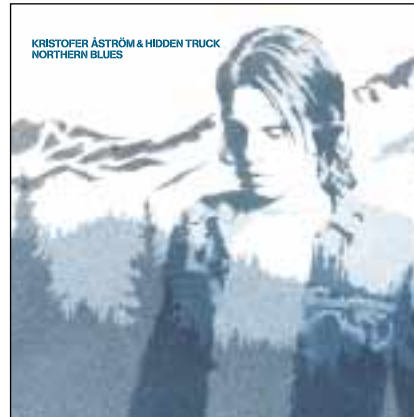
Jösses! Årets viktigaste skivsläpp kommer från Jim Reids nya band, trots att det bara är en 5-spårs platta. Eller vad säger jag? Nya band? Enda skillnaden från 1998:s *Munki* är att William byttes ut mot polaren Romi från Gun Club. De andra två; gitarristen Ben Lurie och trumslagaren Nick Sanderson (Gun Club och Earl Brutus) har varit med förut.

The Two of Us, duetten med Romi, är så klockren den bara kan bli. "The two of us is getting high/We don't need drugs/Just the two of us". Och det fortsätter med fyra galanta Mary Chain-låtar. I lågmälda *The Long Goodbye* väser Jim fram orden till en strummande gitarr, *Nobody's Gonna Trip My Wire* verkar Chemical Brothers ha kört genom sin mixer och *Face up to the Facts* blev säkert över från *Munki*. Jag undrar vad Jims brorsa har att säga om det hela. Som lyssnare kan man ju strunta i namnbytet. Jag kommer att sortera in *Retox* under J. Freeheat är det bästa jag har hört sedan... The Jesus and Mary Chain... ehum. Förresten, skit i The Strokes nu, The Jesus & Mary Chain är tillbaka! Ja, nästan i alla fall.

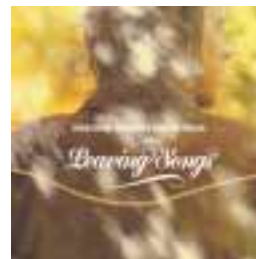
Annica Henriksson

GHOSTFACE KILLAH "Bulletproof Wallets" Epic/Sony

Förutom Ol' Dirty Bastard är Ghostface den enda från Wu-Tang Clan som släppt ett bra album sedan -97. Och tredje försöket *Bulletproof Wallets* börjar förnämligt med *Maxine*. Ett svidande RZA-beat som Tony Starks helt enkelt massakrerar. Sedan finns det någon enstaka fet låt till, som spännande berättelsen *The Hilton* tillsammans med Raekwon. Resten är ungefär lika roligt som en höftledsoperation. Ghostface är en strålende rappare med bra flow, röst och rim, men han kommer givetvis inte till sin rätt över beats som låter som om han hittat dem på nätet. De många r'n'b-flirtarna är mest patetiska och det är svårt att fatta att detta är samme man som gjorde *All*

KRISTOFER ÅSTRÖM & HIDDEN TRUCK "NORTHERN BLUES" CD/LTD DIGIPAK

KRISTOFER ÅSTRÖM & HIDDEN TRUCK "LEAVING SONGS" CD

LOOSEGOATS "HER, THE CITY ET AL" CD. ÅRETS SKIVA!

ISOLATION YEARS "INLAND TRAVELLER" CD STICKMAN RECORDS ÅRETS DEBUT!

STARMARKET "SONG OF SONGS" CD BACKGROUND BEAT BIG IN JAPAN!

WWW.STARTRACKS.SE • ROCK@STARTRACKS.SE

M.Hederos & M.Hellberg Together In The Darkness

"Höstens vackraste vemod" Aftonbladet

"Strålände och känsligt" Norrköpings Tidningar

silence

www.silence.se

Passa på att botanisera i vår jukebox under julen, lyssna på över 1000 låtar.

www.silence.se

Vinn skivor i vår tävling som pågår nu!!

www.silence.se

Läs om våra nya återutgivningar med Kebnekajse, Samla Mammans Manna, Älgarnas Trädgård, International Harvester och Harvester på vår hemsida.

silence

"Rock'n'Roll har blivit farlig igen" Östgöta Correspondenten

"Ingen blir besviken här" Expressen

Robert Johnson And Punchdrunks
Cinemascope-A-Dope

Groove har alltid fått demoskivor fast vi egentligen aldrig recenserat dem. Den policy vi tidigare haft är att vi söker upp det som är utöver det vanliga och gör en artikel istället. Detta kommer vi att fortsätta med, men det är synd att mycket bra musik aldrig syns i tidningen. Så varför inte kasta lite sol på några av de bra saker som ramlat in de senaste månaderna.

Instrumentalsurf är något som Jaffa de Luxe ägnar sig åt. Deras skiljer sig väl inte så mycket ifrån de svenska kollegorna i Punchdrunks, möjligtvis något ruffigare. Men instrumentalmusik är kul. Och säkert svänger det hårt live.

Unga bör uppmuntras och trots Sunday Trains tramsiga namn har de slagit an en ton som är svår att bemästra. Småskramlig retrorock i engelsk tappning brukar vara tråkig, men dessa tonåringar har fattat att melodier är A och O och det är svårt att inte le åt en låttitel som *It Must be the Music*.

Psycho Logical Truths demo har gått varm sedan i juni, men inte desto mindre fortsätter deras gitarrdissonanser att värma. Ett tidigt Sonic Youth är alltså närvarande, men inte alls obehagligt, plus ett brinnande intresse för No Wave gör PLT till ett band med hitpotential i stora delar av världen, särskilt under sistaspåret *Closer*.

Quit Your Dayjob vill absolut "spela på er klubb". Och visst, gärna på min. Det finns inte mycket musik som ackompanjerar en stimmig ölkväll bättre än brittisk huliganskap. Dessutom klockrent framfört. Starka Clash-vibbar, men det kanske behövs nu när Monster lagt av.

Best in test denna gång måste ändå The Manor vara, som speciellt på första spåret *Itchy* målar in sig i en unik del av musikvärlden. Lite åt samma sorts välbekanta mangelande som Silverbullit hamrar i. Det är sällan man önskar att låtar är längre än vad de är. Resten rör sig i mer kända marker och både aktuella David Pajo och Smog blixtrar förbi. Kalasfint.

För kontakt:
Jaffa De Luxe:
jaffadeluxe@hotmail.com
Sunday Train:
eoglon@hotmail.com
Psycho Logical Truth:
grungerockar@hotmail.com
Quit Your Dayjob:
quityourdayjob@yahoo.com
The Manor:
the_manor@post.uitfors.se

Fredrik Eriksson

That I Got Is You med Mary J. Blige.

Skivan verkar ihopspländad på en helg. Låtlistan stämmer inte för fem öre och flera spår låter halvfärdiga. Att en 45-minuters-platta består av 90 % utfyllnad är helt enkelt inte acceptabelt, och man kan bara hoppas att detta inte är en fingervisning om hur Wu-Tangs nya album kommer att låta.

Daniel Severinsson

GRAND MAGUS "Grand Magus"

Rise Above/Playground

Band som blandar hård rock med blues kan i mitt tycke bli outhärdligt tråkiga om framförande och innehåll saknar finesse och originalitet. Till en början fruktar jag att Grand Magus är på väg att huvudstupa kasta sig rakt ner i den fällan. Men till min förvåning känner jag inte den aversion jag till en början anade. På något sätt lyckas de ingjuta någon sorts vitalitet i vad som egentligen känns som urlakade riff och ackord. Sången är på intet sätt unik, men minner på något fjärran sätt om sjuttio-talets progressiva rock, vilket gör att det bekanta förvandlas till ett nostalgiskt uttryck istället för att bara bli upprepning. Ett enkelt rockalbum, men gjort med en kärlek till innehåll och uttryck att enkelheten blir en styrka.

Magnus Sjöberg

GUIRO

"Bridges"

Sole Music/Goldhead

Guirou består av Ross Campbell och Stevie "Sole" Middleton. Dessa båda kompletterar varandra utmärkt. Campbell är musikern och Middleton är killen med järnkoll på (svart) dansmusik och DJ-kultur. På *Bridges* resulterar samarbetet i urban dansmusik i gränslandet mellan vocal house, funk, hiphop och nujazz. Olika sångare hanterar mikrofonen på skivans tolv spår. Vål vård att nämna är DJ Spinnas och Grap Luvas insats. I *Solevision* gör de bakåtlutad, avslappnad men ändå tung hiphop som får mig att ryssa.

Skivans bästa låtar framför dock Angela Johnson. Hon medverkar på fyra av spåren och hon sjunger som en gudinna! I inledande *Off to the Money Shot* fyller hon vilket dansgolv som helst. Det är livsbejakande partymusik som får en att glömma den kalla världen utanför. Eller som Angela sjunger: "need a rush, forget about tomorrow/don't think about any future sorrow". Och jag vill bara dansa natten lång.

Mats Almegård

HIM

"New Features"

FatCat/Border

Hur mycket kan man vidga en genredimension utan att den rämnar? Det vore inte fel att säga att Him spelar jazz, men det säger möjligen mer om attityden. Ungefär som hos Miles Davis – kanske hade Miles låtit så här idag

om han hade levat. Musiken är lika lätttrölig som en ivrig vårbäck i brant nerförslut, rullar runt med ett luftigt men påstridigt jazzgroove, svävar ut i eko, gungar fram i dub, vilar sig i ambient och landar tryggt med båda fötterna där den började fast med nya erfarenheter. Det är elegant, stilistiskt träffsäkert och fantasitiskt bra!

Peter Sjöblom

ÅLGARNAS TRÄDGÅRD

"Delayed"

INTERNATIONAL HARVESTER

"Sov gott Rose-Marie"

HARVESTER

"Hemåt"

SAMLA MAMMAS MANNA

"Samla Mamma Manna"

KEBNEKAISE

"Resa mot okänt mål"

"II"

"III"

Silence

I början av 70-talet hjälpte Silence till att forma musiken, med exempelvis International Harvester, Ålgarnas Trädgård, Bo Hansson och Fläsket Brinner bland utgivningarna. Det är inte en sekund för tidigt att Silence äntligen gör en större del av kulturarvet tillgängligt på CD. Särskilt vältajmade är nytgåvorna av (International) Harvester nu när deras förlängning Träd, Gräs och Stenar upplever en renässans. Men här nödgas jag slakta en helig ko. Musikalisk anarkism och alla-kan-spela-estetik är något jag försvarar i sak, men Harvester är lite väl ostrygga. Särskilt som ljudet fortfarande är rent hopplöst. Bland det bästa är det 25 minuter långa bonusspåret på *Sov gott Rose-Marie*.

Av Samla Mamma Manna skivor gillar jag debuten bäst. Den är mer rudimentär och mindre studentikos än deras senare. Med sin lösa, lätt jazziga känsla, dunkla mystik och två extralåtar är den en självklar rekommendation.

Kebnekajse var ett av den svenska musikrörelsens slagskepp. Debuten *Resa mot okänt mål* är inte alls så folkig som senare skivor, utan istället tajt och ivrig prog. Bra, men det var när de sadlade om till instrumentala folkrockare som de blev fantastiska. Andra plattan, ("den blå") lyser lika starkt idag som förr. Att *Horgalåten* finns med två gånger, en gång i en tolvminuters liveversion, gör verkligen inget. Särskilt live tog de låten mot svindlande höjder. Tredje plattan ("den bruna") fortsätter i folkton, med fioler som emellanåt tar gitarrernas plats. Mycket bra och på sätt och vis mer koncentrerad men inte lika transcendental som sin föregångare.

Det mest uppseendeväckande i högen är Ålgarnas Trädgård. *Delayed* är ett synnerligen passande namn eftersom denna gruppens

andra skiva aldrig gavs ut. Med åren har den blivit mytomspunnen och ibland till och med avfärdad av frustrerade fans som en fantasi. Men hur är den då? Tja, den slår inte deras första. Den har mindre av debutens disiga droner, och ligger mer åt King Crimson. *Delayed* är bra, men ärligt talat är myten om den större än musiken.

Peter Sjöblom

MICK JAGGER

"Goddess in the Doorway"

Virgin

Mick Jagger har gjort riktigt bra soloskivor, inte minst suveräna *Wandering Spirit* från 1992 som var självfull vuxenrock gjord med fingertoppskänsla. *Goddess in the Doorway* är hans fjärde platta och det är en blekare variant på samma tema: traditionella rocklåtar med körer och gospelflirt, texter om kärlek och andlighet. Det finns riktigt bra låtar här som *Don't Call Me Up* eller svulstiga *Joy* i duett med Bono visserligen – Jaggers röst låter ung och hungrig jämfört med Bonos trötta gnällande. Men det finns alltför många intetsägande låtar för att helheten ska bli mer än godkänd. Hur tänker förresten Jagger när han hyr i Bono och Lenny Kravitz för att (hans egna ord) flirta lite med kidsen? Inte så vidare trendkänsligt. Å andra sidan är det kanske tur att det planerade samarbetet med Missy Elliott aldrig blev av, det hade kunnat bli hur krystat som helst. Nåväl, Mick Jagger är ändå Mick Jagger och det är fortfarande brett i rockvärldens allttjämt största käft. Men han behöver bättre låtar att sätta tändarna i.

Karin Lindkvist

JAH WARRIOR

"Jah Warrior Presents Peter Broggs in Dub: Jah Golden Throne Dubwise"

BSI/Border

I slutet av 70-talet var Steve Mosco inne på punk. Men när han fick höra fet dub spelad från soundsystems blev han fast och kunde inte lyssna på någonting annat. Flyttade så till London, började kalla sig Jah Warrior och producerade skivor med kända reggaeartister. När han nu ger sig på jamaicanen Peter Broggs musik blir resultatet tungt, svängigt och tämligen egensinnigt. En omväxlande och innovativ dubresa.

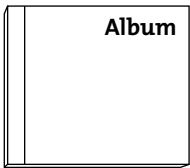
Robert Lagerström

KITTIE

"Oracle"

Artemis/Sony

Vad är en skiva med Kittie? Den kan ju vara hemsk och mörk och hemsk. Och alldeles, alldeles underbar. Ni känner väl alla igen sagoklyschan, men det är precis vad det är. En saga. Den är dock skriven av Grimms ännu ondare tvillingbröder. För de här benhårda brudarna är verkligen ingenting för små barn, eller äldre, som har lätt för

mardrömmar. Mörkt och deppat sveper musiken och Morgan Landers röst över rummet, släcker alla lampor och trycker ner dig i din ärgade säng med svarta sidenlakan och gör att du ligger stilla och bara lyssnar. Möjligtvis rycker du kanske till lite rytmiskt till de mer hardcoremörka låtarna men annars är du bara helt stilla. Något som kan bli lite tråkigt efter ett par timmar. För tyvärr har Kittie inte helt lyckats med att få till en riktig långkörare, utan mer en dagtripp. Synd och skam är vad det är, men man får helt enkelt njuta så länge det går, men då, när det är som bäst, då är det faktiskt alldeles, alldeles underbart.

Tove Pålsson

THE LAST HARD MEN "The Last Hard Men" Spitfire/Playground

Måste erkänna att jag rynkade på näsan, Sebastian Bach från Skid Rows nya projekt tänkte jag. Lyssnade på första spåret och inser vilken idiot jag är. Tillsammans med Bach lirar Kelly Deal från grymma Breeders bas, bakom trummorna sitter Jimmy Chamberlain från Smashing Pumpkins, som spelade in på en permission från avgiftningshemmet och The Frogs Jimmy Flemion spelar gitarr. Det här mina damer och herrar är ett superband. Musiken rör sig snyggt i punk-, indie- och hårdrocksländ. I vissa stunder låter det en hel del Zappa om låtarna. Då blir The Last Hard Men ännu mer innovativa och komplexa. Kelly och Sebastian delar snyggt sången mellan sig. Det här är för er som saknat Breeders. För er som undrat vad det blev av Sebastian Bach så försörjer han sig som Broadway-skådis i väntan på nästa musikaliska succé. Jag vågar säga att hans väntan är över.

Per Lundberg G.B.

MASSIMO

"Hey Babe, Let Me See Your USB
and I'll Show You My FireWire"
Mego/Target

Något otippat kommer årets kanske mest avancerade skiva från Sicilien, både vad gäller

musiken och förpackningen. Uppseendeväckande är nog ett bättre ord. Tjugo minuter rytmisk ljudkonst på en liten 3"-CD, med ett gay-porrigt omslag som illustrerar titeln... Massimo hävdar att han gjort skivan med bara en trumpet, och kanske är det sant att originalljuden kommer från det instrumentet, men det låter banne mig inte så. Massimo har processat sönder ljuden totalt, kvar är bara elakt vasst och smutsigt digitalt oljud. Trots det finns det något engagerande, för att inte säga medryckande, i dessa tio korta stycken. Ömsom totalt enerverande, ömsom riktigt vackert. Det är som Massimo vill visa att även de fulaste ljuden kan bilda bra musik. Definitivt intressant, men rekommenderas inte till känsliga personer.

Henrik Strömberg

MOTÖRHEAD

"No Sleep 'Til Hammersmith"
Metal-Is/Playground

Otroligt! Här är plattan som kallas världens bästa liveplatta och som dessutom låg etta på englandslistan 1981. Dessutom är det ett av världens snyggaste omslag! Lemmy, Fast Eddie Clark och Philthy Animal (den ultimata sättningen) ville ha ut den som en dubbelplatta – den kom som enkel. Men nu, 20 år senare, släpps den äntligen! Alla hitsen är med: *Bomber*, *Ace of Spades*, *Metropolis* och *Overkill*. Det enda som känns lite konstigt är att låtordningen är omkullkastad, eftersom bandet alltid slutade sina konserter med *Motörhead* blir det totalt att nu höra ytterligare åtta låtar efter den. Samtliga låtar återkommer två gånger och är inspelade i Leeds och Newcastle. På så sätt är det lätt att jämföra vilken av spelningarna som var grymmast. Det bästa är att denna dubbelplatta säljs till priset av en! Snacka om årets julklapp!

Thomas Olsson

O.C.

"Bon Appetit"

Groove Attack/Playground

Omar Credle från Diggin' in the Crates-klicken

är tillbaka med sitt tredje album. Det börjar dåligt med ett segt Buckwild-beat över vilket O.C. försöker hänga med in i 2000-talet genom att uppmana oss att studsa. Och på samma sätt fortsätter det med undantag för en handfull godkända spår. O.C. har aldrig varit någon spektakulär MC och han har heller aldrig nått större kommersiell framgång. Detta försöker han nu ändra på genom att börja kalla sig Mush (berättar han vad det betyder måste han döda dig säger han på *Get it Dirty*) och köra något slags gangstare vilket passar honom väldigt dåligt.

Sedan Big L blev mördad har egentligen D.I.T.C. inga särskilt upphetsande rappare, men däremot brukar deras producenter vara hyfsat pålitliga. Tyvärr är så inte fallet på *Bon Appetit*. Buckwild har sällan låtit trötta och Lord Finesse verkar ha sett sina bästa dagar. Faktum är att jag inte hört något riktigt bra från någon i D.I.T.C. sedan deras album för snart två år sedan. Sker inte en snar upprykning tänker jag avfärda dem som ett 90-talsfenomen.

Daniel Severinsson

ORANGE CAN

"Home Burns"

Regal Recordings/EMI

Popmusik drabbas hårdare än någon annan kulturyrting av förvrängningar från eftervärlden. Bara några år in i ett nytt decennium skapas en förvriden bild av det årtionde man just lämnat. Men Stonecake låt aldrig som The Beatles, The Stone Roses *Second Coming* landade inte ens nära Led Zeppelin, och Austin Powers är INTE London, varken 1966 eller 1967. Leeds-bandet Orange Can försöker på sitt andra album *Home Burns* vara retro på samma sätt som The Beta Band är det – sådär som ingen egentligen låt varken under 60- eller 70-talet, och särskilt inte i brytpunkten mellan de två. Det var smakfullare då. Man riskerade i alla fall inte att utsättas för ett snudd på kriminellt överanvändande av effektpedalerna. Men Orange Can är, trots att de

lyckas pendla från Canned Heat till Pink Floyd på bara några minuter, inte utan kvaliteter och letar sig stundom ur det progressiva och kommer i närheten av något som skulle kunna kallas pop. Men sedan svänger de tillbaka till The Beta Band igen. Och det är där de kommer till korta.

Dan Andersson

ORGANISM 12

"Bakom kulisserna"
Streetzone/Border

Med de inledande raderna i *Bracka* "Rappare är vettskrämda/svensk hiphop har stannat i utvecklingen för jag tappa min bläckpenna/Så kommer du va bra?/Nej då!/Du skulle inte ens kunna få till en hit om refrängerna sjöngs av Nate Dogg" anger Organism 12 tonen. Han är helt klart Sveriges roligaste rappare. Problemet när nästan varje rim är en punchline är att man blir lite matt efter ett tag. Ibland tröttnar man också på våldsironi och långtar lite efter Serons underfundigheter. Fast till alla som säger att Sveriges bästa rappare har slutat meddelat Organism 12 att "skitsnack, det här är fan min debutskiva så sluta grina". I reflekterande *Ärligt talat alltså* fortsätter han med att fråga sig "Varför skulle jag sluta rappa för bara för att Seron svek mig?". I samma låt förklarar han också att "Självklart kan jag inte backa allt som sägs på Ungdums-hälsan/men fortsätter bara säga det för att du är dum som svenskar".

De flesta texter behandlar annars samma ämne, nämligen Herr Ågrens överlägsenhet gentemot övriga svenska rappare, men som tur är finns några spår med annorlunda teman som bryter av. Otäcka *Karlakar!* om en hustrumisshandlare och *Omaska par* med Peshi om hur en perfekt flick/pojkvän ska vara är två bra exempel som gör att man hela tiden behåller nyfikenheten.

Sedan må Organism 12 vara Sveriges enda lyricist, men när det gäller att skriva refränger har han en del kvar att lära. Fast det förlärlar man lätt när han rimmar "kall

hip hop, battle, reggae,
ragga, house, electro,
dub, elektronica, techno
soul, funk, jazz, triphop
alternativ pop, nujazz,
på 7", 12" och lp.
importerat från usa, uk,
jamaica och tyskland.

Blenda
WWW.BLENDACOM

Eliza
Spelas nu!

AV G. B. Shaw
REGI Eva Bergman
Från 15 år

Biljetter 031 - 61 50 50
www.stadsteatern.goteborg.se

BACKA TEATER
GÖTEBORGS STADSTEATER

Topplistan med de mest populära låtarna på nätet presenterar

 topNET™
Digital Music Chart Of The Week

Ladda ner låten och titta på videon
www.topnetsweden.com

SAMS (Swedish Association of Music Sites)

"It's Christmas"
Blonde From Fargo
med Peter Stormare

foto Thomas Engström

ägg-gula" med "Caligula". Läger man dessutom till Masses och DJ Larges produktioner och gästspel från Leo och pST/Q är *Bakom kulisserna* ett rykande hett album.

Daniel Severinsson

PAPA M "Whatever, Mortal" Drag City/MNW

Slint var ett av förra decenniets viktigaste grupper. Det vet vi alla och så är det bara. David Pajos alter ego M har under sina bästa stunder snuddat vid magin i Slint. På ett nästan kyligt sätt har hans instrumentalmusik kittlat och darrat på sköra trådar men aldrig varit så angelägen. *Whatever, Mortal* känns ä andra sidan väldigt angelägen. Det finns en helt annan spännvidd, spänning, än vad jag i alla fall hade förväntat mig. Dessutom sjunger han. Bräckligt, nära och när jag anar Will Oldhams sköra stämma i bakgrunden är det nästan för vackert. De annars enkla folkbetonade tongångarna förvrids i Pajos händer till något annat. Det är möjligt att det fortfarande handlar om musikalisk kontroll. Varje ton är genomtänkt och utförd med precis precision. Till och med något i rockmusik så förhatligt som sitar fyller plötsligt en funktion. Visst, det är ingen revolutionerande musik på något sätt. Både Smog, och just Will Oldham, gör liknade men det är snarare postslintkollegan Brian McMahan's grupp The For Carnation som ligger närmast, fast folkrock då. Och visst återfinns också en tredje Slint-medlem, tillika The For Carnation-musikant, Britt Walford som medspelar här. Det är väl magi som vanligt. Vissa, som David Pajo, har någonting som andra saknar och på *Whatever, Mortal* klingar det rätt hela tiden.

Fredrik Eriksson

PETEY PABLO "Diary of a Sinner: 1st Entry" Jive/Zomba

Med polare som Timbaland, Missy Elliott och Mystikal är vägen till framgång snitslad när North Carolina-sonen Petey Pablo debuterar. Tillhör du dem som såg till att Mystikal sålde dubbel platina med albumet *Let's Get Ready* är Petey Pablo redan bekant. På funk-släggen *Come See About Me* visade Petey Pablo att han platsar bland brölkungarna, även om han på *Diary of a Sinner* fortfarande låter som Mystikals mindre nerökta brorsa.

Petey Pablo vill göra musik för de som inte har fina bilar, juveler och högar med stålar. Men det är förmodligen bara en tidsfråga innan Petey själv kan köpa guldbyxor, för *Diary of a Sinner* är i det närmaste en helgjuten platta. Och trots att Petey till stora delar läser högt ur sin dystra dagbok om fångelsevistelser och motgångar är han hela tiden omgärdad av självsvängande oemotståndlig funkig hiphop.

Björn Magnusson

PETTER "Petter"

Bananrepubliken/BMG

Hiphopkungen (Petter) tar hjälp av souldrottningen (Robyn) för att kicka igång plattan. Sen kommer Collén & Webb-proddade singeln *Tar det tillbaka*. Och sen kommer BLA0-producerade *Lägg av* som är hur tuff som helst.

Denna inledning är hur fet som helst. Och Petter är fortfarande hur stor som helst. Han är folkkär och kantig på ett perfekt sätt.

Skivan är hur snygg som helst, även bookletten är glättad men lagom underground och luktar hur gott som helst. Petter är Petter och Eye-n-I är med. Grymma *Pissar på dig* gästas av PST/Q.

Detta är en del av fakta i målet och kanske rätt ointressant, det intressanta är hur *Petter* låter. Svaret är: som man kunde gissa. Det är en solid platta som tuffar på som en förstafemman i hockey ska göra. Petter bossar över sin klick, beatsen är slipade, men förvånansvärt ofta fantasilösa, medan externa rapar på. Russianen i kakan gör baket värt besväret: det avslappade svänget i *En sonett till dig* där Luckz sjunger sockkrigt och Governor Andy värmer, hotfulla och personliga *Veteran* och underhållande *Nya stilen*. *Petter* är som bäst när den är som allvarigast eller som mest lössläppt. Allt däremellan sveper bara förbi.

Nästa fullängdare från Petter blir säkert mer spännande. Jag längtar redan efter den hur mycket som helst.

Gary Andersson

PINK FLOYD "Echoes"

EMI

Ett av de viktigaste banden som någonsin existerat. Den som inte hört eller kan någon låt av Pink Floyd ter sig för mig som en väldigt bisarr person. Behövs det då en samling med dessa dinosaurier? Svar ja! Enda sedan starten har man gått från klarhet till klarhet. Från knarkrock till arenarock modell mastodontisk. Pink Floyds album *Dark Side of the Moon* och *The Wall* anses tillhöra tio-i-topp-listan över de bästa albumen någonsin. På *Echoes* finns allt du behöver av Pink Floyd. Syd Barrett, David Gilmour och Roger Waters är tre stora låtskrivare, kanske de största. Att lista de låtar som är bra på *Echoes* är stort omöjligt. Bättre att lista skivorna som låtarna är tagna från. *Meddle*, *Division Bell*, *Final Cut*, *The Piper at the Gates of Dawn*, *Wish You Were Here* och *A Saucerful of Secrets* för att nämna några. Om du någonsin funderat på att införskaffa en samlingsplatta och tvekat – när du står med *Echoes* i handen så behöver du inte tveka, inte en sekund.

Per Lundberg G.B.

RHYTHM & SOUND

"Rhythm & Sound"

Rhythm & Sound/Border

Äntligen har Rhythm & Sound samlat ihop sina tolvor på en CD. Visst ska den här sortens varma dubtechno spelas på knastrig vinyl egentligen, men det är trevligt med en mer lättillgänglig CD också. Det här är alltså nästan alla låtarna Rhythm & Sound gett ut på bolaget med samma namn, inte låtarna de gjorde med Tikiman och gav ut på bolaget Burial Mix (och samlades på CD:n *Showcase*). Nio sköna instrumentala korsningar mellan minimalistisk dub och lite brusig techno, och så den helt enorma *Smile* med Savage bakom mikrofonen, i vad som måste vara en av de långsammaste toastningar som getts ut på skiva. Om man inte redan har alla tolvorna är det här oundgängligt.

Henrik Strömberg

SET FIRE TO FLAMES

"Sings Reign Rebuilder"

P-Vine/Border

Kanadensiskt musikaliskt kollektiv som, enligt egen utsago, kom samman för att under en femdagarsperiod musikaliskt improvisera och experimentera. Resultatet av dessa inspelningar har sedan splittrats upp och satts ihop till *Sings Reign Rebuilder*, som är en resa genom olika ljudlandskap prärerat med olika tematiska fraser som ger mening åt landskapen. Rätt ofta känns detta som en avslappningsound-track, med rötterna i lo-fi snarare än new age. Många partier känns långrandiga och saknar de nödvändiga ingredienserna för att upprätthålla intresset, men vissa partier känns också som inspirerande mantran, som en lycklig energikick för sargade själar. Tredje spåret *Steal Compass/Drive North/Disappear* är en hypnotisk gitarrslinga som omgärdas av obehagliga stämningar, och en av albumets allra bästa stunder. Som helhet känns *Sings Reign Rebuilder* dock rätt svärgripbar, och måste till slut betraktas som mer en intressant konstnärlig artefakt än som kommersiell produkt.

Magnus Sjöberg

NANCY SINATRA

"The Very Best of"

Amigo

Givetvis fick Nancy skit för att pappa Frank hjälpte henne med sängkarriären. Men han gjorde klokt i att tro på henne. Lyssna bara på denna samling. 24 charmiga, helt lysande låtar från slutet av 60-talet. Och givetvis var Nancy så mycket mer än bara *These Boots are Made for Walking*. Bond-låten *You Only Live Twice* (som Robbie Williams samplat i *Millenium*) är ju kalla kår-framkallande. *Something Stupid* med pappa Frank och *Things* med Dean Martin är även de små guldörhängen. Bäst är duetterna med Lee Hazelwood, och här finns det många att avnjuta.

Summer Wine, Sand, Lady Bird, Jackson och den magnifika *Sundown, Sundown*. Sedan råkar det även vara så att jag räknar *Some Velvet Morning* till en av de bästa låtar som någonsin gjorts. Musiken byter hela tiden tempo och Lee & Nancys röster verkar galoppera om varandra på varsin häst. En svart och en vit. Lees mörka stämma ("some velvet morning when I'm straight/I'm gonna open up your gate") avbryts av Nancys nyfliknade sång om blommor. Ja, det är fullkomligt lysande. Inte ett spår går att plocka bort. Bästa samlingen i år.

Annica Henriksson

SMASHING PUMPKINS

"The Smashing Pumpkins Greatest Hits" Hut/Virgin

Albumtiteln kan ifrågasättas med en gång i och med att välkända (och fantastiska) *I Am One* från debutplattan *Gish* inte finns med, men orkar man verkligen bry sig om såna detaljer? Första CD:n på denna samling funkar ändå som en kavalkad över vilken stark musikalisk mission Billy Corgan var ute på under 1990-talet. Råa och oslipade *Siamese Dream* är bästa plattan bandet gjort men efterföljande dubbel-CD:n *Mellon Collie and the Infinite Sadness* är det praktfulla mästerverket som kommer att figurera i historieböckerna – efter den fanns liksom ingenting kvar att göra, målet var nått (finns det exempelvis någon låt och video som är vackrare än 1979?).

Andra CD:n innehåller diverse överblivna låtar från 1995 och framåt. Kreativitet har inte saknats eftersom ännu fler spår har figurerat på singlar, och här presenteras även en del av dem, men hela tolv spår är tidigare osläppta. Bland dessa utmärker sig suggestiva och juvenila *Rock On*, elektronisk-klingande *Saturnine* och ruffiga *Lucky 13*.

Smashing Pumpkins var ett av vår tids främsta rockband men denna samling lyckas bara delvis göra dem rättvisa. För att vara en greatest hits-platta så innehåller den mycket okänt material, se istället delvis detta som en komplettering till B-sidesplattan *Pisces Iscariot*. Då blir den en viktig bit av pusslet.

Gary Andersson

ELLIOTT SMITH

"Roman Candle • Elliott Smith • Either/Or" Domino/MNW

Den som redan har Geniets tre första platlor behöver inte den här limiterade boxen, för det är precis vad den innehåller. Varken mer eller mindre. Visst hade man kunnat utöka med periodens lysande singlar, men man ska inte klaga. För detta är lika bra musik nu som det var då och alltid kommer att vara. *Roman Candle* visar visserligen en nybliven soloartist som ännu söker en mer stabil form, men redan till den självbetitlade uppföljaren hade han funnit sig tillrätta. *Elliott Smith* måste rankas

Album

som en av 90-talets bästa plattor. *Either/Or* i sin tur är lite ljusare, lite mer tillfreds, men bitvis lika fenomenal.

Efter denna trio skivor släckte Elliott Smith ner sin lilla hemstudio och gick istället ut i rampljus och storbolagstillvaro. Men att ett geni gott och väl rymts på bara fyra enkla kanaler är helt uppenbart.

Peter Sjöblom

BRITNEY SPEARS

”Britney”

Jive/Zomba

Efter ett par framgångsrika skivor brukar tonårs-idoler få för mycket inflytande över sina egna karriärer. I de flesta fall innebär det att de vill jobba med svindyra r’n'b-producenter och/eller skriva egna låtar. I de flesta fall går det åt hel-vete. Britney är farligt nära på sitt tredje album genom att fingra på saker hon ska hålla sig borta ifrån (The Neptunes och låtskrivarparanteser), men fyller åtminstone halva skivan med smart kommersiell popmusik som pekar på att hennes karriär faktiskt kommer överleva ett tag till.

Thomas Nilson

LE TIGRE

”Feminist Sweepstakes”

Chicks On Speed/Border

Le Tigres andra skiva är om möjligt ännu mer fylld med feministisk kampanja än den första. De har höjt ribban och tagit tillbaka alla symboler. Precis som det finns antinazister som sätter på sig smycken med soltecknet så vill Le Tigre ta tillbaka allt det typiskt feminina. De pekar på att man kan vara lesbisk feminist och ändå gilla rosa små klänningar och rött läppstift.

På omslaget till nya skivan poserar de i röda paljetter och rosa kläder tillsammans med kvinnosymbolen i guldglitter. De sjunger om Dyke march 2001 och om att de älskar att turnera för de dansande tjejerna längst framme vid scenens skull. Däremot är de inte så för-tjusta i de manliga fotografierna.

Meningen är utan tvekan att det ska kännas som en injektionsspruta full med självförtroende till alla tjejer, men ibland kan jag som ”mesig” heterotjeje känna mig lite utanför. Jag kan få intrycket av att det är lite av klubben för inbördes beundran där jag visserligen är bjuden men får konstiga blickar som säger ”Och vad gör du här egentligen?”.

Bortsett från det är det här en skiva med punkigt sound full med coola åttitotal-syntljud, skrikiga köror och en stor dos humor. Men tyvärr har några av nyanserna fallit bort och de där snygga rysningsframkallande melodierna som får en att villja skrika och dansa är dess-värre borta. Men visst kan man få ett mer än skapligt disco med låtar som *LT Tour Theme*, *Much Finer* och *Keep On Livin*. Fast ska det bli riktigt kul får man plocka fram den förra (självbetitlade) skivan.

Moa Eriksson

TIMBALAND & MAGOO

”Indecent Proposal”

Virgin

Att Timbaland låter som han lyssnat lite för mycket på Loffes hockeyrap och Magoo fortfarande kårar Q-Tip-plattor till frukost stör mig inte nämnvärt. Ljudprofessorn Timbaland vet vad som får fötter att röra sig.

Indecent Proposal har ett vitt spektra med stor variationsrikedom, dessutom har Timbaland och Magoo den goda smaken att plocka in en räkka glödheta tunggullare. Fat Man Scoop låter sin vana trogen bara som den jobbiga kil-len längst bak i klassrummet, men Jay Z gör på *Party People* – en systerlåt till hans egen Timbaland-producerade *Nigga What, Nigga Who* från 1998 – världen lite svängigare. Mest representerad är min nya kompis Petey Pablo, som dessutom släpper ett eget album samtidigt. *Baby Bubba* är ett wah wah-dränkt pöbelepos med allsångsrefräng som gör att förfesten slutar i framstupa sidoläge.

Många pratar om att Timbaland ger bort sina bästa beats till andra, men om *Indecent Proposal* är fallfrukt skulle jag förmodligen gå bananas till en del av hans mest stinkande avfall.

Björn Magnusson

WEeping WILLOWS

”Into the Light”

Virgin

Svepande, långtande och suveräna rocksingeln *Touch Me* rivstartar nya Weeping-plattan *Into the Light* som jag sett fram emot ända sedan Magnus Carlsons soloplattra från tidigare i år.

Bandet fortsätter på *Into the Light* att göra dramatisk, känslösam och storslagen musik. Hjärtesor står, med låttitlar som *Disconnected*, *Return to Me* och *If I Could See You One More Time*, fortfarande högt upp på listan för textämnen. Många låtar har långsamt tempo, men något som känns fräscht är disco/synt-svänet som tittar fram i *Touch Me* och *Falling*. Weeping lyckas som vanligt åter-använda musikströmningar utan att låta alltför retro, allt handlar om hur man förvaltar arvet – om man kan skapa något eget. Det kan Weeping.

Gary Andersson

THE WHO

”Live at Leeds (Deluxe Edition)”

Universal

Det vore lätt att dra till med det där om att man inte ska laga det som inte är trasigt. Men till saken hör att en gång i tiden var The Who världens största rockband, och 1969 var året som förändrade allt. Efter att rockoperan *Tommy* slagit världen med häpnad erövrade bandet inte bara Europas operahus, utan besegrade även Amerika med ett bejublat framträdande på Woodstock-festivalen. Men trots att bandet innan *Tommy* ästadkommit tre utmärkta album

och ett antal imponerande singlar, byggde The Who sitt goda rykte på sina scenframträdanden. Så när Pete Townshend, bandets gitarrist och huvudsakliga låtskrivare, i början av 1970 behövde en paus för att arbeta fram bandets nästa stora projekt, bokade man en spelning vid Leeds University.

Den ursprungliga *Live at Leeds* var mer än bara en liveskiva. Den var en försmak av det nya The Who. Den var en bild av ett rockband, istället för det lilla utmärkta popband de varit fram till bara något år tidigare, när sångaren Roger Daltrey slutade försöka räta ut sitt lockiga hår och lät det växa.

Från början innehöll skivan bara sex låtar. När Universal i mitten av 90-talet återutgav samtliga skivor av The Who byggdes den ut med ytterligare material från konserten, och lagom till tredje utgåvan, *Live at Leeds (Deluxe Edition)*, har man samlat hela konserten på ett dubbelalbum. Och som dokument över ett av The Whos bästa liveframträdanden fun-derar skivan utmärkt. Men den kan aldrig ersätta originalutgåvan från 1970. *Live at Leeds* är den bästa liveskiva som någonsin gjorts.

Dan Andersson

WILMER X

”Arkiv X”

Hi Fidelity/EMI

Den fyndigt betitlade *Arkiv X* visar Wilmer X under sina 20 första år, från debutsingeln till förra årets *Silver*. Fyra CD:n i en snygg box som bekräftar att pop, r’n'b och T. Rex-boogie alltid varit fundamentet, också när de moderniserat själva soundet.

Det är kul att i koncentrerad form följa bandet från ett ettrigt litet kraftpaket till en svensk rockinstitution. OK, allt känns inte så angeläget, men annars finns de flesta Wilmer-klassikerna med: *Blod eller guld*, *Bränner ett brev*, *Hong Kong pop*, *Blå vägen hem*, och oundvikligen *Teknikens under* och *Vem får nu se alla tårar*. Och så förstås, den slamriga rockabillyn *Kör dej död* som tar upp kampen med Nomads – och det är inte självklart vem som avgår med segern. Listan är lång, och det är ett faktum att Nisse Hellberg redan från början var en stilsäker låtskrivare med ett, om än inte alltid, osvikligt sinne för svenska rock-formuleringar.

Sista CD:n i boxen innehåller tidigare out-givet (eller nästan outgivet) material. Öjämmt, men latinstunsiga *Demonen* borde definitivt varit med på *Hallå världen!* och nyinspelningen av *Go Go Wilmer* överglänser helt klart originalet.

Extra plus för en redig, kronologisk disposi-tion av materialet och med alla outtakes på en egen CD. För den som nöjer sig med en mer småskalig greatest hits-samling rekommende-ras *Totalt – Alla hits!* som släpps samtidigt.

Peter Sjöblom

pilot

av Stefan Lindberg

- en föreställning om en ockupation

spelas t.o.m 26 januari

biljetter kostar 50:- för dig som är 26 år eller yngre samt för studenter

ung scen öst	elsas hus, elsa brändströmsgata 3b
ÖSTGÖTA TEATERN	biljetter: 013-37 77 77 www.ungscen.nu

M O M S

NYHETER FRÅN:
Shanka, Lady Soul,
Encore, Paul Frank,
Lee, Rude, Pro250
Jenny Hellström,
Utvald Second hand....

VASAGATAN 15 GÖTEBORG TEL: 031-711 32 80

www.fasching.se

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

SINERGY - SUICIDE BY MY SIDE
Detta är det tredje självskrivna albumet för denna tvådeliga bandet och i denna på SINERGY skivbolaget. De har skrivit ett 60 av nyss i en sammanhängande platta med en nyckelproduktion.

NM 8822 / NUCLEAR BLAST

MARKY RAMONE AND THE SPEEDKINGS - "NO IFS AND'S OR BUTS"

Rock & Roll legend MARKY RAMONE återigen knäpper till med ett nytt band. THE SPEEDKINGS, ett album med en för Europa finns i december! Enligt väst flygare! They Hit Let's

JAZZED 34 / WHITE JAZZ

MARYSLIM - QUITE INTOXICATED

Hj älskar det White Just när Stockholm ska Rock & Roll. Maryslim är ett av de mest intressanta och mest intressanta banden i Sverige. Produktionen i Thomas Skogberg. Tillsammans med Marky Ramone i december.

JAZZED 43 / WHITE JAZZ

MÖRK GRYNING - MAELSTROM CHAOS

Detta är deras tredje album, inspelat i Göteborg med "Rytter" i Göteborg. Astromproduktion producerat. Resultatet är denna måttliga, rytmiska och tillika "Maelstrom Chaos" till en av de mest intressanta och tillika Black Metal / Heavy Metal / Heavy Metal.

NFRD 83 / NO FASHION RECORDS

SIEBENBÜRGEN - "PLAGUED BY THY ANGEL"

Tjätte fullängdsskiva från detta svenska band är här! Metal, en någorlunda och en platta som varit väl värd att vänta på. De har aldrig varit bättre och succén känns som ett faktum.

MPR 100 / NAPALM

STORMWIND - REFLECTIONS

En av de bästa självskrivna Metal-skivorna! Måst vara produktions av bandets gitarrist Thomas Wolf. På sång Thomas Wikström (ex Candicans) och Patrik Johansson (Yngwie Malmsteen) på trummor!

MASCD 303 / MASSACRE W.A.

MISTELTEIN - "DIVINE, DESECRATE, COMPLETE"

En direkt insläpp som är en glänsande Misteltein's position i BLACK METAL genren. Storslagen, brutal, vild och framförallt Metal utan motstycke.

NFM 54 / NO FASHION RECORDS

SUMMONING

På Tolkien och Clarks-inspirerade Metal-bandet Summoning rysa och sjunga albumet till en maktig trumman, bombastiska ljudbilder och underjordisk magi och mystik. Måst vara en fantastisk.

NPR 87 / NAPALM

HOUSE
OF
KICKS
DISTRIBUTION

MNW
MUSIC NETWORK

MASTERS OF REALITY - "DEEP IN THE HOLE"

Nytt album med Kyuss/Stone Thorns Produktion! Queens Of The Stone Age produceren Chris Goss dörber projekt. Monumental och progressiv "Stone-Rock" med storslagna.

BWH 10022 / BROWNHOUSE

BREACH - KOLLAPSE

Breach är ett av de mest intressanta och mest intressanta banden i Sverige. De har skrivit ett 60 av nyss i en sammanhängande platta med en nyckelproduktion.

BHR 142 / BURNING HEART RECORDS

ALL SAINTS "All Hits"

London/Warner

Enligt källor kan Blatt och Lewis tänka sig att gräva ned stridsyxan med de två syst-rarna Appleton sedan bråket som ledde till splittringen tidigare i år. Men Nat och Nic ska fortsätta som en duo. Melanie Blatt har redan påbörjat sin solokarriär och låten *Twentyfourseven* med Artful Dodger är inkluderad på detta album. Shaznay Lewis som varit, åtminstone den skrivande, hjärnan i gruppen ska filmdebutera i *Bend it like Beckham*. Så efter bara två album tog sagan som började 1993 på All Saint's Road slut, vilket är väldigt synd. De har till skillnad från sina motspelerskor alltid haft tuffare låtar och bättre röster. Det är ingen slump att de slapp bli tilldelade fåniga roller av media. All Saints är ingen girlgroup. Åtminstone inte i samma mening som Spice Girls. Kanske är det Shaznay Lewis som får All Saints att inte låta som fjantiga Atomic Kitten. En eloge även till William Orbit som skrivit och producerat så bra låtar.

Sedan 1997 har Lewis/Blatt/Appleton x2 lyckats levera snygga *Never Ever*, *Pure Shores* och *Black Coffee*. Så även *War of Nerves* och *All Hooked Up*. Jag är dock allergisk mot remixar och blir besviken på *Lady Marmalade* och "2 da beach u don't stop remix" av *Pure Shores*. Sedan borde det vara förbjudet att göra om RHCP:s *Under the Bridge*. Men men. *All Hits* är en suverän platta och rekommenderas främst till oss som inte orkar köpa deras fullängdare.

Annica Henriksson

ANTIPOP CONSORTIUM "The Ends Against the Middle"

Warp/Border

Denna 7 spår och 17 minuter korta skiva är helt lysande. Den innehåller tuff rap, underliga maskinljud och skruvade beats – det låter som inget annat. Det är underground helt enkelt. Och för djävliga intressant.

Gary Andersson

RICK ASTLEY "Keep It Turned On"

Polydor/Universal

Till skillnad från många andra gamla 80-talstjärnor behöver Rick Astley inte åka runt och uppträda på 50-årsfester och hotell i Huddersfield. Mannen har sisådär tio miljoner pund på bankkontot och var inte alls i behov av en comeback för pengarnas skull. Så varför har han gjort den här loserskivan? Någon som spelat in en popklassiker som *Never Gonna Give You Up* borde få utslag över hela kroppen av det här låtmaterialet.

Thomas Nilson

BACKYARD BABIES "Independent Days"

MVG Records/MNW

Okej, dieselrockande Nässjökillarna i Backyard Babies behöver knappast någon presentation.

Efter tre plattor ligger nu världen, med multibolaget BMG i ryggen, öppen. Senaste alstret *Making Enemies Is Good* fick hyfsad kritik om än inte i närheten av bästsäljande rockmonstret *Total 13* från 1998. Inför den senaste plattan hade de vassa kanterna slipats ner, även om låtar som *Payback*, *Too Tough To Make Some Friends* och *Brand New Hate* fortfarande rockade järnet. Överlag gjorde plattan ett mer seriöst och genomarbetat intryck, vilket egentligen borde varit positivt, men låtmaterialet höll inte. Hela plattan doftade vi-vill-tjåna-pengar, eller rättare sagt, BMG-vill-tjåna –pengar, därför gör vi den mer "tillgänglig" för allmänheten.

När bandet nu, lagom till jul, släpper en samlingsplatta, från bandets två första

plattor + svåråtkomliga singlar, inklusive en liveplatta och allt detta till priset av en, känner jag mig fundersam!

Platta ett innehåller alla låtar utom en från *Total 13*-plattan, plus resterande från EP:n *Knockouts* (ett måste i skivsamlingen) och den utmärkt rockande och spretiga singeln *Bad Afro*. På sistnämnda medverkar den genuine Ginger från The Wildhearts, ett utmärkt inlägg. Hoppas ärkerockaren Kory Clark (Warrior Soul, Space Age Playboys) blir tillfrågad nästa gång. Som sista nummer på platta nummer ett återfinns golvsoparen *Rocker*, inklusive Michael Monroe (Hanoi Rocks).

Platta nummer två inleder med ett gäng singellåtar, med klara tendenser till *Total 13*-plattan, och bjuder på hämningslöst rockö. Därefter följer sex livelåtar från en konsert i London, inte så spännande. Avslutningsvis ingår även videoversionerna av *Look At You* och *Highlights*. Småkul. Sammanfattning: jag är skeptisk. Varför är inga låtar med från senaste plattan?

Det kunde åtminstone ingå en flashig booklett... Men nej! Uch, , det luktar mjölka pengar här...

Thomas Olsson

BEE GEES "The Record – Their Greatest Hits"

Polydor/Universal

En av Take Thats största hits var *How Deep is Your Love*, Boyzone fick en storsäljare med *Words*. Steps gjorde *Tragedy*. Väldigt många har samplat *Stayin' Alive*, bland andra Wyclef Jean. Gibb-bröderna skrev *Islands in the Stream* till Dolly & Kenny och *Heartbreaker* till Dionne Warwick. Den magnifika discolåten *If I Can't Have You* framförs fantastiskt av Yvonne Ellman. *Emotion*, nya singeln med Destiny's Child är också den ett verk av Bee Gees. Man kan väl säga att de har haft sina fingrar i många pajer. Och nu samlas Bee Gees livsverk på en 40-spårig dubbel-skiva.

Till skillnad från många andra artister som också var med redan på 60-talet är Bee Gees en av de få som utvecklades till något bättre. Medan andras karriärer gick stegvis nedåt i 70-talets början blev Gibbarna bara bättre och bättre. *Spicks and Specks*, första hitsingeln från 1966 är okej. *New York Mining Disaster 1941* och *Lonely Days* är inspirerade av den brittiska psykedelia och givetvis Beatles. Balladerna från 60-talet, *First of May*, *Saved by the Bell* och även *Massachusetts*, är lite väl smöriga fastän sistnämnda dock har sin charm. Jag gillar Bee Gees på samma sätt som jag gillar Rick Astleys eller Baccaras gamla hits. Det är kult, eller också bara roligt. Discoklassikerna *Night Fever*, *Jive Talkin'*, *You Should Be Dancing* är fortfarande fantastiska lyckopiller. Även originalversionerna av *Stayin' Alive* och *Tragedy*. På senare år räknar jag bara *You Win Again* och i viss mån *For Whom the Bell Tolls* till bra låtar.

Det negativa, förutom en del supertrista ballader, är väl att någon har hållit ett jätgrepp om Barry Gibbs ballar sedan 70-talet. Hur förklarar man annars Miss Piggy-rösten?

Annica Henriksson

TONY BENNETT "Playin' With My Friends: Bennett Sings The Blues"

RPM Records/Columbia

Croonersnubben Tony Bennett sjunger elegant nattklubbsmusik – som han av någon obegriplig anledning kallar för blues – ihop med bland andra Sheryl Crow, Ray Charles och Billy Joel. Och det låter som ljudspåret till Sopranos. Inte mer än en bagatell men ändå sympatiskt.

Thomas Nilson

ANDREAS BERTHLING

"Tiny Little White Ones (like Handfuls of Sand)"

Mitek/(K-raa-k)3

40 minuter gnissel och blipp-blopp, låter det intressant? Konstnären och ljudartisten Andreas Berthling bryter ner ljuden i sina minsta beståndsdelar, bara några få bytes återstår. Men om andra artister inom clicks+cuts-rörelsen gärna bygger låtarna på en grund av rytmer och melodier, så struntar Berthling i sådana publikfriande grepp. Det finns spår av stukturer någons långt inne i låtarna, men mest består skivan bara av utforskningen av ljud. Och allvarligt talat låter det inte intressant.

Henrik Strömberg

BURN

"Cleanse"

Equal Vision/Border

Att spela hårt på sina instrument och skrika som Henry Rollins vid mikrofonen räcker inte, musiken blir inte automatiskt tuff och angelägen för det. Burn åstadkommer bara habil hård rock.

Gary Andersson

CHARLES ATLAS

"Felt Cover"

Static caravan/Border

Charles Wyatt och Matt Greenberg utgör elektroduon Charles Atlas som gör musik för minimalist. I *Valdivia* har de kombinerat en mjuk keyboardslinga, en svag trumpet och fjäderlätta vispar som smeker virveln. Mycket vackert och stämningsfullt, precis som hela plattan. Däremot undrar jag när man skall lyssna på detta. Låter som soundtrackmelodier. Charles Atlas är absolut en duo för elektrominimalister, själv blir jag otålig när det aldrig kommer igång.

Annica Henriksson

CHIMAIRA

"Pass Out of Existence"

Roadrunner/Universal

Bara för att man spelar hård musik så betyder det inte att man som band måste tappa allt vad känsla, sväng och värme heter. Chimaira har inte fattat det. Istället gör de det så kallt och stelt som det bara går. Allt låter programmerat, processat och sönderproducerat bara för att få det så hårt som möjligt. Chimaira misslyckas totalt och därför låter *Pass Out of Existence* som en sämre variant av allt Machinehead gjort.

Per Lundberg G.B.

KIT CLAYTON

"Lateral Forces (Surface Fault)"

Vertical Form

Lateral Forces (Surface Fault) är ett 38 minuter långt verk (praktiskt nog uppdelat i sju spår) där Kit Clayton undersöker skillnaden mellan tystnad och dubtechno. Det blir en hel del mikroskopiskt gnissel, några partier atmosfäriska ackord, lite brus och i slutet en bit skön slö dubtechno. Ett intressant perspektiv på clicks+cuts-genren, men i det stora hela inte någon livsnödvändig skiva.

Henrik Strömberg

THE CLICK

"Money & Muscle"

Jive

The Click tre mätta snubbar och en väl-gödd dam med intravenösa latexbyxor. Tillsammans gör de ordinär g-funk för långsamma bilfärder. Trots att *Money & Muscle* inte är helt hopplös känns The Clicks mastiga funk, med en extra klick grädd på toppen, som en bakelse för mycket.

Björn Magnusson

COL. PARKER

"Rock'n'Roll Music"

V2

Gilby Clarke från Guns'n Roses och Slim Jim från Stray Cats levererar tillsammans årets kanske mest illaluktande spottlosa i

Rock'n'roll Music. Det är precis vad titeln säger. Trött och sliten rock. Janis Joplin's *Mercedes Benz* får sig en rejäl smäll när Gilby och grabbarna misshandlar för fulla muggar. Inte ett enda rätt på denna skiva. Slim Jim borde fortsätta göra rockabilly ihop med Lemmy istället, då svänger det åtminstone.

Per Lundberg G.B.

LLOYD COLE "Etc"

XII Bis/Border
När Lloyd Cole & the Commotions splittrades 1988 stack frontmannen till USA och lade musiken på hyllan. Skäggig och jävlig valde han istället att besöka biljardhallar, dricka sig full och spela poker. Några år senare med ring på fingret spelar han in solodebuten *Don't Get Weird on Me, Babe* där bland andra *She's a Girl and I'm A Man* är med. Sist vi hörde något från karln, förrutom på samlingen härom året, var 1995 då *Love Story* släpptes, men nu är han tillbaka igen. Dock inte med ett purfärskt album. Han har rotat fram låtar inspelade mellan 1996-2000 som bara legat och skräpat. Och det låter riktigt bra. Bland annat finns här Dylans *You're a Big Girl Now* och Karen Blacks underbara *Memphis* på vilken Matt Johnson körar. Det fina med Lloyd Coles plattor är att hans röst och en gitarr är allt som behövs för att det ska vara bra och *Etc* är riktigt njutbar.

Annica Henriksson

THE CONVOCAION OF...

"Pyramid Technology"

Tiger Style/Border

Vid en första anblick tycker man sig höra att The Convincent Of... är ett indie-hardcore-rockband. Men det är de inte. Utan gamla hårdrockare som fortfarande skäms över sin förtjusning i sjuttioalet. Det spelar ingen roll hur säkra de är på att kränga in sig i halvdisonanser, det blir inte mer New York för det. Bara en tysk mustasch som skymtar fram under mössan.

Fredrik Eriksson

COSMIC BALLROOM "Rock'n'roll Overdose" E.S.P. Recordings

Svenska Cosmic Ballroom lilar hårdrock som har samma sleaze-andedräkt som Backyard Babies. Inte originellt för fem öre men öset finns där, de gnisslande gitariffen och den kaxiga sången. *Rock'n'roll Overdose* tar sig i mål på 40 minuter och 31 sekunder. Tyvärr tror jag att någon i bandet skulle behöva svart stripigt hår, massvis med kaja, fjäderboa och bar överkropp om Cosmic Ballroom ska bli riktigt stora. Ni som är mer intresserade av själva musiken kan med fördel pallra er iväg och se bandet rocka brallorna av er och sedan köpa plattan.

Annica Henriksson

THE COURT & SPARK

"Bless You"

Glitterhouse/Amigo

Det kommer att skrivas mycket strunt om *Bless You*, den andra fullängdsskivan från amerikanska sextetten The Court & Spark. Det kommer att skrivas saker som: "Ekon av Nick Drake och Townes Van Zandt sveper över lyssnaren som en torr ökenvind." Eller, om recensenten inte har lika lätt att förfalla till poesi, kanske något i stil med: "Förödande vacker och tidlös musik, stöpt i tradition men formad av innovation." Inget av det stämmer egentligen särskilt väl. Sanningen är att The Court & Spark spelar eftertänksam och ganska enkelspårig countryrock i söligt midtempo, ungefär lika country som The Byrds *Dr. Byrds and Mr. Hyde* och med en tiondel av dess kvalitet. Samtidigt är den sanningen lite väl hård. För även om The Court & Spark inte spelar i samma division som några av deras kollegor på Glitterhouse, exempelvis 16

Horsepower och Walkabouts, så spelar de inte heller i den lägsta.

Dan Andersson

DEEP PURPLE

"This Time Around Live in Tokyo -75"

Purple/Border

Dags att mjölka Deep Purple-kon igen! Denna liveplatta spelades egentligen in redan 1977, och var inte ens kul. Den upplagan innehöll inte hela konserten, vilket denna gör, dessutom är ovanstående putsad, filad och nyremastrad. Sättningen är Mark 4: David Coverdale (sång), Tommy Bolin (gitarr), John Lord (keyboard), Ian Paice (trummor) och Glenn Hughes (bas). Samtliga medlemmar bidrar med utdragna solon samt försöker ta sig an gamla låtar, något jag inte tycker de klarar av. Dessutom är *Woman From Tokyo* borttagen och ersatt med otaliga solon, mer låtar från Come Taste The band-perioden och låtar från Tommy Bolins solokarriär. Generellt får denna platta mig att gäspa högljudt. Sorry, men Deep Purple ÅR Mark 2: Ian Gillan (sång), Ritchie Blackmore (gitarr), Roger Glover (gitarr), John Lord (keyboard) och Ian Paice (trummor). Mr Coverdale, gaphalsen Hughes och Tommy Bolin - nej tack!

Thomas Olsson

DE LA SOUL

"AOI: Bionix"

Tommy Boy/Playground

Till skillnad från de flesta andra veteraner har De la Soul tredubblat utgivningstakten på gamla dar. Tredje delen av *AOI* är tydligen redan på väg. Andra delen *Bionix* bjuder inte på några större överraskningar, utan är fullmatad med skön hiphop man sitter stilla och nickar till. Tyvärr finns här absolut ingen ny *Oooh*, faktiskt inte ens någon *I.C. Y'all* men åtminstone några potentiella *All Good?*. Enda spåret där det bränner till lite är skojiga *Peer Pressure* som handlar om gräsrökandets för- och nackdelar. B-Real gästnar och tillhör såklart den propagerande sidan. De la Soul håller som alltid hög lägstanivå, men orkar de inte bättre än så här är det dags att tänka på förtidspension.

Daniel Severinsson

DESTINY'S CHILD

"8 Days of Christmas"

Columbia/Sony

The Supremes spottade inte bara ur sig klassiska singlar utan också riktigt usla album typ *The Supremes Sings Country & Western*. Motown ville tjäna så mycket pengar som möjligt på sin mest framgångsrika grupp och prioriterade kvantitet framför kvalitet. Det är med de här skivorna som Destiny's Childs julska ska jämföras. Precis som The Supremes är Destiny's Child ett singelband (ett oftast briljant sådant) och därför får man ha överseende med sådana här onödiga album.

Thomas Nilson

BRUCE DICKINSON

"The Best of Bruce Dickinson"

Metal-Is/Playground

Meningarna om Paul Di'Anno eller Bruce Dickinson var bästa sångaren i Iron Maiden är lika omdiskuterad som Ozzy eller DIO i Black Sabbath. Fast egentligen borde väl responen på Bruces återkomst till Maiden tala sitt egna språk! Med tio år som soloartist och åtta plattor bakom sig hörs det att oavsett om han flirtat med att smälta in i band och spela grunge eller närmast sig aggrorocken har alltid Maiden-soundet funnits där. Även om de nuvarande Maiden-gitarristerna Janick Gers och Adrian Smiths olika inhopps på hans solplattor förstärkt Maiden-soundet framgår också storleken av Bruces betydelse som låtskrivare för Iron Maiden. Lyssna till exempel på *The Tower* och *Accident of Birth* – utmärkta låtar och klara Maiden-aspiran-

ter. Sedan Bruce började samarbeta med producenten Roy Z (Rob Halford) 1997 har soundet tuffat till sig betydligt, lyssna bara på *Accident of Birth* eller glödande *Chemical Wedding*.

Förutom denna Best of bjuder även Mr Dickinson på två riktiga guldskor: purfärska *Broken* och *Silver Wings*. Jag lyfter på hatten, bockar och börja fantisera om nästa Maiden-platta.

Den limiterad upplagan innehåller dessutom en bonusplatta, enbart för fansen. Halvfärdiga demospår, en jamlåt, en kommande filmlåt och Bruces första inspelning någonsin från 1978. För Maiden-fans är denna Best of ett måste, för oss andra en utmärkt introduktion till hans solokarriär!

Thomas Olsson

DILATED PEOPLES

"Expansion Team"

Capitol/EMI

Evidence, Rakaa och DJ Babu gjorde ett av förra årets bästa album med *The Platform* och är redan tillbaka med ny fullängdare. Det mesta är sig likt sedan sist. Evidence har den tuffaste rösten och de skönaste rimmen, Rakaa får hålla sig lite i bakgrunden förutom när han släpps lös på ?uestlove-producerade *War* och Babu scratchar in namnet på sin grupp snabbare än de flesta andra. Till och med gäster (Tha Liks, Defari och Phil da Agony) och producenter (The Alchemist, Babu, Evidence och Joey Chavez) är ungefär desamma som sist, även om DJ Premier och Da Beatminerz bidrar med var sitt spår som sticker ut lite här. Likt föregångaren är också *Expansion Team* ett väl sammanhållet album där helheten är viktigare än beständselarna. Enda skillnaden är egentligen att låtmaterialet inte är lika starkt som på *The Platform*.

Daniel Severinsson

DINAH-MOE HUMM

"Murder Lies and Butterflies"

Service Records

Ett band från Malung som ger ut sin skiva på ett danskt bolag. Lite ovanlig väg att gå kan tyckas. Dinah-Moe Humm har likt Dr. Frankenstein försökt väcka till liv ett monster. Frankenstein försökte med blixtrar och dunder. Dinah-Moe Humms monster heter grunge, eller postgrunge. Det låter inte speciellt fräscht. Det finns inga bra låtar. Men bandet är skickliga i sitt hantverk och det räddar dem från att totalt falla ner i glömskans bottenlösa brunn. Nästa gång kanske. Det bättre låtar och bättre produktion kan det vägen.

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER

"A Night Like... A Tribute to the Cure"

Zoomica/Border

Av alla bisarra skivor som producerats spelar denna i högsta ligan. Bodysynt-versioner av Cure-låtar är kul i fem minuter, sen tappar jag intresset totalt. Tveksamt om *A Night Like This* ens kan uppnå kultstatus. Typisk tyskar att komma upp med en sån här idé.

Gary Andersson

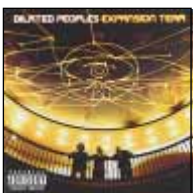
DIVERSE ARTISTER

"Christmas on Death Row"

Death Row/?

Denna bisarra julska från Suge Knights gangstabolag Death Row inleds med sköna *Santa Clause Goes Straight to the Ghetto* med Snoop och delar av hans posse, men sen förvirrar sig den r'n'b-iga musiken in bland klockspel och julpynt. På *Christmas in the Ghetto* med Operation from the Bottom känns det skönt blaxploitation-funkigt, men nya versioner av *Silent Night*, *White Christmas* och *O Holy Night* ger höga utslag på weird-o-metern. Vem sa att julen är tradig, här har du flera helt nya sidor av högtidernas högtid!

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER**"Goldie.co.uk"****Trust the DJ**

I omslagstexten hävdar Goldie att drum'n'-bass inte är död. Jag själv har en längre tid varit övertygad om motsatsen, så jag tyckte det skulle vara intressant att få veta vad det var för otrolig "evolution" drum'n'bass genomgått. Efter att ha lyssnat på när Goldie mixat ihop 35 låtar över två CD till en enda sörja kan jag bara höra att skillnaden mot för tre år sedan är att det går snabbare nu. Trumbreaksen, röstsamplingarna, låtstrukturerna, ljuden – allt låter likadant. Enda skillnaden är att det går snabbare. Och allvarligt talat, jag kan själv pitcha upp mina gamla drum'n'bass-tolvor, det behöver jag inte en guld tandad DJ till. "Clear!" ropar Goldie och kör ytteligare 360 volt genom patienten, men trots ett ettrigt trummande hör jag ingen puls. Bårhuset väntar.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER**"Megasoft Office 2001"****F communications/Playground**

Det här är precis vad titeln säger att det är, musik för det softa kontoret. Perfekt för den trendiga reklambyrån. Eller nåt. Visst finns här en del bra låtar, av folk som Alex-kid, Aqua Bassino, Laurent Garnier och Avril. Men jag sätter nog hellre på någon mer spännande musik.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER**"Solebeatsone"****Sole Music/Goldhead**

Förra året släppte Guru sin tredje Jazzmatazz-skiva *Streetsoul*. Gurus mix av hiphop och jazz ville ut på gatan. Han ville göra streetsmart soulig, jazzig hiphop. Om inte *Streetsoul*-titeln var använd skulle den ha kunnat användas på denna samlingsskiva. Referensen till Jazzmatazz är ofrånkomlig. Även här handlar det om slöa grooves med hiphop-attityd och soulkänsla. Med varierande resultat.

Problemet med skivan är att de flesta av de tio spåren känns alldeles för anonyma. Då hamnar man inte på gatan. Snarare på det lyxiga hotellet. Musiken blir något oförargligt som rika barminglare och hotellgäster ska undgå (!) att höra när de sveper en drink eller tar hissen till skybaren.

Men ett par spår är riktigt bra. Allra bäst är Black Science Orchestras suggestiva nujazz i *Emancipation*. I den, Pablos *Supersweet* och Silent Poets *Someday* kan man höra tunnelbanans rasslande, polissirenernas tjuv och basketbollarnas dunk på bakgårdarna. Då känns det angeläget och uppriktigt.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER**"The State of E:motion vol. 9"****EFA/Border**

EFA är ett tyskt distributionsbolag som har hand om en väldig mängd spännande små skivbolag. *State of E:motion* är en serie samlingar där EFA Dance Department visar var elektronisk musik är idag. Volym 9 är en dubbel-CD med 39 låtar från lika många bolag. Och där har vi de två stora problemen med samlingen. Dels att det är 39 minst sagt olika låtar, som inte alls vill foga in sig i någon slags koherent samling. Dels att det är 39 låtar – de får inte plats! Så man har kortat ner dem. Inte behöver du väl hela Basic Channels remix på Carl Craigs *The Climax*, det räcker väl med en tredjedel? Nej, det gör det inte.

Å andra sidan har EFA samlat ihop en hel del bra låtar. Safety Scissors *Before(less)*. Rubys *Fuse Again*. Beroshimas *Electronic Discussion (Hexaquart remix)*. Och i synnerhet: Fisherspooners

Emerge. Alltså, en guide till var det finns bra musik, vilket var bolagets poäng med samlingen.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER**"The Very Best of Bollywood Songs"****Outcaste/Playground**

Bollywood – alltså Indien i filmsammanhang – är världens mest produktiva filmnation. Intresset för filmerna har ökat kraftigt på senare tid, och det finns åtskilliga samlingsplattor att tillgå med indisk film-musik. Ofta rör det sig om ojämna blandningar, med både riktigt sunk och pärlor. *The Very Best of Bollywood Songs* håller sig centrerad kring skalans mitt, vilket saknar sålunda verkliga kanoner. Tonvikten ligger på modernare låtar, med ett fåtal äldre inspelningar till höres slumpmässigt insprängda här och där. Det hade varit kul med fler gamlingar – ofta är det de som vinner på charm och originalitet.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER**"Svek – Defender"****Svek/Goldhead**

Stephan Grieder har ännu en gång plockat samman elegant och avspänd lyssningsmusik som gränsar till ointressant bakgrunds-skal, och jag är inte imponerad. Det hela blir så atmosfäriskt att luften tunnas ut. En axelryckning helt enkelt.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER**"Total War Against State And Capital"****Hidden Power Enterprises**

Ja minsann. Här hade man ju räknat med en renhårig kängpunktskiva men tji fick jag. Eller jo, det här är väl till högsta grad punk eftersom punk naturligt sätter sig utan för regler och det här är utanför det mesta. Ska jag vara ärlig så är det här det mest konstiga och suspekta jag någonsin hört, ändå är det väldigt trivsamt, kanske inte dagen efter årtiondets krogrunda, för det är ju inte barnvisor direkt. Nej, detta är ljud och (nästan) enbart ljud. Med elektroniska och mänskliga ljud och i en låt även lite piano, har det helt enkelt blivit en skiva med free music av alla sorter och modeller. De talar, bankar och plågar syntar och ja, resten vill du nog inte veta. Det är nästan så att man kan höra hur staten börjar vitt-ra sönder när dessa revolutionärer stormar världsbilden och Bush börjar samla konserver. Men, man måste lyssna väldigt intresserat och noggrant för att märka det.

Det är i alla fall en mycket bra och originell skiva, framförallt med det budskap som ligger bakom, där det brukar, precis som jag trodde, vara kängpunk eller liknande. Att den är tillägnad till Eva X Moberg och Björn Söderberg gör det ju inte sämre. Inte alls... lite schizofrent... men bra... ja.

Tove Pålsson.

DIVERSE ARTISTER**"Vertical Forms"****Vertical Form**

Ännu en skivbolagssamling. Ett imponerande urval artister: Kid 606, Bola, Funkstörung, Monolake, Isan. Gräddan av elektronisk lyssningsmusik idag. Eller inte. Det händer ingenting, känns det som. Artisterna verkar ha valt ut sina mest slentrian-mässiga spår. Eller så funkar låtarna inte bra ihop. Köp album med artisterna i stället, de håller oftast bättre i längden.

Henrik Strömberg

DOC HOLIDAY**"A Better Road"****Record Heaven/Border**

Jag börjar tycka illa om Doc Holliday bara av att läsa låtlistan. Att göra cover på Thin Lizzys *Jailbreak* är nästan ett brott. Endast Henry Rollins kommer undan med det. Doc Holiday är en gubbfjärt vid piss-rännan på ölshoppet i Härnösand. Unken pensionärsrock med countryinslag. Doc

Holiday går inte ens hem om man är stenvull på lönefredagen en strälände majkväll. Per Lundberg G.B.

DOUBLE ACTION**"Sokaris"****Breaker/Border**

80-tals-hårdrockers ska komma från Tyskland. Trummorna ska pumpa och gitarrerna ska riffa (och solona ska vara många och långa) och sångaren ska kunna nå eunuck-toner i varje refräng. Double Action har alla dessa kvaliteter.

Gary Andersson

DR. DRE**"The Chronicle"****Death Row/Kommunikation**

Nu när skivbolagsbossen Suge Knight är ute ur fängelset (ett tag?) vill han dra in pengar igen, och bästa sättet att göra det på laglig väg är att gräva i Death Row-arkiven och släppa klassisk musik på "nya" plattor. Låtarna här, som alla har Dre som gemensam nämnare, är nämligen alla klassiker. Vare sig det är Snoop, Ice Cube, 2Pac eller doktorn själv som är artisten. Kvalitetsmässigt finns således inget att anmärka, men om man redan har de riktiga plattorna behövs ju inte *The Chronicle*. Och ursprungsplattorna är alla starka rakt igenom, så köp hellre dem med en gång.

Gary Andersson

DR. JOHN**"Creole Moon"****EMI**

Det verkar som att Dr. John försöker repri-sera sin egen karriär. För några år sedan gjorde han *Anutha Zone*, som med hjälp av engelska musiker blev en lysande uppdatering av *Gris-Gris*. *Creole Moon* är däremot inte alls lika lyckad som en ny *In the Right Place*. Tvärtom är den riktigt jävla trist – precis som funk lätt blir när den inte svänger självant.

Peter Sjöblom

THE DUDLEY CORPORATION**"The Lonely World of The Dudley Corporation Rock LP"****Scientific Laboratories/Border**

Första spåret *Score* gav mig stora förhoppningar på lo-fi bandets debutplatta. The Dudley Corporation skulle kunna vara Storbritanniens Pavement. I och för sig är väl Pavement rättensnöt för alla lo-fi band. Men falsksång och konstiga taktbyten är ju alltid kul. The Dudley Corporation är lite mildare, lite slöare, precis som lo-fi banden från Skottland. Undrar om de alla repar i samma lokal och återanvänder varandras accord? Av plattan krävs det några genomlyssningar, men sedan blir den riktigt mysig. Alan Barr från Delgados bidrar med vackert cellospel på några spår och sångaren lyckas stundvis låta som Jeff Buckley. Mmm...

Annica Henriksson

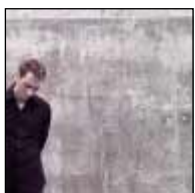
PAUL VAN DYK/DIVERSE ARTISTER**"The Politics of Dancing"****Ministry of Sound/Bonnier**

En dubbel CD med klubbig eurotrance, inte precis vad jag drömmer om. Jag kan tycka sånt här är bra en kortare stund ute på en klubb med bra ljudsystem. Sedan börjar jag längta efter någonting mindre förutsägbart eller med mer känsla. Nånting som inte känns så fabriksproducerat. Två och en halv timme tillsammans med stenansiktet van Dyk är alldeles för länge.

Henrik Strömberg

ELEPHANT MAN**"Log On"****Greensleeves/MNW**

Trots att Elephant Mans mamma ville att han skulle skaffa sig ett riktigt jobb har han idag ett rykte som The Punkrock of Dancehall. Elephant Man är en av de hårdast jobbande reggaeartisterna i dag och på scen bangar han inte för att hoppa upp

på monitorer eller åka med tv:s lyftkranar, hela tiden med en jolmig patios rinnande ut munnen.

På *Log On*, som är Elephant Mans andra album, medverkar ett dussin producer vilket gör att variationen av rytmer är stor. Hiphopinfluenserna är också tydliga på spår som *Haters Wanna War* där Elephant Man förklarar att de som vill ha trubbel snabbt hamnar i vertikalt läge. Eller *Jamaica Part 2* där han lånar samma riff som P Diddys *Bad Boy for Life*.

Björn Magnusson

E-TYPE

"EuroIVever"

Stockholm Records

Samma gamla recept som doktor Eriksson alltid ordinerat, nämligen arenatechno. Stort och svulstigt med mycket bomber och granater. Han borde göra en världsturné med Scooter och sälja ut fotbollsstadium efter fotbollsstadium. *EuroIVever* var en succé redan innan den kom ut då den var förhandsbeställd i 40 000 ex. Man får vad man förtjänar i Bingolotto-land.

Per Lundberg G.B.

JAY FARRAR

"Sebastopol"

Artemis/Sony

Gamle Uncle Tupelo-sångaren sänker intensiteten till en behagligare nivå, både vokalt och låtmässigt. *Sebastopol* är mindre uppskruvad än det mesta med hans gamla band, med större svängrum för själva låtarna. Den allra bästa heter *Vitamins* och är dessutom fint utsmyckad med tamboura. Gillian Welch och Kelly Joe Phelps gästar.

Peter Sjöblom

FAT JOE

"Jealous Ones Still Envy"

Atlantic/Warner

Terror Squads tjockis nummer ett sedan Big Puns död är tillbaka med sitt fjärde album. Fat Joe säljer trots sin relativt begränsade talang mycket skivor i USA och stjärnor som Busta Rhymes och R. Kelly vill jobba med honom. *J.O.S.E.* är definitivt påkostad och absolut inte dålig. Favvo-låten är trallvänliga *He's Not Real* där man med lite fantasi kan tolka in en Jay-Z-diss i refrängen. Denne behöver dock inte känna sig alltför hotad, åtminstone inte på det musikaliska planet. Fat Joe gör på *J.O.S.E.* ungefär vad som förväntas av honom men det är ju i ärlighetens namn inte så värst mycket.

Daniel Severinsson

THE FRANKENSTEIN DRAGQUEENS FROM PLANET 13

"Viva Los Violence"

I Used To Fuck People Like You In Prison/Border

Puttefnask-rock'n'roll som försöker vara tuff med ett långt och löjligt namn. De här otuffa killarna skulle aldrig lämnat reploken. Bara det faktum att ni spelat in en version av Ozzys *Bark at the Moon* gör mig illamående.

Per Lundberg G.B.

FREDRIK NOREN BAND

"Fredrik Norén Band Plays"

Mirrors

Kanske inte så originellt, men det svänger frejdigt när denna kvintett hyllar jazzikoner som Dexter Gordon, Wayne Shorter och John Coltrane. Spelglädjen går inte ta miste på! Bandleadaren själv bakom sina trummor anger låget: tungt spel med ett lätt handlag. Och åter en gång måste jag ramhålla Jonas Kullhammar som glänser med sin saxofon.

Peter Sjöblom

GAMMA

"4"

Dream Catcher/Playground

En best of med ett band vars trummis inte räknar in låtarna genom att skriva one-two-three-four. Den här trummisen tittar

på de övriga medlemmarna och via en blinkning med ena ögat så sätter låten igång. Snortajt bluesrock är inte speciellt roligt. Givetvis så har man kul medan man spelar låtarna. Efter man repat eller spelat live så skrattar man ödmjukt åt varandras eventuella synkoperingsmissar i bryggan in till sticket. Gamma 4 är musikermusik med basen uppe på bröstkorgen.

Per Lundberg G.B.

GORELORD

"Force Fed on Human Flesh"

Baphomet/MNW

Vart går gränsen för hur dålig musik kan vara? När man inte kan lyssna mer än 20 sekunder? När man skrattar? När man mår illa? Gorelord uppfyller alla kriterier som finns. Skräckmetall, death metal, black metal eller vad Gorelord nu kallar sin vämjelige smörja. Dåligt så det förslår. Hoppas innerligt att ingen någonsin kommer att köpa denna skit.

Per Lundberg G.B.

GRASS SHOW

"Vertigo"

Dorkland records

Svenska Grass Show har redan gjort sig ett namn utomlands, i England har denna ep redan cirkulerat i form av bootleg. Att killarna är populära just där känns väldigt naturligt eftersom likheterna med Rialto, Spearmint och Feeder är enorma. Schyssta melodier, bra popröst men inget nytt.

Annica Henriksson

GREEN DAY

"International Superhits"

Reprise/Warner

Är detta ett skämt? Det var det första som flög upp på min hjärnhinna. På något sätt känns grejen att köpa en samlingsskiva med Green Day, som att frenetiskt leta i hyllorna efter *Limp Bizkits samlade hits*. Jag menar, hur mycket bra kan de ha gjort? Det kan helt enkelt inte räkna till en sån här skiva. De hade i alla fall gjort en hel del mer än vad jag visste. Tydligt hade hela fyra plattor knäpats ihop av dessa flitiga poppunkpojkar. Frågan är bara var de gick på under tiden?

Jag tycker ändå att det är lite mysigt. Vem har inte varit lite småkär i Billie Joe och vem har inte (som är född '80 eller senare) hetsdruckit sina surt förvärvade folköl till *Basket Case*? Det går alldeles utmärkt att låna på biblioteket eller av lil-lebror, för att lyssnas på av gamla Green Day-fans med en viss känsla av ironi och en stor del nostalgi. Vill man ha en extremt spännande skiva med massor av utgivna låtar och musikaliska underverk är det kanske inte en lika bra idé.

Men, omslaget är faktiskt ganska snyggt och det kan man ju alltid sätta upp på väggen. Inget ont som inte har något gott med sig.

Tove Pålsson

HEM

"Rabbit Songs"

Setanta/Border

Bakom det udda namnet döljer sig amerikansk kvartett som leder tankarna både till Gillian Welch och en mer traditionsnära, ung Joni Mitchell. Bra låtar med ett par traditionella däribland, och med en attraktiv ljudbild. En soft steelguitar sveper sorgset mellan mjuka stråkar. En mandolin navigerar stilfullt förbi piano, klarinett och oboe. Americana? Tja, kanske, men med en mer personlig touch än man är van vid.

Peter Sjöblom

HILMAR ÖRN HILMARSSON & SIGUR RÖS

"Angels of the Universe"

FatCat/Border

Det här är soundtracket till den isländska filmen *Englar alheimsins*. Till största delen består CD:n av HÖH:s musik. Han gjorde en gång i tiden stämningsfull syntmusik

tillsammans med Current 93 och Björk på skivan *Island*. Av den forna storheten märks tyvärr inte mycket. Det här är stillastående elektronisk musik blandad med akustisk gitarr och stråkar. Tankarna går till ouvertyren i *Chess* och det är inte positivt menat. Av HÖH:s femton spår är *Journey to the Underworld* det intressantaste. Det byggs upp kring flera glissandi. Första tonglidningen är riktigt snygg, sen rullar det också bara på och leder inte någons stans.

Skivan avslutas med två låtar av Sigur Rós. Först hajar jag till: äntligen ett ackordbyte, äntligen en annan slags inledning på en låt. HÖH kör nämligen samma intro om och om igen. Men min glädje är kortvarig. De båda spåren är snudd på identiska. Och här händer inget heller. Statiskt läge.

Jag har verkligen ingen lust att se filmen. Inte efter ett sånt här soundtrack.

Mats Almegård

HOME COOKIN'

"Do What U Wanna"

Sole Music/Goldhead

Vissa människor brukar hävda att soulmusik var bättre förr. Att inget av idag kan mäta sig emot exempelvis Marvin Gaye eller Sly & The Family Stone. Hoppas att de hör den här skivan. Med ett helt gäng gästande artister har nämligen Paul Seiji Dolby gjort en lysande soulskiva år 2001.

Någon kommer att invända att det inte är renodlad soul det handlar om. Nej, förvisso. Houseinslagen är många och dominerar vissa spår helt. Jazz-, hiphop- och funklinslagen känns också snabbt igen. Men framförallt handlar det om skön, dansant och självfull soulmusik. Den mest tveksamma kan börja med låten *Stay Away* där Angie Brown sjunger med nerv och känsla som måste övertyga den störste tvivlare.

Mats Almegård

INTERNATIONAL OBSERVER

"Seen"

Different Drummer/Border

International Observer är en duo från Nya Zeeland som gör flyktig och sval dub. *Seen* tillhör de skivor som ger möjlighet till verklighetsflykt. Efter varje lyssning är man långt borta och vaknar till av skivspelarens rassel. Jag vill egentligen inte analysera International Observer utan bara nöja mig med att konstatera att deras värld är inbjudande. Men det är modernt. Det är dub utan prasslande rizzla-papper och *Seen* är förmodligen den bästa flytbanksmusiken som gjorts i år.

Björn Magnusson

THE JACK BROTHERS

"Vendémiaire – Shake That Tail"

Manifest/Amigo

Skiva nummer tio, månad nummer tio enligt den franska revolutionskalendern, *Vendémiaire*, betyder ett funkigt Jack Brothers. Och eftersom trion är van vid groove så passar det dem utmärkt. Fast allra mest tycker jag om de långsammare låtarna som den sugande *Crusaders* och *Peanuts* med sitt halvpsykedeliska fuzzgitarrrsolo. Som undertiteln *Shake That Tail* antyder är detta första skivan på engelska, och ska jag framföra någon kritik så är det mot just det. Jack Brothers fungerar bättre på svenska.

Peter Sjöblom

THE JACK BROTHERS

"Brumaire – Live"

"Frimaire – God jul för i helvete"

Manifest/Amigo

Jack Brothers når slutet på sitt revolutionsår. På sistone har utgivningen kommit lite i otakt, så därför kommer två plattor samtidigt denna gång. Novemberskivan är inspelad live, och det ser ut som en bra idé: inför en publik är de trenne herrarna explosiva. Men *Brumaire* kan inte ersätta den

äkta varan. Mycket av kraften består i omedelbarheten mellan band och publik. Det är fortfarande rätt bra, men hör inte till seriens bästa plattor.

Att Jack Brothers skivår skulle avslutas med en julplatta är självskrivet. Men inte utstrålar den Guds frid och inte är den helga natten så helig. *Frimaire* låter som julen egentligen är. Barnföräldrar snavar över leksaker i köpcentrat, folk glör hundögt på varandra över skinkan och tomten har existensiella problem. Härligt för oss som inte äter skinka och som tycker lutfisk är suspekt.

Tack Jack Brothers för en halsbrytande musikalisk resa och ett underbart år!

Peter Sjöblom

MICHAEL JACKSON "Greatest Hits - HiStory Volume 1" Epic/Sony

Micheal Jacksons samlingskiva *HiStory* gavs ut för första gången 1995 – då som dubbel-CD med femton gamla låtar och femton nya låtar. Nu ges den första skivan ut på nytt som enkel-CD. Femton sönderspelade hits från discoklassikern *Don't Stop 'til You Get Enough* (1979) till världsförbättrareländet *Heal the World* (1991). Ätta av dem låter fortfarande väldigt bra. *Billie Jean* skulle till och med platsa på en lista över de femtio bästa singlarna som någonsin gjorts.

Thomas Nilson

JAPANESE TELECOM
"Virtual Geisha"
International DeeJay Gigolo/Goldhead
Electro med tydlig tv-spelskänsla. Japanese Telecom kanske är från Japan, Tyskland eller kanske Detroit, eller kanske inte. De ligger på DJ Hells hipa Gigolo Records. Men trots hemlighetsmakeriet och cred-poängen så är *Virtual Geisha* en rätt tråkig skiva. Låtarna känns som halvfärdiga ideer ingen brytt sig om att utveckla. Inte på långa vägar lika spännande som stallkamraterna Fischerspooner.

Henrik Strömberg

ROLAND KEIJSER
"Kool Blaas"
Rub-a-Dub
Roland Keijser har spelat med artister som Arbete & fritid, Peps Persson och egna jaztrion Triple Heater. Och därtill intresserat sig för främmande kulturers musik och instrument. På den här skivan har han låtit sig inspireras av toner från bland annat Marocko och Egypten och gör egen genuin musik på instrument jag inte visste existerade. Som skalmeja, neyflöjt och dadhoor.

Robert Lagerström

KWAN
"Dynasty"
Mercury/Universal
Finska Kwan försöker göra gammalskolid hiphop och ibland låter det charmig. *Padam* är med sina stråkpartier och barnsynt en naiv liten pärla. Lekfullhet är en av bandets stora tillgångar. Det låter ofta kul. Som i *Microphoneaye*. Skoj att fler i Norden stärker hiphopen.

Gary Andersson

GERARD LANGLEY
"Record Player"
Art Star/Border
Blue Aeroplanes har harvat sedan 1983, släppt otaliga plattor och nu kommer ett gäng soloprojekt från flera av medlemmarna. Sångaren Gerard Langley har på sin platta plockat in två gamla bandmedlemmar: brorsan John och Dawn Larder (som sjunger i skivaktuella Radon Daughters). Även Jesse Vernon från Morning Star är med och plockar gitarr på några spår, bland annat på Velvet Underground-doftande *10.000 Miles*. Langleys texter är som vanligt svårbegripliga och har konstiga titlar som *Seymour's Brother Considered as a Drug*, *Spiky Young Iconoclast* och *New*

Caucasian Maps. Men är man en art rock-stjärna så är man. Lite roligt att skivbolaget råkar heta Art Star, så även en låt på albumet. *Record Player* får absolut godkänt, även om det inte kommer att inpränta några djupare spår. Snyggast är den softa, väldigt egna versionen av Deep Purples *Hush*.

Annica Henriksson

KENNY LATTIMORE "Weekend" Arista/BMG

Kenny Lattimore är en tvåfager kille från Washington som gärna vill bli jämförd med Al Green, Marvin Gaye och D'Angelo. Men Kenny Lattimore hamnar snarare i musikskoleduktig-facket och allt som oftast spökar istället George Michael, som i och för sig är en underskattad soulsångare. Mitt stora problem är att jag lyssnar utan att hitta något bakom den polerade fasaden. För att jag ska ta till mig en loverman som Kenny Lattimore krävs mer än två knutna nävar som trycks mot bröstet i bästa boy band-stil.

Weekend är tänkt att fungera som ett soundtrack till din helg med både party-låtar och ballader för sänghalmen. Möjligtvis kan jag tänka mig att öppna vinet och landa efter veckans bestyr till inledande trojkan med *Weekend*, *Baby You're the One* och *Come to Me*, men ganska snart föredrar jag äkta vara.

Björn Magnusson

CARI LEKEBUSCH a.k.a MYSTIC LETTER K "Mindgames" H.Productions/Sentinel

Cari Lekebusch går tillbaka till sin ungdoms breakdansande och grafitti-målade. Vilket inte minst syns på det påkostade omslaget till LP:n, även om det är gjort i Photoshop och inte med sprayburkar. Ätta spår råfet electro-techno, massor av science fiction. Helt okej drag, men det blir ganska tjatigt efter ett tag. CD-versionen plussar på med tre bonusspår, som varken gör från eller till.

Henrik Strömberg

LIGHTHOUSE FAMILY "Whatever Gets You Through the Day" Polydor/Universal

Könlös. Oengagerande. Kalastråkig.
Vad motiveringen till att göra sån här teflonpopsoul är kan jag bara gissa, inte är det att glädja mig i alla fall. Stråkarna sveper som de ska, sången likaså – men inget händer. Är livet så här uddlöst? Nej! Jag väljer att lyssna på nåt annat istället.

Gary Andersson

JOHNNY LOGAN "Save This Christmas for Me" Sony

Gamle schlagerräven Logan har antingen akut ont om pengar, eller så har han dåligt omdöme och fria händer av skivbolaget att göra vad han vill. För det här är inte speciellt kul eller intressant. *Save This Christmas for Me* består av tio låtar, varav merparten är genuin euroschlager med jultext och vältimade bjällror, och (som för att ingen ska missta sig på schlagergenren) gästspel av Friends på ett spår. Är man ute efter schlager-Logan är detta ett köp, men då inte som julsången, utan som genomsnittligt halvdan schlagerplatta. Med tanke på hans irländska bakgrund, hade man kanske hoppats på något spår från den irländska myllan, men istället bjuds vi på fasansfulla versioner av *Do They Know it's Christmas*, Lennons *Happy Xmas (War is Over)* och Chris Reas *Driving Home for Christmas*. Det finns mycket annat kul man kan ägna sig åt än att köpa detta.

Magnus Sjöberg

DICK LUNDBERG "Bara något jag skrev" Birdnest/MNW

Den släpigt talande vispoeten Herr Lundberg var min favorit i Baren och han var den som gick hem med stålarna. Nu ger Birdnest ut hans musik. Och jag måste säga att han antagligen är den enda C-kändis jag skulle kunna tänka mig att köpa en singel med. Jag bävar för fröken Silikon Robinsons singel och en Sha-Boom-revival. Däremot lyckas allas vår barpoet herr Lundberg skapligt med sin visa. Bör tilläggas att han ändå pysslat med musik och låtskrivande i 18 år innan dokusåpan. Hans röst ligger i gränslandet mellan Stefan Sundström och Rikard Wolff. På *Bara något jag skrev*, på vars framsida han poserar i en tilltufsad höghatt, finns en handfull intressanta visor. *Fyrstrick* är vacker och lågmäld. *Mångalen* låter Winnerbäck och är riktigt bra. *Tankar i juni* och *Elegi till mitt liv* är okej. Det är vin som fuktar strupen, vin som ställs på bordet, flaskor som töms, Bacchus och ett out-härdligt liv. Ibland blir det dock riktigt pretto. Dikter på skiva är inte speciellt kul och jag rent ut av avskyr livelåten *Jag fortsätter att spela den musik som ger mej sex*. Usch, nu blir herr Lundberg den där dildomannen igen. Suck. Men sammanfattningsvis är plattan inte alls pjåkig för dess genre.

Annica Henriksson

SHELBY LYNNE "Love, Shelby" Universal

Shelby Lynne hann med fem skivor innan hon förra året blev ett namn att räkna med i och med *I Am Shelby Lynne*. Det var då hon slog igenom på riktigt och det var också första gången hon, enligt de som vet, fick till något riktigt bra. Nashville-countryn från de tidigare skivorna fick lämna plats för ett känslosammare och souligare anslag inte avlägset stor rockmusik. Idag har hon hunnit passera 30, en avgörande ålder i rockmusik, och har lämnat sin tungsinta sida bakom sig. *Love, Shelby* innehåller nio nyskrivna låtar, hälften i samarbete med producenten Glen Ballard, och en cover av Lennons *Mother*. Och det mesta låter ganska trevligt, väl-skriven och fint framförd mjukrock som gjord för radion. Men riktigt bra blir det bara stundvis, som jazziga *Tarpoleon*, *Napoleon* och intensiva *Killin' Kind*, två av tre låtar på skivan som Lynne skrivit själv. Och det är lite för sällan.

Dan Andersson

Mi6 "Lunchbox" Kung Fu/MNW

Kansasbandet Mi6 gör tonårspunkrock med försäljningsambitioner. *Lunchbox* är amerikanskt intensiv på gränsen till ener-verande och jag kan inte på något sätt tvinga mig själv att lyssna vidare.

Gary Andersson

MAGNUS LINDGREN & THE SWEDISH RADIO JAZZ GROUP "Paradise Open" Caprice

Firade saxofonisten Magnus Lindgren och välrenommerade Radiojazzgruppen är en passande kombination. En så stor ensemble behöver den precision som Lindgren som kompositör och arrangör kan ge, men det är samtidigt en hämsko. Musiken genomförs klanderfritt, men det är mycket sällan jag blir känslomässigt överrumplad av *Paradise Open*. Skickligt hantverk mer än ett vibrerande uttryck.

Peter Sjöblom

MADONNA
"Greatest Hits Volume 2"
 Maverick/Warner
 Nittioalet var inte Madonnas decennium. Den här samlingen exkluderar några av de mest misslyckade singlarna från perioden men lyckas ändå inte dölja att hon ofta var totalt vilse. En förvirrad åttiotalsikon som hängde med fel nittiotalsproducenter. Men det fanns också tillfällen då hon fortfarande gjorde nästan allting rätt.

Greatest Hits Volume 2 tar avstamp i *Erotica* från 1992 – ett album som mest var en trött förlängning av hennes åttiotial. Bara två av sex singlar från *Erotica* finns med här. Madonnas nittiotial började egentligen först 1994 med det r'n'b-influerade albumet *Bedtime Stories* och de utmärkta singlarna *Secret* och *Take a Bow*. *Bedtime Stories* var dock en väldigt ojämn skiva, titelspåret – ett idiotiskt samarbete med Björk – är kanske Madonnas sämsta singel någonsin.

Både *Erotica* och *Bedtime Stories* sålde dåligt. Hennes tid som tonårsidol tycktes vara över. Istället försökte hon nå en vuxen publik med en balladsamling och musikalsoundtracket *Evita*. I och för sig två jättepömsiga skivor, men kanske var det just de här skivorna som räddade hennes karriär.

Världen måste ha saknat Madonna. Popartisten för när hon började göra popskivor igen så nöjde sig alla gladeligen med de luftslopp som *Ray of Light* och uppföljaren *Music* var. Två iskalla och innehållslösa skivor som kommer att åldras förfärligt dåligt. De släppte dock ifrån sig två riktigt bra singlar vardera – *Frozen* och *Drowned World/Substitute for Love* respektive *Music* och *What It Feels Like For A Girl* (samtliga är inkluderade här). Titelspåret från *Ray of Light* har däremot alltid varit en obegripligt usel låt.

Greatest Hits Volume 2 är alltså ojämn – men ändå att rekommendera som komplement till Madonnas åttiotals-skivor. En viktig anmärkning är dock att den inte ger någon komplett bild av Madonnas nittiotial då flera balladhits valts bort eftersom de fanns med på balladsamlingen *Something to Remember*.

Thomas Nilson

MARC BOLAN & T. REX
"The Essential Collection"
 Universal

I Barnes i sydvästra London står det ett gammalt fullt träd omgivet av stearinljus, vissnade blommor och brev. För 24 år sedan krockade Marc Bolan med just det trädet och dog. Då var han inte längre kungen av glam, men väl en lite fetare, omtyckt pratshowvärd. Trots ett kort intensivt liv lyckades Bolan leverera en rad superhits som står sig lika bra idag. *The Essential Collection* är en utmärkt 24 spårs-samling som rymmer de självklara hitsen (läs *20th Century Boy*, *Metal Guru*, *Children of the Revolution*) och även underbara *The Groover*, såväl som en fullständig version av *Deborah* från 1968. Mina personliga favoriter *Cosmic Dancer*, *Hot Love* och *Ride the White Swan* finns också med. Det är bara att tacka. Däremot finns det redan åtskilliga samlingar som rymmer samma låtar, så varför släppa ännu en? När man ändå döper en skiva till *The Essential Collection* vore det kul att exempelvis få med något spår med det psykedeliska bandet John's Children som Bolan (då Marc Feld) var med i 1967. Han lämnade dem dock året därpå för att bilda duon Tyrannosaurus Rex med Steve Peregrine Took, som byttes ut mot Mickey Finn. Från den perioden, innan Bolan hade blivit introducerad till elgitarren, kommer låtarna *King of the Rumbling Spires*, *By the Light of the Magical Moon* och *One Inch Rock*,

som lyckligtvis är inkluderade. Förresten, Håkan Hellströms rad "Å jag dansade när jag var tolv", kommer egentligen från Bolans *Cosmic Dancer*: "I was dancing when I was twelve".

Annica Henriksson

MARKOOLIO
"Tjock och lycklig"

Bonnier Music
 Det ligger ett löjets skimmer över Markoolios förskolepop. Driva med allt och alla. Driva framförallt med sig själv. Vete inte hur långt han kan ta det. Vad blir det nästa gång?

Lyteskomik är inte alltid kul. Markoolio är fågeln som inte kan flyga men som febrilt flaxar med vingarna. Musikaliskt är det under all kritik. Fast vad gör väl det när han trots lyckas roa sin publik på ett kungligt sätt. Markoolio är för barn och barnen älskar honom. Skulle inte bli förvånad om han fyller Globen igen. Roligast på skivan är när han på Hassan-vis ringer upp diverse kändisar. Samtalet till Aftonbladets Fredrik Virtanen knäcker.

Per Lundberg G.B.

MARKY RAMONE AND THE SPEEDKINGS

"No And's, If's Or But's"

White Jazz/MNW

Egentligen är det inget fel i att ha de bästa åren av sin karriär bakom sig, i synnerhet en karriär som Marc Bells. Som trummis i The Voidoids spelade han på klassiska låtar som *Blank Generation* och *Love Comes in Spurts*. Som tronföljare till Tommy gjorde han sig känd som en av The Ramones mest ihärdiga, pålitliga och frekvent återkommande trumslagare från och med *Road to Ruin*. Men där någonstans tog det slut. The Ramones hängde kvar längre än väntat, kanske längre än önskvärt, och därefter följde The Ramainz. The Intruders blev The Speedkings, och plötsligt är det 2001 och Marky Ramone and the Speedkings debuterar för White Jazz Records med *No And's, If's Or But's*. I gränslandet mellan punk- och dieselrock gasar bandet igenom 15 nyskrivna låtar om bilar och telefonsex, men kommer aldrig i närheten av den hårtslående popmusik som The Ramones hängav sig åt i sina bästa stunder. Även om de stunderna nu ligger bakåt i tiden för Marky, är de inte mindre värda för det.

Dan Andersson

MATENDA
"Energy Loader"

Spiral Trax/Cosmophilia

Det här är en skiva med psy-trance. Jodå. Och som sådan är den nog inte så dålig. Jag kommer aldrig mer lyssna på den, men så gillar jag inte heller psy-trance. Jag har hört sämre skivor i samma genre, skivor jag genomlidit med fingret nästan konstant på snabbspolningsknappen. Den här är bättre än de skivorna. Det gick bra att ha på den i bakgrunden när jag städade eller skrev den här recensionen. I alla fall ett tag.

Henrik Strömberg

MELOTRON
"Bröder"

Bloodline/Playground

Tyska syntpoppare gör vulgär men slagkraftig musik som går att dansa till. Skivan innehåller en duett med Dennis Ostermann från In Strict Confidence men är inget att skriva hem om. Men okej, *Sie Ist...* och remixen på *Bröder* är inte så dumma.

Robert Lagerström

MIGHTY MIGHTY BOSSTONES
"Awfully Quiet?"

Moon Ska Europe/Border

En av mycket få anledningar till att skatepunk och den ruffigare ska-musiken blivit/blev så långlivad är Mighty Mighty Bosstones. Inget annat band i genren har

på samma sätt lyckats behålla både det hårda uttrycket och ska-känslan. Det verkar finnas ett starkare samröre med ska-musiken, som för övrigt dominerar hela uttrycket, som ger en åkthet. Det finns en outtalad ömhet gentemot den musikaliska genren. Att det sedan kan ösa på rätt bra är givetvis en skön krydda, lika relevant och viktig som salt och peppar. *Awfully Quiet?* består av material hämtat från de två första albumen och den första EP:n, alla släppta på Taang! Records. Därför är kanske inte uttrycket lika tungt och enhetligt som på de senare albumen, men här finns en viss glöd som återfinns i större doser idag. Men i det stora hela är väl detta mer en historisk översikt av de tidiga åren än som en nysläppt Bosstones-platta. Intrycket förstärks av deras rätt trista, om än fylleslagsfestliga, version av *Enter Sandman*.

Magnus Sjöberg

MILEMARKER
"Anaesthetic"
Jade Tree/Border

Vad ska man säga om en skiva med ett rosa omslag som pryds av en enhörning som hoppar genom en cirkel av stjärnor. Det låter precis som de bilder du får upp. Symfoniskt. Avigt. Indie. Långa låtar. Amerikanskt. Fans av June of 44 och Blonde Redhead bör gilla *Anaesthetic*.

Per Lundberg G.B.

MISFITS
"Cuts from the Crypt"

Roadrunner/Universal

En gång i tiden gillade jag Misfits. När Glen Danzig sjöng och skivorna kändes äkta. I dag är kvartetten ett showband, ett andra klassens The Cramps, som här har samlat ihop ett antal demolåtar och annat svåråtkomligt material. Bland annat en meningslös version av Iggy's *I Got a Right*. Med andra ord är den här skivan bara till för de riktiga fansen. Om det nu finns några kvar.

Robert Lagerström

THE MISSION
"Aura"

SPV/Border

Inte sedan den tveksamma *Carved In Sand* från 1990 har The Mission gjort något kvalitativt. Men nu har Wayne Hussey plockat fram de gamla Sisters-, Cure- och Zeppelin-plattorna igen, lyssna bara på *Evangeline*, *Slave to Lust*, *Mesmerised* och de tidstypiska plockgitarren med flanger. Helt okej. Tyvärr snurrar han som vanligt bort sig i intetsägande halvtimpolåtar utan innehåll eller melodier. Ta bara karbonkopian *Dragonfly* och jämför med originalet *Butterfly On a Wheel*, eller urlöjliga *Happy* som lite väl mycket påminner om struttiga Cure-låten *Friday I'm in Love*. När The Cult beslutade sig för att återförenas sparkades dåvarande trumminen Scott Garrett och basisten Craig Adams, idag återfinns de i The Mission. 1985 bråkade Sisters of Mercy-medlemmarna Wayne Hussey, Craig Adams och Andrew Eldritch om rättigheterna till namnet The Sisterhood. Eldritch vann! 2001 borde The Mission åka dit för den totala stölden av Eldritch-låten *First and Last and Always*, numera döpt till, *Evangeline*. Testa och sjung *First and Last*-texten...

Thomas Olsson

MONOLITH
"Monolith"
WhipthemJah

Bakom namnet Monolith och ett missvisande proggit skivomslag döljer sig göteborgarna Robert Björk och Nils Kjerstadius. Duon spelar kompetent dub och instrumenttal reggae som tryggt och proffsigt lunkar på utan att dock bjuda på några större överraskningar.

Robert Lagerström

NAD NAVILLUS "Show Your Face"

Jagaguwar/Border

"Some place between excess and modesty, joy and misery, is exactly where I want to be", sjunger Dan Sullivan (Nad Navillus framlänges) i ett ögonblick av insiktsfull självdiagnos. "I'll leave the rest to you." Det är också där han hamnar – någonstans mittemellan. Mittemellan Jackson Brownes känsliga melodier och Nick Drakes minimalistiska men utsvävande fingerspel. Mittemellan den smakfullhet som utmärker Jim O'Rourke's solokarriär och den svårtillgängliga snårskog av gitarrer som gick under namnet Gastr Del Sol. För det är i första hand gitarrer det handlar om när Sullivan, gitarrist i Secretly Canadians flaggskepp Songs:Ohia, i och med *Show Your Face* debuterar för Jagaguwar.

Gitarrer som inte sällan väger över till förman för överflöd och förtvivlan, men som ändå lyckas räta upp sig innan Sullivan helt tappat balansen. Det är där han helst vill befinna sig. Resten lämnar han åt dig.

Dan Andersson

LISA NILSSON

"Små rum"

Diesel/Sony

Flygeln tillhör Esbjörn Svensson, stråkarna smeker bakgrunden och rösten växer ur högtalarna. Den sockersöta kärleken blandas med ett mer sorgset tema i *Aldrig som aldrig*. Spåret lyckas dessutom låta Lisa Nilsson, istället för upphovsmannen Staffan Hellstrand som brukar lysa igenom vem som än framför verket.

Lisa Nilsson har genom åren släppt ett antal softa plattor med sin souliga röst som säkert kännetecken. Den finns fortfarande kvar men arrangemangen har blivit svulstigare. Listan på musiker längst bak i det rödtonade häftet är lång och meriterad. Och visst låter det himla snyggt med allt tillrättat, långsamt glidande in i öronen. Allra mest fastnar jag för början på näst sista spåret, *Säg det igen*, där den mjukstarka rösten verkligen får mena vad den säger till ensamt piano. Snyftande vackert. Här hittar man plattans kärna; det enkelt framförda tunga allvaret. Inte en massa flörtar med Cornelis-låtar och gammal jazz som redan i de gamla versionerna ligger bra i öronen.

Evalisa Wallin

STINA NORDENSTAM

"This Is"

Independiente/Sony

Stina Nordenstam gör plötsligen pop. Jämfört med tidigare. Från sval jazz till mörk indie till brusig lo-fi till lättillgänglig pop. I alla fall är musiken relativt glad och poppig. Texterna har fortfarande en hel del svärta i sig. Som tur är. Låtarna får en extra dimension när musiken säger solsken och Stina säger regn. *This Is* är bra. Elva låtar, och bara någon enstaka jag tycker är lite tveksam. Frågan är bara om 32 minuter är för kort för ett album? Å andra sidan känns det inte som om det behöver vara längre.

Henrik Strömberg

OCEAN COLOUR SCENE

"Songs from the Front Row – the best of OCS"

Universal

För folk som inte förstår låter Ocean Colour Scene som mogen rock, i mina och era öron är det bara så helvetesjävla bäst! Inte mogen rock, utan modrock. Det är ju ingen slump att Steve Cradock brukar ekipera sig i Merc-butiken på Carnaby Street. Och ett coolare "face" får man leta efter.

Tidigare i år kom albumet *Mechanical Wonder* och nu kommer en 17-spårig samling med guldornen. Den grooviga *The Riverboat Song* inleder och följs av fyra andra låtar från *Moseley Shoals*. Därefter

tränger sig *Hundred Mile High City* ut ur högtalarna som en överhastighetsmissil och den alarmerande gitarren skulle kunna göra sprickor i glas. Just denna var den givna "sista-låten-innan-vi-går-på-klubb" för mig och de mina 1997. Förutom den finns tre andra totalt kompromisslösa spår från albumet *Marchin' already*. *Profit in Peace*, *So Low* och *July* är plockade från 1999s *One From the Modern*, två spår kommer från årets platta och *Huckleberry Grove* återfinns på *B-sides*, *Seasides*... *Robin Hood* är inspelad live och *Crazy Lowdown Ways* heter nya singeln. Visst är det en finfin samling, men inte speciellt mycket att införskaffa för oss som redan har fullängdarna. Jag hade gärna sett att *Jane she got excavated* kunde vara med eller varför inte några schyssta singelspår. Jag är trött på att samlingar bara innehåller hitlåtar. Men *Songs From the Front Row* är ett smakfullt julklappstips.

Annica Henriksson

ONEIDA

"Anthem of the Moon"

Jagaguwar/Border

Oneida gör vad andra bara drömmer om, göra musik som låter som månen. Förvirrad? Nej, tänk så spännande månen är. Så nära jorden men ändå så hemlighetsfull. Vi vet att månen är kall och att månens landskap är kargt. Men just det faktum att vi inte vet så himla mycket mer gör att det blir spännande och inbjudande. Oneidas musik är som månen. Karg, spännande, vild och nära men ändå långt borta från oss. Stökiga gitarrer som slåss mot en sluggande bas och kaotiska trummor. Man gillar det mycket.

Per Lundberg G.B.

PETTER O KLAS

"Vi ska tacka Mamma Jord"

Spiritus/?

En barnskiva, som har sitt upphov i att Petter och Klas träffades när de jobbade på ett fritidshem och började göra låtar ihop. På något sätt märks också detta i själva musiken och texterna: de verkar vara sprungna ur en tillvaro nära barnen, skapad tillsammans med barn snarare än musik skapad med barn som målgrupp. Som ett lågstadiets Bo Kaspers Orkester i positiv bemärkelse. Dock tror jag att musiken fungerar sämre på skiva än vad den gör live, i samma tillvaro som låtarna tillkom. Det verkar som att Petter och Klas ska åka runt och framföra låtarna på fritidshem och skolor. På skiva blir de bara lovande, men inte så mycket mer.

Magnus Sjöberg

EILERT PILARM

"Eilerts jul"

Björk/Border

Det var inte länge sedan Eilert Pilarms karriär var en av hovnarr varande. Hans inspelningar eller uppenbarelse möttes gärna av hänskratt eller, i bästa fall, överseende leenden. På senare tid verkar dock fascinationen och kärleken till hans uttryck ha tagit överhanden hos publiken. Eilerts egen kärlek till Elvis har smittat av sig, en kärlek helt oberoende av uttryck eller framförande – en kärlek till en ikon och hans budbärare. Detta är dock helt bortblåst på *Eilerts jul*. För här hör vi Eilert sjunga, förutom obligatoriska julsånger, bland annat *Pärleporten*, *Barnatro* och *Vi ska gå hand i hand*. Och det hörs att Eilerts relation till dessa sånger inte är av samma karaktär som den till Elvis. Det innebär också att Eilert inte längre charmar och fascinerar, eftersom det till stor del är beroende av hans förhållande till Elvis. Det känns bara som att detta är ett sätt att sälja ett namn, utan att behålla det namnet står för. Julen blir godare om vi låter Eilert vara den han är. Elvis-Eilert.

Magnus Sjöberg

PLEASENT GROVE

"Auscultation of the Heart"

Glitterhouse/Border

Det är lätt att föreställa sig tyska Glitterhouses förtjusning när de för första gången stötte på Pleasant Grove. Jag skulle också ha hoppat över USA:s samlade alternativcountryelit för att se dessa slackerockare två gånger precis som de. Pleasant Groves europeiska debut, som tydligen var ett mishmash av bandets i vissa fall flera år gamla inspelningar, har gått mig förbi men det hindrar mig inte att inse att uppföljaren *Auscultation of the Heart*, trots det slöa tempot, är en sammetslen fusion av allt gott hos Pavement, Giant Sand, Wilco och allt bra förekommande i den numera förhatliga benämningen altcountry. Pleasant Grove är spännande, ibland lite åt Waits-hållet som i *Ghost*, ibland som en ung Beck Hansen, oftast inte speciellt egna men stilrent, klocksmäck, i arrangemang och framförande. Helt klart en auditiv karamell under kepsen (obligatorisk!), mycket tack vare klaviatur- och steelgitaristen Joseph Butcher. Och att döpa en symfonisk poppärla till *I Couldn't Whittend the Damage of an Evil and Wicked Divorce* får mig att le brett. För vem kan inte hålla med om det?

Fredrik Eriksson

PORTAL

"Remixes"

Roisin/Border

Remixes bjuder på eteriska ommixade låtar som gör noll intryck på mig. Det låter bara svårt och tilltrasslat. Och bara för sakens skull. Extremt trist.

Gary Andersson

RADIOHEAD

"I Might be Wrong – Live Recordings"

Parlophone/EMI

Varför Radiohead egentligen släpper en 40 minuter lång liveskiva med material från tvillingskivorna *Kid A* och *Amnesiac* kan vi troligen bara försöka gissa oss till. För de behöver inte göra det, men vilket band behöver egentligen det? Anledningen till att det i Radioheads fall kanske känns aningen omotiverat är att det mesta material det bandet någonsin framfört på en scen finns att få tag på bland en rad halvofficiella hemsidor, som www.ateaseweb.com, och har så gjort sedan lång tid tillbaka. Radiohead har alltid varit beundransvärt frikostiga med det mesta av sitt material, till skillnad från många andra band, och deras karriär kan knappast påstås ha tagit skada av det, snarare tvärtom. Så när skivbolaget stolt proklamerar att det, bortsett ifrån energiska, oförställda och trollbindande framträdanden av fantastiska låtar som *Idiotique*, *Like Spinning Plates* och *Everything in its Right Place*, även finns en ny och tidigare utgiven låt med på skivan, *True Love Waits*, blir åtminstone jag fundersam. Låten har spelats flitigt live och den finns att hämta hem i ett flertal versioner för den som vill, den tidigaste från ett framträdande i Bryssel, december -95. Så, varför en liveskiva?

Jag tror att de flesta kan ana vilka bakomliggande krafter som styrt utgivningen i det här fallet, och ännu fler misstankar bildas när jag vet att det även ryktas om en samling B-sidor tidigt till våren, något som dock känns mer motiverat. Fast det kanske inte spelar så stor roll egentligen. För alla de som inte fått uppleva Radiohead live, inte haft tillgång att se deras smått fenomenalt genomförda exklusiva spelning för Canal+ och alla de som älskar allt bandet gör är det här ett kort men speglade exempel på hur ett av världens mest egensinniga och just nu bästa band låter live under vad som hittills måste betraktas som höjdpunkten av sin karriär. Och så är ju paketeringen jävligt snygg,

som vanligt.

Johannes Giotas

RADON DAUGHTERS

"Glow"

Art Star/Border

Ibland hör man en röst som helt fixerar uppmärksamheten. Dawn, den ena av syst-rarna Larder, har en sådan röst, om en korsning av Marianne Faithfull och Margo Timmins. Allra bäst kommer den till sin rätt i de mer akustiska låtarna, som *Your Resolution*, *Child of the Moon* och *San Francisco*. De fylligare instrumenterade låtarna i pop-americana-anda tar inte ett lika fast grepp, men det finns definitivt någonting därinne som vill ut. Inte bara en fastnaglande stämma.

Peter Sjöblom

ROADSAW

"Rawk'n Roll

Lunasound Recordings/?

Oljig nedstämd 70-tals-osande hårdrocks-blues från Boston. Ahh, en njutning! Med fötterna i den tunga rocken fortsätter Roadsaw även på sin fjärde fullängdare på den nedstämda stonervägen. Även om inledande *Right on Through* klart påminner om Kiss, men framförallt *Subtle Poison* av Screaming Trees, ryker plattan av uppretade slackeriff som inte skäms för sig. Tankarna drar både mot Fu Manchu, garage-rock, Kyuss, Black Sabbath och Corrosion of Conformity. Bäst fungerar Roadsaw när de kommer in i sitt gungande boggieflum eller ohämmade gitarrbehandling, oavsett om det är doomtakter eller snabbare.

Förra årets lyckades konstellation Roadsaw (USA), Terra Firma (S) och Leadfoot (USA) pricka in några Sverige-datum och bjöd på en hejdundrande kväll. Som extra krydda spelade även Roadsaw på Hultsfredsfestivalen. Ett band att hålla utkik efter!

Thomas Olsson

DIANA ROSS

"Love and Life – the Very Best of"

EMI/Universal

Ingen har lyckats toppa Holland/Dozier/Hollands fantastiska låtkavalkad. Inte ens Beatles. Det var ju snarare så att alla, inklusive Lennon/McCartney avundsjukt sneglade på den framgångsrika låtskrivartrion och försökte sno så mycket som möjligt. På *Love and Life* är givetvis Supremes-låtarna överlägset bäst. *Baby Love*, *Where Did Our Love Go*, *The Happening*, *You Keep Me Hanging on*. Alla skrivna av Holland/Dozier/Holland. En Diana Ross-samling behöver man egentligen inte, om man redan har Supremes och med dem finns det ju redan åtskilliga samlingar där man även får med post-Diana Supremeslåtar som *Stoned Love*.

Men då går man miste om Diana & Marvin Gaye-duetterna, *You Are Everything* och *Stop, Look, Listen*, som är riktiga guld-korn. Även Temptations samarbetade med Supremes och gjorde några underbara soul-låtar som *I'm Gonna Make You Love Me*. Man får inte heller glömma *Ain't No Mountain High Enough* som är Dianas svar på *River Deep Mountain High*. Det finns även några solo-Diana hits som är kul att ha. *The Boss* är skön disco och *My Old Piano*, trots fång text, är extremt trallvänlig. 80-tals kitschiga *Upside Down* och bröderna Gibbs *Chain Reaction* är oemotståndliga. *I'm Coming Out* från 1980 har säkert många hiphopare hört samplad i Notorious B.I.G:s *Mo' Money*, *Mo' Problems*.

80-talet i övrigt markeras av hemska *Flashdance*-bensvärmar-låtar som *Work That Body* och *Workin' Overtime*. Huh! Och förutom att gå till samma plastikkirurg skrev Wacko Jacko låten *Muscles* till ikonen Diana, även den riktigt pinsam. På 90-talet fortsatte superstjärnan göra klubb-big soulmusik som bara hennes jämgamla,

som försöker hålla sig unga och fräscha, kan lyssna på. De högrtravande, musikalliknande balladerna *Theme from Mahogany*, *Good Morning Heartache*, *It's my Turn* och alla andra som följer, inklusive duetten med Lionel Richie, kunde gärna gömms undan innan sammanställningen av dub-belskivan. Även nyinspelade *Goin' Back*. Det ultimata vore givetvis att *Love and Life* hade krympts ned till bara en skiva.

Annica Henriksson

ROUGH SILK

"Symphony of Life"

Breaker records/Border

Jag trodde att de tyska symfonihårdrockarna var ett utdöende släkte. Förvisso är det väl så, men Rough Silk pekar på motsatsen. Långhåren öppnar med det nästan tio minuter långa titelspåret. Löljliga ljud effekter som skall föreställa vind, regn och åska överröstas av en kör som mässar på latin innan symfonin tar vid. Jag kan tänka mig att Metallica och arenarocks-Pink Floyd går varmt i turnébussen. Thomas Ludophy har en skaplig röst, men killarna behöver ett akut besök till en frisör och även dumpa sina 15 år gamla hårdrockspaltor. Ibland blir det riktigt ösigt, men tiden har stannat för Rough Silk. Kasta ut keyboarden för tjyven!

Annica Henriksson

JILL SCOTT

"Experience: Jill Scott 826+"

Hidden Beach/Sony

Denna dubbel-CD innehåller mycket själ. Jill har själ. Och bara ibland tippas det över och blir aningen pretentiös.

Första CD:ns livematerial härstammar till stor del från utmärkta plattan *Hidden Beach*. Bandet är proffsfunkigt och Jills röst klättrar upp och ner längs skalan. Samtidigt finns en nerv i luften som gränsar till magi. Spår som *Slowly Surely* svänger otroligt skönt och mysiga *One is the Magic #* har stor kropp. *Don't You Remember Me* (här omdöpt till *Do You Remember*) blir en skönt jazzklubbsrökig allsångsrytare och Jills bästa låt *Gettin' in the Way* drar med naglarna nerför min ryggrad.

CD nummer två innehåller nytt svalt studiomaterial fullt av stråkar och snygga körer. Och det låter kanonhett. Exempelvis fixar Eric Robertson sång av hög klass på *One Time*. Men tyngst är knastrigt pulse-rande *High Post Brotha* tillsammans med Common. Där kommer man extremt nära. *Gimme* är också lättfotat njutbar.

Gary Andersson

SCUD MOUNTAIN BOYS

"The Essential Scud Mountain Boys"

Sub Pop/Border

Joe Pernice har många järn i elden, nyligen kom ännu en Pernice Brothers platta och nu är det dags för hans andra band att släppa en samling. Scud Mountain Boys bildades i mitten på 90-talet i Massachusetts och har blivit jämförda med exempelvis Wilco.

Samlingsplattan får en lysande inledning med deras egen version av *Wichita Lineman*. (*She Took His*) *Picture* och *Helen* är finfina rockabillylåtar medan man tyvärr inte kan låta bli att slumra till under resten av skivan. Pernice har en förmåga att bli alltför snäll och hans röst är vacker men svag och luftig. Amerikanarock eller vad vi nu skall kalla det måste ha lite mer nerv. Skall det vara så svårt? Jag vet ju att de kan, exempelvis på ovanstående låtar. Jag är besviken. Men *Wichita Lineman* är ett måste, som finns här och även på *The Early Years*.

Annica Henriksson

SIGUE SIGUE SPUTNIK

"Piratespace"

Trisol/Border

Med sin variant av elektronisk body music

och Kraftwerk-pop, har väl Sigue Sigue Sputnik en gång fyllt sin evolutionära funktion som länk mellan musikaliska epoker. Men det var nu en femton år sedan. Att det nu kommer ett nytt fullängdsalbum med någon variant av eurobodytechno är mer förbryllande. Även om allt här inte är fullständigt fränstötande så är det ändå svårt att förstå syftet med detta album. När stämningar och melodier närmar sig det respektabla drunknar allt i tysk balladproduktion å la Scorpions och Modern Talking. Och i upptempostunderna låter man ungefär som Pop Will Eat Itself gjorde redan i slutet av 80-talet, och de var ändå bättre. Men det här torde i alla fall vara det första (!) Sigue Sigue Sputnik-albumet som släppts utan att innehålla *Love Missile F111*...

Magnus Sjöberg

SILVER JEWS

"Bright Flight"

Drag City/MNW

På förra Silver Jews-skivan *American Water* svävade David Berman och Steven Malkmus omkring i en tveksamhet kring den absoluta tiden och rummet och kanske bilden av sig själva. Pseudofilosofiskt svammel fast inrammat i pyrdlig slörock med countryinslag. Jättebra, faktiskt. Vad jag förstär är väl David Berman den som fortsatt med gruppen, av Malkmus finns bara en svag doft kvar. Som gårdagens hamburgare i bakfyllemagen. Långt mer jordnära är också *Bright Flight*. Inga gigantiska existencialistiska övningar utan snarare en rätt lutrad övermedelålderskris. Och vilken miljö är inte mer passande att fira i en sådan i än Nashville? Yihaa. Kompad av delar av Lambchop och saktmodigt mäsande meddelar han oss att han gett upp livet som slacker: "Punk rock died when the first kid said punks not dead!.../we'll off to the land of middle aged woman". Tja det är väl bara att släcka törsten med USA:s sorgsnaste cowboys lättköpta tårar "on the wrong side of Saturday night". Allvarligt talat har jag svårt att ta David Berman på allvar vilket nog inte är meningen att man ska. Men den tragik som finns är på andras bekostnad, så jag ler i mjugg.

Fredrik Eriksson

SIMPLE MINDS

"The Best of Simple Minds"

Virgin

Ett av de större banden i musikhistorien för vissa. Simple Minds gick från att vara ett coolt band till att spela tragisk arenarock. I och med *Once Upon a Time* slog Jim Kerr och co sista spiken i kistan. Skivorna före är definitivt storverk. Och jag förstär att man vill samla dem på en skiva. Tänker då främst på *New Gold Dream*, *Sparkle in the Rain* och *Songs and Fascination*. Lätmsigt täcker denna samling in allt plus lite till. Enda låten jag saknar är *81-82-83* men vad gör väl det när man istället kan njuta av guldspår som *Up on the Catwalk*, *Promised You a Miracle* och *Glittering Prize*. Simple Minds var stora och det här är en bra samling som visar det.

Per Lundberg G.B.

SMASH MOUTH

"Smash Mouth"

Interscope/Universal

Smash Mouth presenterar ännu mer tradig taterad kalifornisk dagisrock som världen inte behöver. Och de lägger (för säkerhets skull) till gamla hitten *Walkin' On the Sun* även på denna plattan. Suck.

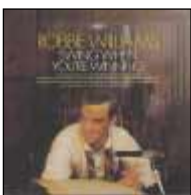
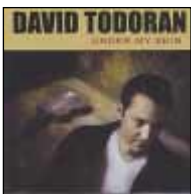
Gary Andersson

SON-DHA

"Red Sector A Speeds up Alio Die"

Relapse/MNW

Bakom det här kryptiska namnet gömmer sig alltså två italienare, Red Sector A, med bakgrund inom drum'n'bass och eurotrance, och Aloe Die, som gjort en massa mörk

ambient. Tillsammans gör de elektronisk musik med etno-känsla. Inte direkt dåligt, men jag tycker de använder för mycket standardbeats och slentrianmässiga dub-ekon. Alla som gillar Banco de Gaia kan kolla upp det här. Själv sätter jag nog hellre på något annat.

Henrik Strömberg

STAPLETON
"On the Enjoyment of Unpleasant Places"
Subjection/Chalksounds

Är det något Stapleton inte låter som, är det som de var från Glasgow. Snarare som om de delade säng med någon ifrån Louisville eller Olympia. Nej visst, jag ska inte trilla i de vanligaste popjournalistiska gropparna och fokusera på geografisk hemvist, men det är så förbannat tydligt i Stapletons fall. De är alltså skottar men rör sig i en otroligt nordamerikansk alternativ-rocktradition. Polvo och Unwounds sämsta sidor kommer jag först att tänka på men också förstås Superchunk när de är som minst poppiga. Inte jätteintressant egentligen, men inte helt utan charm. Bäst är de när de har melodier och inte vecklar in sig i onödigt krångliga passager. Fast visst är det trevligt med gitarrer som snirklar omkring i ett härligt postrockigt sammelsurium. Ibland.

Fredrik Eriksson

STATION 17+
"Hitparade"
Mute/Playground

Detta är ett remixalbum. Station 17 består av mentalt handikappade patienter från Alsterdorf Institution i Hamburg, som gör musik som led i behandlingen. Den löst sammansatta gruppen har funnits i tio år och har gett ut fyra skivor i Tyskland. På *Hitparade* har folk som Pole, To Rococo Rot, Thomas Fehlmann, FM Einheit, The Modernist med flera bidragit med ytterligare produktion och remix. Musikaliskt sett innehåller skivan en del bra låtar, men också en del man mest rycker på axlarna åt. Textmässigt sett kan man undra om "mentalt handikapp" kan ursäktla några riktiga ökentexter. Av vilka de flesta givetvis är på tyska, för övrigt. Nej, jag tycker inte det. Station 17+ går bort.

Henrik Strömberg

STINKING LIZAVETA
"III"

Southern/Border

Vad är detta? I vanliga fall brukar man kunna lita på det engelska skivbolaget Southern Records men den här gången... Här kommer två grekiska bröder som lyssnat på psykedeliska plattor från 70-talet. Men tafatta gitarri, monoton upprepningsavsnitt och lite allmänt flum bygger inga låtar, möjligtvis lite stämning här och där men ingen sammanhållande. Hade plattan kommit under början av 70-talet och innehållit mer statiska syntljöd hade bandet klassats som krautrock, men i dagens läge... Outvecklat, billigt och dåligt.

Thomas Olsson

BARBRA STREISAND
"Christmas Memories"

Sony

Säga vad man vill, men ska man ha den där riktigt amerikanska julstämningen, så ska man låta Barbra Streisand sjunga in ett album med julsånger, och så låter man det gå på repeat hela december ut. Här finns standards som *I'll Be Home For Christmas* som behandlas varsamt, om än lite väl bomullsinpackat i Disney-arrangemang. Späcikat med stämmningsfulla sträckarrangemang, hela tiden på gränsen till att smöra ut, men toleransnivån för kolesterol är ändå lite högre vid jul. Genomgående hög klass på de utvalda sångerna, men kanske ett litet minus för att variationen i arrangemang mellan dem

inte är så stor. Det gör i och för sig att albumet som bakgrundsmusik fungerar alldeles förträffligt: man går hela tiden omkring i vad som verkar vara en kombination av en Woody Allen-film och Disney-jul och myser. Och det kan faktiskt vara det julen går ut på Ibland.

Magnus Sjöberg

SYMPHONY X
"Live on the Edge of Forever"
Inside Out/SPV

Det enda som är imponerande med Symphony X är att de ger ut en dubbel-live. Där tar det också slut. Symfonisk, övergödd och tramsig metal. Det kan bara vara i Tyskland som detta band går hem i stugorna.

Per Lundberg G.B.

THE TEA SERVANTS
"Higher"

Houston Party/Border

Svenske kitschcroonern Jay-Jay Johanson måste ha gjort ett stort intryck på de spanska te-serverarna. Varför öppnar man annars sin fjärde platta med raden "I wanna be J.J. Johanson" för att senare hävda att man vill vara Marilyn Manson? Önsketänkande eller ironi? Inte den blekaste men jag måste säga att jag diggar den stenhårt. Humor och pop på samma gång. Jag skulle inte bli förvånad om dessa hembres lyssnar på XTC och Talking Heads. The Tea Servants är absolut värda att kolla upp.

Annica Henriksson

TESTAMENT
"First Strike Still Deadly"
Spitfire/Playground

En gång i tiden var Testament stora. Samtida med Metallica och Megadeth var de ledande under mitten av åttiotalet med sin trash metal. Den här skivan innehåller nyinspelningar av gamla låtar. Och visst är det kul ett tag men man tröttnar efter några spår när man upptäcker att tiden inte går att vrida tillbaka. Vila i frid Testament.

Per Lundberg G.B.

DAVID TODORAN
"Under My Skin"
Ulf-tone Music/Border

Hjälp! Jag får panik av alla ledsna killar med gitar, tjejer också för den delen. Bara för att man är deppig och kan spela Hank Williams-låtar på gitarren så ska man inte få ge ut en skiva. David Todoran kanske inte är så himla ledsen men han har en touch av country och hans sång är inte så pjåkig. Men David känns väldigt mycket som en dussinartist. Det blir aldrig mer än en axelryckning och så tycker jag inte att musik ska vara.

Per Lundberg G.B.

UNSTABLE ENSEMBLE
"17 Ways"

Family Vineyard/Border

Också frijazz måste svänga. Kanske krokigt och konstigt, men det måste svänga. Och gör det inte det, så blir det inte roligare än 17 Ways. Det räcker inte med att fem killar för oväsen på sina instrument, det måste finnas någon sorts återkoppling mellan musikerna, något slags mental enhetlighet. Livsviktiga saker som den trista 17 Ways saknar.

Peter Sjöblom

VIKING CROWN
"Banished Rhythmic Hate"
Season of Mist/Border

Det börjar verkligen lovande. Ett långt och långsamt intro med mäktiga stråkar. Efter dessa fyra minuter tar allt som verkade intressant slut. Det låter som om de spelat in hela skivan inlåsta i en garderob. Död metal som låter så bör förpassas rakt ner i Ringhals reaktorbasäng. Är inte Viking Crown en färja som går mellan Sverige och Finland? Är Viking Line informerad? Man kan hoppas på en stämning.

Per Lundberg G.B.

VITAL TECHTONES
"VTT2"
ENDANGERED SPECIES
"Endangered Species"
UNCLE MOE'S SPACE RANCH
"Uncle Moe's Space Ranch"
BASS EXTREMES
"Just Add Water"

Tone Center/MNW

Fyra skivor från samma bolag. Fyra skivor med samma tema. Fyra skivor med nästan samma medlemmar. Fyra skivor som låter teknisk onanijazz eller överdjävlig teknirock. Bara för att allt låter perfekt så betyder det inte att det är per automatik bra. Det finns faktiskt band och artister som är överdjävliga på sina instrument och samtidigt låta organiska och hudnära. Ingen av dessa fyra skivor gör det.

Per Lundberg G.B.

WARD 21
"Mentally Disturbed"
Greensleeves/MNW

Ward 21 är en lös samling producenter, deejays och ljudkonstnärer som samlats under legendariska producenten King Jammys tak. Ward 21 har en passion för att skruva på maskiner och sätta ljud i studsande omloppsbanor och titlen *Mentally Disturbed* skvallrar om att vi har att göra med fullblodsknäppgökar. De har också en energi som gör att jag misstänker att den obligatoriska starka tobaken är utbytt mot ett ohämmat bruk av koffeintabletter. Liksom hos polaren Elephant Man finns en stor dos hiphop inkorporerad i deras språkande ragga. Hiten *Haters* är en represent-låt som inte tar några fångar. *Mentally Disturbed* tar dig på en utflykt i skakande rytmer och melodier som ger dig ett legitimt skäl att förvandla julfesten till en svettig dansfest.

Björn Magnusson

ROBBIE WILLIAMS
"Swing When You're Winning"
Chrysalis/EMI

Robbie måste tycka att han inte längre har någonting kvar att bevisa och att han därför kan göra vad fan han känner för. Och Robbie kände för att göra en croonerskiva. I hans egna ögon är det förmodligen ett utslag av stor självdistans men egentligen lider han naturligtvis av en förfärande brist på sådan. Att göra usla karaokeversioner av gamla klassiker är inte charmigt, smakfullt eller underhållande. Det är mord.

Robbies karriär bygger på att man låtsas gilla hans musik för att man uppskattar honom som fenomen. Nu mer än någonsin.

Thomas Nilsson

LARS WINNERBÄCK
"Live... för dig"
Sonet/Universal

Lars Winnerbäck är tvivelsutan Sveriges främste textförfattare. Jag tror till och med Jocke Berg får stryka på foten. Lasse skriver texter som skildrar vår tid kompromisslöst, där livet handlar om KAS, meningslöshet och storstadens kyla. Eller om stinkande sushibar och singelängest. Däremot är han mindre visa och mer rock idag. När jag såg honom spela tidigare i år blev jag förvånad över den otroliga energin som nu överförts till skiva.

Live... för dig är inte bara för de redan inbitna utan fungerar även som en samling eller som en bra introduktion till ännu icke frälsta. Flera guldorn finns här; super-svängiga *Solen i ögonen* och *Elden* med den underbara raden: "och det har inte samma charm att ragga hem klockan fem/Det är inte lika inspirerat nu som 1995". Jag får nästan andningssvårigheter när publiken sjunger med i vartenda ord av *Hugger i sten* och även *Kom ånglar*. Brrr. Nya studioinspelade *För dig* finns med som

bonusspår. Men jag saknar verkligen *Tvivel*. I övrigt är plattan makalös. Liveplattor har en förmåga att bli halvtaskiga, oftast för att artisten inte kan sjunga live. Winnerbäck saknar det problemet. Linköpings vispoet nummer ett har förvandlats till Sveriges Bruce Springsteen.

Annica Henriksson

THE XPLOSIONS
"A Little Way Different"

Amty

Regelrätt ska från ett gäng London-skins vilka alla handlar sina paltor på Merc. Groovigt och dansvänligt, det vill säga om man kan göra "the dog". Förmodligen sitter bandet på Elephant's Head på Camden High Street innan de på sina scootrar beger sig till ska-klubbarna uppe i Islington. Kanske hade jag velat ha lite tuffare och stompigare ska, men det funkade bra ändå. Schysst trumpet och givetvis heter sångaren Vinny. En bra cover görs på The Blues Busters *Soon You'll be Gone*. Kan tänka mig att de öser på ordentligt live. Oi mate! Happy days, säger jag bara.

Annica Henriksson

ZOHAR
"Onethreeseven"

Ark 21/Universal

Kombinera världsmusik med moderna klubbrytmer? Det har gjorts förut, med blandat resultat. Också denna gången är resultatet blandat, men den genomsyrande känslan är snällt och ofarligt. I det stora taget angenämt, men inte spännande alls.

Henrik Strömberg

ROB ZOMBIE
"The Sinister Urge"

Geffen Records

1992 var Rob Zombie och White Zombie hyperaktuella med plattan *La Sexorsisto* och på allas läppar. Stilbrytande skitig greborock inslagen i omslagspapper gjort av gamla B-skräckisar. Bandets konsert på Globen 1995, tillsammans med Kyuss (enda besöket i Sverige), Soundgarden, Blind Lemon och Pennywise var stencoolt.

Fräck scendekor och show i bästa skräckrock-anda. Uppföljaren *Astro-Creep 2000* fungerade också bra med *Electric Head* och *More Human Than Human*, sen föll bandet ihop.

Rob satsade på en solokarriär, men låter i mångt och mycket likadan som förut, om än mer dansant och techno-inspirerad, vilket inte minst mixplattan *American Made Music To Strip By* från 1999 bekräftade.

På nya är han tillbaka i metalrockens skräckvärld igen med sitt speciella White Zombie-sound intakt, men lyckas den här gången ändå överraska lite. Lyssna bara på inställsamma *Never Gonna Stop* eller det minst sagt tjatiga *Go To California*. Inhopet på *Iron Head* av Ozzy är coolt, men låten i sig är mer charmig än bra. Även Kerry King från Slayer och Tommy Lee från Mötley Crüe medverkar på plattan. Låten *Feel So Numb* fungerar utmärkt på refrängen resterande känns sådär lagom intressant. White Zombie fans vet vad det får, vi andra klarar oss utan detta... Men kommer chansen att se honom live, missa den inte!

Thomas Olsson